I'LL GET YOU FOR THIS

JAMES HADLEY CHASE[1]

Copyright © James Hadley Chase, 1946
Copyright © Editura Vremea, 2008,
pentru versiunea în limba română

[1] *James Hadley Chase* este cel mai cunoscut pseudonim al scriitorului britanic René Brabazon Raymond (24 decembrie 1906 – 6 februarie 1985) care a mai publicat şi sub alte nume (*James L. Docherty, Ambrose Grant, R. Raymond*, şi *Raymond Marshall*).

James Hadley Chase

ŢI-ARĂT EU!

Traducere din limba engleză de
Silvia Colfescu

EDITURA VREMEA
BUCUREŞTI
2008

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CHASE, JAMES HADLEY
Ţi-arăt eu! / James Hadley Chase; trad.: Silvia Colfescu. - Bucureşti: Vremea, 2008

ISBN 978-973-645-296-3

I. Colfescu, Silvia (trad.)

821.111-31=135.1

Capitolul I

CAPCANE

I

Îmi mai ziseseră unii că Paradise City e un orăşel clasa-ntâi, dar, când am ajuns la faţa locului, am rămas trăsnit. Era aşa de mişto, că am oprit Buick-ul ca să casc gura la privelişte.

Oraşul se întinde pe malurile unui golf în semicerc, cu kilometri de nisip auriu, ocean de smarald şi palmieri. Casele sunt scunde; au ziduri albe şi acoperişuri roşii. De-a lungul străzilor cresc toate speciile imaginabile de flori, copaci şi plante tropicale; parc-ar fi un vis în tehnicolor. Atâtea culori îmi făceau rău la ochi.

Când am terminat cu contemplarea florilor, am început să mă uit după femeile care treceau în maşini luxoase, pe jos sau chiar pe biciclete. Un adevărat spectacol de revistă. Din punctul de vedere al hainelor, nici una nu avea pe ea mai mult decât strictul necesar. De ani de zile nu-mi mai clătisem ochiul cu atâta poftă.

Ca început de vacanţă, nici nu se putea mai bine. Pentru că *eram* în vacanţă. Cele patru luni pe care le petrecusem trudind în tripourile din New York nu fuseseră prea plăcute. Îmi promisesem că o să-mi iau o vacantă adevărată de îndată ce o să adun ceva biştari: pe puţin douăzeci de mii de dolari. Când am ajuns la cincisprezece mii, a fost cât pe ce să-mi iau tălpăşiţa, dar am rezistat totuşi, cu toate că făcusem cearcăne, mă pricopsisem cu două găuri de glonţ şi înfruntasem o opoziţie zdravănă. Nu câştigi douăzeci de mii de dolari fără să-ţi faci duşmani, iar eu mă căptuşisem cu destui. Ajunsesem să nu mai circul decât în maşină blindată, să pun seara jurnale în jurul patului, ca să nu tabere vreunul

peste mine în timp ce dorm, şi stăteam cu pistolul la îndemână până şi în cadă.

Mi-am făcut suma şi mi-am câştigat o reputaţie. Se spunea că, în toată regiunea, nu e nimeni care să scoată pistolul mai repede ca mine. S-ar putea să fie aşa, dar nu spuneam nimănui că mă antrenez două ceasuri pe zi, fără greş. Am curăţat câţiva handralăi, nu zic nu, dar asta nu-nseamnă că i-am asasinat. Chiar şi curcanii au recunoscut asta, şi doar se pricep, nu? De fiecare dată când l-am omorât pe câte unul, am avut grijă să-l las să scoată primul arma, şi să am martori. Ajunsesem să fiu în stare să scot pistolul şi să trag înainte ca celălalt să aibă timp să apese pe trăgaci. Nu e simplu: trebuie să munceşti din greu pentru asta, dar nu m-am lăsat şi osteneala mi-a adus câştiguri frumuşele - şi n-am fost arestat nici măcar o dată!

Când am strâns sumuliţa, am cumpărat Buick-ul şi m-am cărat la Paradise Palms, gata de vacanţă.

În timp ce căscam gura la gagicele care treceau, un curcan care supraveghea circulaţia s-a apropiat de mine. M-a salutat. Chiar aşa!

— Nu aveţi voie să staţionaţi aici, domnule, mi-a zis el, punând un picior pe treapta maşinii.

Un poliţai care-mi zice „domnule”, închipuiţi-vă!

— Abia am venit, îi zic eu, pornind motorul. Mi s-a tăiat respiraţia. Aoleu, drace! E al dracului de mişto!

Curcanul a zâmbit.

— Îţi ia piuitul, nu? a zis. Când am venit aici prima oară, mi-au ieşit ochii din cap, credeţi-mă.

— Ai şi de ce, i-am răspuns. Uită-te la gagicele astea! Când te uiţi la ele, ai impresia că ai ochi cu raze X; de ani de zile visez să încerc senzaţia asta. Nici măcar nu îndrăznesc să întorc capul, de frică să nu scap ceva.

— Să le vezi la plajă, zise visător poliţaiul. Au aerul că nu-şi dau seama ce efect au asupra bărbaţilor, parc-ar fi copaci, nu alta.

— Aşa îmi plac.

— Şi mie, zise poliţistul, clătinând din cap, dar pe-aici chestia asta nu-ţi foloseşte la nimic: îţi oboseşti ochii şi faci scurtă la gât, altceva nimic.

— Vrei să spui că ştiu să se apere?

El fluieră:

— Nu le clinteşti nici cu tractorul.

— Mă pricep un pic la tractoare, am zis eu, plin de speranţă.

L-am întrebat cum ajung la hotelul Palm Beach.

— Mişto hotel! a suspinat el. O să vă placă. Până şi haleala e a-ntâia în hotelul acela.

Şi mi-a explicat cum să ajung.

În două sau trei minute, intram în hotel. Primirea care mi s-a făcut l-ar fi satisfăcut până şi pe Rockefeller. O bandă-ntreagă de băieţi s-a năpustit să-mi ia bagajele, unul mi-a luat Buick-ul să-l ducă în garaj, iar doi valeţi muiaţi în albastru şi auriu m-ar fi luat în spinare să mă urce treptele, dacă i-ar fi ţinut puterile şi dacă m-aş fi lăsat pe mâna lor.

Tipul de la recepţie mai că s-a pus în patru labe în faţa mea şi mi-ar fi pupat ghetele.

— E o mare plăcere să vă primim aici, domnule Cain, spuse el întinzându-mi registrul şi stiloul. Apartamentul dumneavoastră e gata; dacă nu vă place priveliştea, vă rog să mă anunţaţi.

Nu sunt obişnuit să fiu răzgâiat în halul acesta, dar m-am prefăcut că sunt foarte pretenţios la capitolul privelişte, şi că ar face bine să-mi găsească una cum trebuie.

Şi mi-a găsit! Aveam un balcon personal, un salonaş şi o cameră cu baie, un apartament ca într-un film de Cecil B. DeMille.

Am ieşit pe balcon şi am privit plaja, palmierii şi oceanul. Era nemaipomenit! Pe stânga, puteam zări în interiorul altor camere din hotel. În prima, avea loc un spectacol mai tare decât cele din localurile cu spectacole sexy de pe unele străduţe din New York, dar mai distins. Gagica din cameră merita să te întorci după ea pe stradă. Avea câte o halteră în

fiecare mână. Altceva nu mai avea pe ea. Poate că asta era metoda nudistă de cultură fizică. A văzut că mă uit la ea şi, înainte de a se ascunde, mi-a aruncat un zâmbet care spunea: „Am putea petrece o oră plăcută împreună, gagiule!”.

I-am zis tipului de la recepţie care mă însoţise că priveliştea îmi convine. După ce a plecat, m-am întors pe balcon cu speranţa să mai văd halterele, dar spectacolul se încheiase. Eram pe balcon de vreo trei minute, când a sunat telefonul. M-am dus să răspund, crezând că e o greşeală.

— Domnul Cain?

Am zis că eu sunt, sau cel puţin aşa cred.

— Bine aţi venit la Paradise Palm! a continuat vocea, un glas de bariton cu inflexiuni bogate, bine timbrat şi cu accent străin. Speratza la telefon. Sunt directorul cazinoului. Sper că ne veţi vizita. Vă cunoaştem reputaţia.

— Aşa? am zis eu, foarte satisfăcut. Splendid! Bineînţeles, o să vin cu plăcere. Sunt în vacanţă, dar asta nu mă împiedică să joc.

— Avem un cazino frumos aici, domnule Cain, a continuat individul, debordând de amabilitate. O să vă placă. Ce-aţi zice să veniţi diseară? Sunteţi liber?

— Sigur. Contaţi pe mine.

— Întrebaţi de don Speratza. O să mă ocup personal de dumneavoastră. Aveţi o prietenă cu dumneavoastră?

— Nu, pentru moment. Dar nu par să lipsească femeile pe-aici.

— Nu sunt toate binevoitoare, domnule Cain, a spus el râzând. O să vă găsesc pe cineva care să ştie meseria. Vrem să vă simţiţi bine aici. Nu primim prea des oameni atât de renumiţi. Lăsaţi pe mine, n-o să fiţi dezamăgit.

I-am mulţumit şi am închis.

Zece minute mai târziu, iar a sunat telefonul. De data asta, un tip cu voce de bas mi-a declarat că îl cheamă Ed Killeano. Nu-l cunoşteam pe Ed Killeano, dar i-am spus totuşi că sunt încântat.

— Am aflat că aţi sosit, domnule Cain, a zis vocea. Ţin să vă spun că suntem încântaţi să vă primim aici. Dacă pot face ceva ca să aveţi o şedere mai plăcută, vă rog să mă anunţaţi. Întrebaţi la hotel unde mă puteţi găsi. Distracţie plăcută!

Înainte să-i pot răspunde ceva, a închis.

Am avut curiozitatea să sun la recepţie şi să întreb cine e Ed Killeano. Mi-au spus, coborând vocea, că e primarul. Auzindu-i, ai fi zis că e Stalin în persoană. Le-am mulţumit şi m-am întors pe balcon.

Soarele strălucea pe plaja aurie, oceanul scânteia, palmierii clătinau din cap sub mângâierea unei brize leneşe. Paradise Palm continua să fie nespus de frumos, dar eu începeam să mă întreb dacă nu cumva e prea frumos ca să fie adevărat.

Simţeam că pe undeva se pregăteşte ceva...

II

Mergeam cu maşina pe bulevard, în lungul oceanului. Circulaţia era deasă şi mergeam încet. Mireasma umedă şi sărată a oceanului îmi umplea nările; ropotul valurilor îmi răsuna în urechi.

Era o noapte ca acelea care sunt descrise în cărţi. Stelele parcă erau praf de diamante presărat pe catifea albastră.

Două străzi mai departe, am găsit o alee luminată care ducea la o clădire mare, cu faţadă fantezi, de marmură bleu-cenuşie (sau poate că era sticlă, porţelan sau mai ştiu eu ce?). Am citit cuvântul CAZINO, scris cu litere mari, fixate pe un cadru deasupra primului etaj. Toată clădirea era luminată indirect. Arăta tare de tot.

Nasturii de alamă ai portarului negru luceau în lumină. Mi-a deschis uşa maşinii, iar un alt negru s-a prezentat, ca să ducă maşina la garaj.

Am intrat sub o marchiză bleu, apoi într-un coridor în care, la dreapta şi la stânga, se înşirau cabinete particulare foarte discrete, fiecare purtând un număr.

În fundul coridorului era o arcadă şi, într-o parte, o tejghea la care stătea o tinerică blondă, care răspundea de garderobă.

— Garderobă, domnule? a întrebat ea cu o voce ca de trompetă.

O mâncam din ochi. Purta un corsaj foarte strâmt, de satin bleu ca cerul, deschis până în talie şi prins cu panglici de mătase neagră, înnodate larg. Genul de costum care înfierbântă pe toată lumea, în afară de persoana care-l poartă.

I-am dat pălăria şi i-am făcut cu ochiul.

— Frumoase privelişti prin părţile astea, i-am zis curtenitor.

— Cred că dacă n-aş auzi în fiecare seară şmecherii dintr-astea ieftine, m-ar lovi damblaua, replică ea cu un suspin. Meseria mă obligă să ofer o vedere frumoasă clienţilor.

M-am oprit o clipă să-mi aprind o ţigară.

— Vedere frumoasă spre ce? am întrebat.

— Of! Las-o baltă! Mi-ajung bancurile astea.

— Scuzaţi, prinţesă, i-am spus. Nu sunt obişnuit cu lumea bună. Nu prea ies din casă şi, tot clocind în vizuină, rămâi în urma modei.

— Ei, nu face nimic, mi-a răspuns ea zâmbind, îmi place variaţia. Lucrul cel mai plictisitor aici e că toţi bărbaţii parcă sunt croiţi la fel.

— Ei, poate or fi unii mai croiţi decât ceilalţi, i-am replicat.

Ea izbucni în râs. Întrucât chiar atunci soseau trei domni care doreau să-şi lase pălăriile la vestiar, am trecut prin arcadă şi am intrat în cel mai şic local de noapte pe care l-ai putea visa, numai în nuanţe pastel, cu iluminare indirectă şi cu un bar superb, în formă de corn de lună, pe o latură. O încăpere formidabilă: avea un loc amenajat pentru orchestră şi un mic ring de dans, care părea turnat în sticlă neagră. Pe

podea se înşirau bananieri cu frunze mari verzi şi cu ciorchini de banane, care creşteau în ghivece albastre, garnisite cu metal cromat. Plante agăţătoare se căţărau pe trunchiurile pomilor, încărcate cu flori delicate roz, portocalii, de culoarea bronzului şi roşiatice. Încăperea avea acoperiş doar pe jumătate. Stelele străluceau deasupra.

Un tip gras se apropie de mine, rânjindu-şi dinţii; fără îndoială că vroia să-şi arate bucuria de a mă vedea.

Avea pantofi de lac, pantaloni de culoare închisă, un jerseu vişiniu şi haină albă.

— Du-te să-l chemi pe Speratza, i-am zis.

El rânji şi mai larg, dezvăluind vederii două măsele de aur.

— Sunt directorul, la dispoziţia dumneavoastră, zise el. Pot face ceva pentru dumneavoastră?

— Da. Găseşte-l pe Speratza. Zi-i că a venit Chester Cain.

Dacă i-aş fi zis că sunt regina Elisabeta, n-ar fi făcut o reverenţă mai rapidă.

— Mii de scuze că nu v-am recunoscut, domnule Cain, spuse el îndoindu-se de şale. Señor Speratza va fi încântat. Mă duc să-l anunţ că aţi venit.

Făcu stânga-mprejur şi îi adresă nişte semne disperate unui valet în uniformă, înfipt ca un manechin lângă bar. Manechinul dispăru de parcă-i luase foc fundul. Acest spectacol pus la punct dinainte mi-a făcut mare impresie, aşa cum intenţionaseră.

— E frumuşel la dumneavoastră, i-am zis eu, de dragul conversaţiei.

Nu-i dădeam atenţie decât pe jumătate. Restul atenţiei de care eram capabil rezista asaltului femeilor din jurul meu. Să le fi văzut! I-ar fi luat minţile până şi unui cal! O brunetă în rochie roşie trecu pe lângă noi chiar când vroiam să continui conversaţia. Mi s-a poticnit limba. Avea mersul cel mai provocator pe care-l văzusem vreodată. Şoldurile îi erau strânse într-o ţesătură de mătase roşie atât de întinsă, încât lumina se reflecta în ea ca într-o oglindă. Trupul îi curgea sub rochie ca un sirop gros şi îmbătător, ca metalul topit.

— Sperăm să vă simţiţi bine aici, domnule Cain, continuă directorul, ca şi cum s-ar fi grăbit să construiască localul de îndată ce auzise că mă pregătesc să vin. Daţi-mi voie să mă prezint: Guillermo, la dispoziţia dumneavoastră. Doriţi să beţi ceva?

Am reuşit să-mi dezlipesc ochii de tipa în roşu. I-am zis lui Guillermo că sunt încântat să-l cunosc şi că aş accepta cu plăcere un pahar.

Am mers la bar şi ne-am pus picioarele pe eleganta bară de aramă. Tejgheaua barului lucea de curăţenie, dar barmanul se grăbi să o şteargă maşinal, cu ochii ţintă la Guillermo.

— Ce beţi? întrebă grăsanul.

— Un pic de whisky.

Barmanul îmi turnă trei degete din cel mai bun whisky din care am gustat vreodată. Am recunoscut sincer chestia asta.

În clipa aceea, un bărbat foarte înalt, cu un tors formidabil, apăru lângă mine.

— Señor Speratza, zise Guillermo şi se retrase.

M-am întors şi l-am privit. Era cât se poate de bine făcut, voinic cât un dulap, cu ochi negri al căror alb strălucea ca porţelanul şi cu păr destul de lung, buclat pe tâmple. Avea o piele roz şi albă: era un bărbat cu adevărat chipeş, tipul latin.

— Domnul Cain? spuse el întinzându-mi mâna.

— În persoană, i-am răspuns, strângându-i-o.

Avea o mână ca de oţel, dar nici cu mine nu mi-e ruşine. Ne-am strâns mâinile de ne-au trosnit încheieturile, prefăcându-ne că nu simţim vreo durere. Mi-a spus că se bucură să mă cunoască şi că speră că voi fi mulţumit de şederea mea la Paradise Palm. Eu i-am făcut complimente la adresa localului şi i-am zis că la New York nu e nici un bar atât de frumos. Chestia asta a părut să-i placă.

Între timp, îmi terminasem paharul de whisky. El a chemat barmanul.

— Încă o doză! i-a spus. Uită-te bine la domnul Cain şi ţine-l minte. Tot ce comandă e din partea casei; şi la fel şi pentru orice persoană care vine cu el.

Barmanul făcu un semn din cap şi mă măsură repede din cap până-n picioare. Am înţeles că nu era nici un risc să mă confunde cu cineva, în viitor.

— Merge? întrebă Speratza.

— Perfect!

— Nu ştiu ce planuri aveţi, domnule Cain, continuă el după ce înghiţi puţin whisky, dar dacă doriţi să vă relaxaţi şi să jucaţi un pic, s-ar putea să vă placă să petreceţi ceva timp aici.

— Asta şi vreau, i-am răspuns. În cazuri de astea, îmi place liniştea, şi un pic de companie.

Am învârtit paharul între degete şi am continuat:

— N-aş vrea să par nerecunoscător, dar, sincer, sunt cam uimit de câtă atenţie mi se dă.

— Sunteţi modest, domnule Cain, replică el ridicând din umeri şi izbucnind în râs. Chiar şi aici, în colţişorul nostru îndepărtat, am auzit de dumneavoastră. Suntem fericiţi să oferim ospitalitate unui jucător atât de norocos.

— Sunt foarte măgulit, i-am răspuns, privindu-l ţintă. Totuşi aş vrea să pun lucrurile la punct: sunt în vacanţă, deci nu lucrez. Nu mă interesează nici o afacere. Nu vreau să insinuez că mi-aţi fi propus o afacere, dar primirea asta mă nedumereşte puţin. Nu-mi fac iluzia că aş fi aşa o personalitate importantă. În concluzie, vă rog să anunţaţi pe toată lumea că nu mă interesează decât vacanţa şi că am oroare să încerce cineva să mă facă să-mi schimb părerea. Dacă totuşi vreţi să vă pierdeţi vremea cu mine, daţi-i drumul. Dar dacă vreţi să vă vedeţi de treabă şi să mă trimiteţi la plimbare, nici o supărare.

El începu să râdă încet, ca şi cum aş fi făcut cel mai bun banc din lume.

— Vă asigur, domnule Cain, că nimeni nu vă va propune nimic. Oraşul nostru e mic, dar foarte bogat. Suntem oameni

primitori. Suntem fericiţi când oaspeţii noştri cunoscuţi se simt bine la noi. Tot ce vă cerem e să vă odihniţi şi să vă distraţi.

I-am mulţumit şi i-am zis că ne-am înţeles.

Dar, în ciuda râsului lui voit sincer şi a politeţii lui, aveam vaga impresie că-şi bate joc de mine.

III

Am mai trăncănit puţin şi am mai băut whisky. Speratza mi-a spus că a ghicit că vreau să mă distrez puţin. Ce-aş zice de o companie feminină?

— Aveţi vreo idee?

— Am rugat-o pe Miss Wonderly să se ocupe de dumneavoastră, a spus el, arătându-şi dinţii albi într-un zâmbet complice. O s-o chem încoace. Dacă nu e genul dumneavoastră, spuneţi-mi; o să vă prezint alte doamne. Cu noi lucrează multe femei, dar punem mare preţ pe Miss Wonderly.

— Sper că o să fiu de aceeaşi părere.

— M-aş mira să nu fie aşa!

Surâse din nou binevoitor şi traversă restaurantul. L-am urmărit din ochi, întrebându-mă dacă o să mai treacă mult timp până când necunoscutul care-mi pregătise această primire senzaţională o să-mi ceară contravaloarea. Eram cât se poate de sigur că, pe la spatele meu, mi se pregăteşte cine ştie ce belea.

Un domn înalt şi distins, cu un păr alb şi un chip bronzat şi energic, se uita ţintă la mine. Stătea singur la capătul barului. Arăta ca un magistrat, un doctor sau un om al legii, iar smochingul cădea pe el la perfecţie.

L-am văzut că-i face semn barmanului şi îl întreabă ceva. Barmanul mi-a aruncat o privire rapidă, a făcut un semn cu capul şi şi-a văzut de treabă. Domnul cu păr alb a venit spre mine.

— Deci dumneata eşti Chester Cain? a întrebat el sever.

— Chiar eu.

Nu avea un aer amabil şi nu i-am întins mâna.

— Mă numesc John Herrick, a declarat el, privindu-mă în faţă. Nu mă cunoşti, dar eu te cunosc. Ca să fiu sincer, trebuie să-ţi spun că sunt dezolat că te văd aici, domnule Cain. Se pare că eşti în vacanţă, sper că aşa e. În acest caz, sper de asemenea că n-o să provoci necazuri pe-aici.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, uite în sfârşit un om care nu e încântat să mă vadă, am remarcat eu, privindu-l cu luare-aminte. Începeam să cred că primirea asta entuziastă e şi sinceră.

— Oraşul nostru are suficiente necazuri şi fără să mai importe şi bandiţi periculoşi pe deasupra, îmi replică liniştit Herrick. Poate c-ar fi prea mult să te rugăm să nu ne dai motive de supărare?

— Vă înşelaţi, i-am zis râzând. Nu sunt chiar atât de periculos. Ascultaţi-mă bine: nu există om mai cumsecade decât mine, atâta vreme cât sunt lăsat în pace. Dar când oamenii încep să se ia de mine, mă enervez, iar când sunt enervat, mi se-ntâmplă să fiu afurisit.

— Scuză-mă că sunt atât de brutal, domnule Cain, răspunse el, privindu-mă gânditor. Nu mă îndoiesc că, dacă eşti lăsat în pace, te porţi tot atât de cuviincios ca oricine altcineva. Dar cred că ai face mai bine dacă ţi-ai schimba planurile şi ai pleca din Paradise Palms. Am impresia că, nu peste multă vreme, o să se ia careva de dumneata.

Mi-am aţintit privirea în pahar.

— Şi eu am impresia asta, dar, fie ce-o fi, rămân aici.

— Îmi pare tare rău să aud asta, domnule Cain. Probabil că o să regreţi.

Mi-am dat seama că Speratza apăruse lângă mine.

Herrick se întoarse brusc, traversă încăperea şi se duse în hol.

M-am uitat la Speratza şi el s-a uitat la mine. În ochi avea o scânteie de provocare; se vedea bine că nu se simte în largul lui.

— Tipul acesta cu siguranţă că nu face parte din Comitetul de întâmpinare, i-am zis.

— Nu vă faceţi griji din cauza lui, răspunse Speratza.

Arboră din nou un zâmbet. Se strădui din greu cu zâmbetul acela, dar reuşi până la urmă.

— Se prezintă la alegeri luna viitoare, cu un program reformist, adăugă el cu o mică strâmbătură.

— Are aerul că ţine foarte mult ca Paradise Palms să rămână un oraş cinstit şi curat, am zis eu sever.

— Toţi politicienii au o trambulină electorală, zise Speratza, ridicând din umeri. Nimeni nu-l ia în serios. N-o să fie ales. Cetăţenii l-au ales pe Ed Killeano.

— Ed Killeano are mare noroc.

Ne-am privit din nou. Speratza făcu un semn cu mâna.

O femeie veni spre noi, din fundul încăperii. Purta un bolero din crep bleu. Fusta, crăpată pe o latură pe o lungime de 20 de centimetri, era tot din crep bleu, dar bluza era roşie. Gagica era blondă. Pun pariu că, de fiecare dată când trece prin vreun cimitir, morţii se scoală şi fluieră de admiraţie.

Până să-mi recapăt respiraţia, ajunsese lângă mine. Răspândea o mireasmă de *Pourpre Impériale,* parfumul care face inimile regilor să bată mai repede, după cum spune reclama. Nu sunt în stare să descriu efectul pe care-l avea asupra mea.

Speratza mă privea cu un aer neliniştit.

— Miss Wonderly, zise, ridicând din sprâncene.

Am privit-o şi ea mi-a zâmbit. Avea dinţişori strălucitori şi albi, ca interiorul cojii de portocală.

— Ce-ar fi să ne lăsaţi să facem cunoştinţă? am zis eu, întorcându-mă spre Speratza. Cred că o să ne înţelegem de minune.

A părut atât de uşurat, că m-a făcut să râd.

— Perfect, domnule Cain. Poate veniţi să ne vedeţi sus, puţin mai târziu? Avem patru rulete; am putea să aranjăm un pocher aş...

Am dat din cap.

— Parcă-mi spune ceva că în seara asta n-o să joc.

Am luat-o pe Miss Wonderly de braţ şi am dus-o la bar.

Cu coada ochiului, l-am urmărit pe Speratza cum pleacă. Apoi mi-am îndreptat toată atenţia spre Miss Wonderly. O găseam minunată. Îmi plăceau la nebunie părul ei cu onduleuri mari şi mai ales silueta. Sânii ei mă purtau cu gândul la ananasul cubanez.

— Să bem în cinstea întâlnirii noastre! am spus, făcându-i semn barmanului. Din ce colţ al Paradisului ai scăpat?

— N-am scăpat, zise el râzând. Sunt în libertate provizorie. Am crezut la început că e vorba de treaba obişnuită. Acum ştiu că e altceva.

Barmanul ne aruncă o privire.

— Ce doriţi?

— Un „Papagal verde”, spuse ea. E specialitatea lui Toni.

— OK, i-am zis barmanului. Doi „Papagali verzi”.

În timp ce barmanul pregătea cocteilurile, i-am spus fetei:

— Deci crezi că nu e treaba obişnuită?

— Mă pricep la fizionomii, spuse ea cu o expresie grăitoare. Cu tine, o să fie distractiv.

I-am făcut cu ochiul.

— Mai mult decât îţi închipui. Ce vrei să facem? Ce-ar fi să ne aranjăm un program?

— O să luăm un coctail şi pe urmă cinăm. După asta dansăm, apoi mergem pe plajă şi facem o baie. Pe urmă luăm un alt coctail şi pe urmă...

— Şi pe urmă?

Ea bătu din gene.

— Pe urmă vedem noi...

— Pare pasionant.

Ea se îmbufnă.

— N-ai chef să dansezi cu mine?

— Bineînţeles că am...

N-aveam impresia că o să am nevoie de tractor în seara aceea.

Barmanul aduse două pahare mari, pline pe trei sferturi cu un lichid verde. Am făcut un gest spre portofel, dar barmanul plecase deja.

— Nu pot să mă obişnuiesc cu ideea că plăteşte casa, am zis, luând paharul.

— Vine şi asta.

Am băut o înghiţitură zdravănă şi am pus repede paharul pe tejghea. M-am apucat de gât, am tuşit, am închis ochii. Parcă mi-a explodat stomacul, dar, după o secundă, m-am simţit în al nouălea cer.

— Drace! E trădătoare drăcovenia asta! am horcăit, când mi-am recăpătat uzul vocii.

— Toni e foarte mândru de ea, declară fata, sorbind pe îndelete din coctail. E nemaipomenit. Simţi că-ţi coboară drept în degetele de la picioare.

Când ne-am terminat „Papagalii verzi”, aveam senzaţia că ne cunoşteam de ani de zile.

— Ce-ar fi să cinăm? zise ea, lăsându-se să alunece de pe taburet şi luându-mă de braţ. Guillermo a pregătit o cină specială pentru noi.

Mă strângea de braţ zâmbind. Ochii ei erau de-a dreptul provocatori.

Guillermo ne instală la masă. Stelele străluceau deasupra capetelor noastre. O briză călduţă sufla dinspre mare. Orchestra cânta o melodie languroasă şi trompetele trimiteau în surdină note rotunde şi netede ca nişte picături de mercur. Cina era tot atât de bună ca şi vinurile care o însoţeau. Nici măcar nu trebuia să ne dăm osteneala să comandăm. Felurile soseau şi noi mâncam, plini de admiraţie.

După asta am dansat. Nu era multă lume şi am putut să ne învârtim în cercuri mari. Parcă o ţineam în braţe pe Ginger Rogers...

Tocmai îmi spuneam că e cea mai frumoasă seară din viaţa mea, când am remarcat un individ pătrăţos, îmbrăcat într-un costum de gabardină verzuie, care stătea lângă orchestră. Avea o mutră de ticălos, o faţă turtită, şi se uita la mine cu ochii strălucind de ură. Când a văzut că privesc spre el, s-a întors brusc cu spatele şi a dispărut după o draperie care masca o uşă.

Miss Wonderly îl văzuse şi ea. Am simţit cum i se încordează muşchii de pe spinare. A făcut un pas greşit şi puţin a lipsit să n-o calc pe picior. Se îndepărtă de mine.

— Hai să mergem să facem o baie, zise ea şi se îndreptă spre ieşire, fără să mă privească.

În clipa aceea am văzut-o într-una din oglinzi.

Era palidă ca moartea.

IV

Am luat-o pe drumul de coastă până la Dayden Beach, o mică plajă singuratică, la câţiva kilometri distanţă de cazino: numai nisip şi palmieri.

Miss Wonderly stătea lângă mine. Fredona încetişor şi părea vindecată de criza ei de depresie. Mergeam sub clar de lună. Era cald, dar briza pătrundea prin geamurile lăsate ale Buick-ului.

— Aproape am ajuns, zise Miss Wonderly. Uite, se vede de-aici.

Chiar în faţa noastră era un cerc de palmieri, foarte aproape de apă. Locul părea pustiu. Era un colţişor simpatic.

Am ieşit de pe drum şi am îndreptat Buick-ul spre mal, până când terenul a devenit prea moale. Am oprit motorul şi am ieşit din maşină.

În depărtare, distingem luminile strălucitoare din Paradise Palms; se auzea vag muzică. Noaptea era liniştită şi sunetul răzbătea până departe.

— E plăcut aici, am zis. Ce vrei să facem?

Miss Wonderly îşi ridicase rochia până la genunchi; începu să-şi scoată ciorapii. Avea picioare lungi şi musculoase.

— Eu o să intru-n apă, zise ea.

M-am întors la maşină, am deschis portbagajul şi mi-am luat slipul şi două prosoape. Într-un minut eram dezbrăcat. Briza caldă îmi mângâia pielea. Era nemaipomenit. Am înconjurat Buick-ul. Miss Wonderly mă aştepta. Rămăsese în sutien şi chiloţi.

— Cam nasol costum de baie, i-am zis.

A recunoscut că am dreptate şi a scos tot de pe ea. Nici nu m-am uitat la ea, zău! Am traversat plaja mână-n mână. Nisipul era cald şi ne înfundam în el până la glezne. Când am intrat în valuri, am privit-o. Dacă un sculptor ar fi turnat-o în bronz, ar fi avut modelul perfect de manechin, fără nici un retuş. Mă miram singur de cât sunt de calm.

Am înotat până la o plută. Marea era călduţă. Fata s-a urcat pe plută; arăta ca o zeiţă a mării. M-am învârtit în jurul plutei, uitându-mă bine la ea, sub razele lunii. Multe femei am cunoscut la viaţa mea, dar asta merita să te uiţi la ea.

— Ia termină! a ţipat la mine. Mă intimidezi!

M-am căţărat pe plută şi m-am aşezat lângă ea.

— Nu te speria! Nu te muşc!

M-a privit peste umăr şi s-a rezemat de mine. Spatele ei era căldicel, dar simţeam răcoarea picăturilor de apă rămase pe pielea ei.

— Povesteşte-mi viaţa ta, a zis.

— Nu te-ar interesa.

— Povesteşte-mi.

I-am zâmbit:

— Nu mi s-a întâmplat mare lucru până când n-am fost mobilizat. M-am întors din Franţa cu o colecţie de premii pentru tir, cu o comoţie nervoasă de toată frumuseţea şi cu un chef nebun să joc. Nimeni n-avea nevoie de mine. Imposibil să-mi găsesc o slujbă. Într-o bună zi, m-am aşezat la o masă de pocher. Am rămas la masă trei săptămâni. Ne bărbieream, mâncam, beam, fără să ne ridicăm de la masă.

Am câştigat cinci mii de dolari. Unul a făcut pe tâmpitul. L-am trăsnit în cap cu o sticlă şi el a scos revolverul. Nu mi-e frică de revolvere. Am participat la ofensiva din Ardeni şi, după aşa ceva, tot ce-ar putea face o lichea de jucător ţi se pare joacă de copil. I-am luat revolverul şi l-am pocnit în cap cu el. Am continuat să jucăm: tipul era sub masă, ţineam picioarele pe el.

Ea îşi încrucişă mâinile pe sâni şi începu să lovească uşor apa cu piciorul.

— Eşti un tip dur? zise ea.

— Da. Povestea asta nu mi-a plăcut. M-a făcut să cuget. Mi-am zis că, într-o bună zi, o să dau peste un tip care-o să-şi scoată revolverul şi o să ştie cum să-l folosească. De asta mi-am cumpărat şi eu unul. Vezi tu, când ţi-ai petrecut o vreme în armată, ai un soi de mândrie care te împinge să vrei să faci lucrurile mai bine decât vecinul. M-am încuiat într-o cameră de hotel de mâna a zecea şi m-am antrenat să-mi scot arma din toc şi să apăs pe trăgaci. Am făcut asta şase ore pe zi, timp de o săptămână. Am căpătat oarece pricepere. Încă n-am întâlnit tip care să fie în stare să-şi scoată jucăria mai repede ca mine. Săptămâna aia de antrenament mi-a salvat viaţa de cinci ori.

Ea se înfioră.

— Se spune că n-ai nici un scrupul, dar acum că te cunosc, nu cred.

— E o prostie, i-am spus, punându-i mâna pe coapsă. Să-ţi explic cum se petrec lucrurile: vine un netrebnic, îşi închipuie că e un tip dur şi că nimeni nu ajunge nici până la degetul lui mic. Poate din cauză că e sonat, sau că a băut prea mult, sau cine ştie? În orice caz, se crede atât de extraordinar, încât vrea să dovedească asta întregii lumi. Lumii nici că-i pasă, dar el nu înţelege asta. Şi-atunci ce face? Caută un tip care are o reputaţie bine stabilită, se duce la el şi îi caută ceartă. Îşi spune că dacă-l rupe în bătaie pe tipul în cauză, o să fie un adevărat şef. Şi, în general, pe mine li se pune pata. Eu îl las să zică ce vrea,

pentru că ştiu că pot să-l fac praf când vreau şi pentru că nu-mi place să omor oamenii. Nu duce la nimic. Aşa că stau liniştit şi-l las să-şi bată gura. Poate că nu fac bine, fiindcă asta-i dă curaj şi uite că-ncearcă să-şi scoată puşcociul. În momentul acela, sunt obligat să-l curăţ, pentru că, în felul meu, ţin la pielea mea. N-am chef să dau ortul popii. Oamenii zic că n-am scrupule, dar nu-i adevărat. Dacă se iau de mine, ce să fac?

Ea rămase tăcută.

— Şi o să se-ntâmple iar, am continuat eu. E în oraş un gagiu care se crede mare şmecher şi care a montat o combinaţie complicată ca să le dovedească tuturor concetăţenilor lui că mă poate face praf. Chiar acum încearcă să se aranjeze în aşa fel încât să mi-o tragă fără bătăi de cap. Nu ştiu nici cine e, nici când o să-nceapă, dar ştiu că aşa o să se-ntâmple şi că şi tu ai un rol în asta. Acum, rămâne de văzut dacă eşti la curent, sau dacă faci parte fără să ştii din montarea asta extravagantă, am tras eu concluzia, zâmbind.

— Eşti nebun, zise ea, clătinând din cap. N-o să se-ntâmple absolut nimic.

— Asta nu mă lămureşte dacă eşti cu mine sau împotriva mea.

— Cu tine.

I-am pus braţul pe după talie şi am tras-o pe genunchii mei. S-a lipit de pieptul meu; mi-am pus obrazul pe părul ei ud şi parfumat.

— Ştiam eu că o să fie distractiv cu tine, a zis ea.

I-am luat bărbia între degetul mare şi cel arătător şi i-am ridicat faţa spre mine. A închis ochii. În lumina lunii, era albă de tot, ca o mască frumoasă de porţelan.

Am privit-o îndelung, apoi am sărutat-o. Buzele ei aveau gust de sare. Erau ferme, proaspete şi plăcute. Am rămas multă vreme nemişcaţi pe pluta legănată de valuri. Eram sigur că o să se-ntâmple ceva, dar nu-mi păsa.

Ea mă împinse deodată şi se ridică în picioare. M-am uitat lung la ea. Frumuseţea ei mă înnebunea. Când am întins mâna s-o ating, a sărit în apă şi s-a îndepărtat înotând.

M-am aşezat din nou şi am aşteptat. După câteva minute, se întoarse şi se apropie de mine. Am aplecat pluta spre partea ei, ca să se poată căţăra. S-a întins lângă mine, cu bărbia în mâini, cu picioarele încrucişate. Avea un spate tare frumuşel.

— Acum, povesteşte-mi tu viaţa ta, i-am zis.

— Nu e nimic de povestit.

— Trebuie să fie ceva. De când eşti aici?

— De un an.

— Şi înainte?

— New York.

— Dansatoare?

— Da.

— Cum l-ai întâlnit pe Speratza?

— Din întâmplare.

— Îţi place?

— Nu înseamnă nimic pentru mine.

— Te ocupi de invitaţii lui importanţi?

— Cam aşa ceva.

— În afară de mine, de cine te-ai mai ocupat?

— De nimeni.

— Atunci eu sunt primul oaspete important din Paradise Palms?

— Probabil.

— Îţi place meseria asta?

Ea se întoarse pe spate.

— Da.

Mă privea cu o expresie care spunea că de-acum degeaba mai pierd vremea pe plută.

— Hai, i-am zis. Să ne întoarcem.

Sări în apă prima.

V

— Aş vrea să-i arăt doamnei priveliştea de pe balconul meu, i-am zis recepţionerului, luând cheia camerei.

Mă aşteptam să mă anunţe că suntem într-un hotel respectabil sau, cel puţin, să-l văd rânjind. Nimic.

A făcut o plecăciune.

— Suntem încântaţi că vederea vi se pare demnă de a-i fi arătată doamnei. Aveţi nevoie de ceva, domnule Cain?

M-am uitat atent la el, ca să văd dacă nu-şi bate joc de mine. Nici gând: părea gata să facă pe dracu-n patru ca să mă mulţumească.

— Mi-ar plăcea niţeluş whisky, i-am zis.

— E o rezervă de băuturi în dulapul din salonaşul dumneavoastră, domnule Cain, mi-a comunicat el. Domnul Killeano a trimis-o acum mai puţin de un ceas, cu complimente.

Am făcut un semn cu capul.

— Amabilă atenţie, am zis, fără să mă arăt surprins.

Împreună cu Miss Wonderly, am traversat holul şi ne-am îndreptat spre lift. Ea mă privea cu ochii mari.

— Killeano a jurat să-mi facă şederea cât mai plăcută, i-am zis, ridicând din umeri. Încă un pic şi vine să ne învelească noaptea!

Ea râse.

Detectivul hotelului trecu pe lângă noi. Am ghicit că e detectiv după dimensiunea picioarelor lui. Păru că nici nu ne vede.

Liftierul şi valetul parcă nici n-o vedeau nici ei pe Miss Wonderly, mai abitir decât dacă ar fi fost femeia invizibilă. Clar, personalul hotelului ăstuia e plin de tact.

Pendula de la recepţie arăta două douăzeci. Nici măcar nu-mi era somn.

— Îl cunoşti pe Killeano? am întrebat în timp ce mergeam prin coridorul lung, cu covoare groase, care ducea spre camera mea.

— Şi eu care speram că nu te gândeşti decât la mine, mi-a răspuns ea cu reproş.

— Creierul meu se dedublează, i-am zis. Sunt în stare să mă gândesc la două lucruri deodată.

Am deschis uşa şi ea m-a urmat în cameră. Nu mi-a mai răspuns la întrebare. După ce am închis uşa, mi-am dat seama că, de fapt, creierul meu nu se dedubla chiar aşa de tare...

Miss Wonderly se depărtă de mine, dar nu înainte de a începe să-mi vuiască urechile.

— Nu uita că am venit să admir priveliştea, mi-a spus.

După felul cum gâfâia, am înţeles că nici ea nu era mai stăpână pe sine decât mine.

— E o vedere frumoasă, i-am zis.

Am traversat camera ca s-o vedem. Trecând prin faţa oglinzii, am observat că sunt plin de ruj pe buze. Nu mi-a displăcut.

Stăteam pe balcon. Luna parcă era un dovleac. Circulaţia se potolise, doar câte o maşină, două cu noctambuli mai trecea pe drum.

I-am descheiat corsajul. Boleroul şi-l scosese în lift. S-a lipit de mine şi mi-a luat mâinile.

— N-aş vrea să crezi că fac asta cu oricine, mi-a zis cu o voce mititică.

— Sigur, i-am zis. Noaptea asta e numai pentru noi.

— Ştiu, dar n-aş vrea să crezi...

— Nu cred nimic.

Se întoarse şi-şi puse braţele în jurul gâtului meu. Am rămas aşa multă vreme. Era plăcut. Am luat-o în braţe, am dus-o în cameră şi am pus-o în pat.

— Aşteaptă-mă, i-am zis.

M-am dezbrăcat în baie, mi-am pus un halat de mătase şi m-am dus în salonaş. Am cotrobăit prin dulapuri şi am găsit

cadoul de la Killeano. Îmi trimisese patru sticle de whisky şi una de brandy. Am luat sticla de brandy şi m-am întors în cameră.

Ea se culcase. Părul i se uscase şi era întins pe pernă ca un val de miere. Mă privea zâmbind.

Am umplut două pahare cu brandy. I-am întins unul şi l-am adulmecat pe celălalt. Avea un buchet plăcut.

— Beau în cinstea noastră, am zis.

— Nu. Doar în cinstea ta.

— Cum vrei. Pe urmă în cinstea ta.

Am băut.

Ea a pus paharul pe noptieră fără să guste. Ochii ei întunecaţi erau larg deschişi.

Am privit-o şi m-a luat cu răcori. Alcoolul îmi ardea stomacul.

— Ar fi trebuit să mă gândesc, am spus.

Camera a început să se învârtească încet. Brusc, s-a prăbuşit.

— Cadou de la Killeano, m-am auzit bombănind. Dar nu şi pentru mireasă.

Mă holbam la tavan. Lămpile păleau încet, ca lămpile de la cinema după pauză. Am încercat să mă mişc, dar muşchii nu mă ascultau. Mai mult am simţit decât am văzut că Miss Wonderly se ridică. Am vrut să-i spun să aibă grijă să nu răcească, dar limba mi se transformase într-o bucată nemişcată de piele.

Am auzit voci - voci de bărbat. Umbrele dansau pe perete. Am alunecat pe un tobogan întunecat, în beznă...

VI

Începusem să urc pe peretele unui puţ întunecat, spre o luminiţă cât un vârf de ac, departe, sus. Nu era uşor, dar nu

mă lăsam, pentru că, pe undeva pe aproape, auzeam cum urlă o femeie.

Brusc, am ajuns la gura puţului. Soarele m-a orbit. Cineva a gemut - deodată mi-am dat seama că eu gem. Am încercat să mă ridic în capul oaselor şi am avut impresia că-mi plesneşte creştetul. M-am apucat cu ambele mâini de cap şi am început să mă masez, înjurând. Femeia urla în continuare. Ţipătul mi-a îngheţat sângele.

Am reuşit să fac necesarul efort. Parchetul mi se clătina sub picioare, dar m-am ridicat şi am traversat camera. Umblam de parcă mă bătea vântul.

Am ajuns la uşa dormitorului: m-am agăţat de cadrul uşii şi m-am uitat în salon.

Miss Wonderly era în picioare, lipită de peretele opus. Ţinea braţele întinse, mâinile ei se rezemau de zidul albastru deschis. Era goală puşcă şi urla cât o ţinea gura. Văzându-mă, urlă din nou.

Aveam impresia că tot craniul mi-e plin de vată, dar urletul îşi croi drum prin ea şi mă făcu să scrâşnesc din dinţi.

Mi-am mutat privirea de la Miss Wonderly la covor. John Herrick era întins pe spate. Braţele, îndoite, parcă se întindeau spre plafon. Ţinea pumnii strânşi. Fruntea îi era zdrobită; sângele roşu închis îi păta părul alb şi îi desena o aureolă sinistră.

Cineva bătea cu pumnii în uşă. Careva striga.

Miss Wonderly trase convulsiv aer în piept şi începu iar să urle.

Am traversat încăperea şi i-am tras o palmă. Dădu ochii peste cap, apoi se prăbuşi pe jos. Umerii şi şoldurile ei lăsaseră urme umede pe zugrăveala albăstruie.

Uşa se deschise cu un trosnet; mi s-a părut că o mulţime imensă dă buzna în încăpere. Le-am făcut faţă. După doi sau trei paşi, s-au oprit. Se uitau la mine, la Miss Wonderly, la John Herrick. Eu mă uitam la ei.

Erau recepţionerul, detectivul hotelului, un valet, două femei în rochii de seară, trei bărbaţi în pijama şi un grăsan în halat.

În faţa tuturor era tipul cu costum de gabardină verzuie, a cărui mutră de bandit o reperasem în timp ce mă pândea la cazino.

De îndată ce-l văzură pe Herrick, cele două dame se puseră pe zbierat. Le înţelegeam, şi eu aş fi făcut la fel. Dar asta l-a înfuriat pe tipul în gabardină.

— Daţi-le afară pe curvele astea, scrâşni el. Hai, valea, căraţi-vă toţi!

Recepţionistul şi detectivul hotelului rămaseră în cameră, dar ceilalţi se treziră daţi afară.

După ce închise uşa, tipul în gabardină se întoarse spre mine.

— Ce se-ntâmplă? se răsti el, strângând pumnii şi făcând o mutră ameninţătoare.

La aşa o întrebare idioată, m-am gândit că trebuie să fie poliţist. Aşa şi era.

— Mă-ntreb şi eu, am încercat să-i răspund.

Cuvintele nu se auziră. Aveam impresia că gura mi-era plină de cuie mari, ruginite. Uşurel, de parcă era într-o biserică, detectivul hotelului traversă salonul în vârful picioarelor şi intră în cameră. Se întoarse cu o cuvertură, cu care o acoperi pudic pe Miss Wonderly. Femeia, leşinată, arăta caraghios şi înspăimântător în acelaşi timp.

— Cine-i tipul ăsta? îl întrebă tipul în gabardină pe recepţioner, arătându-mă cu degetul.

Recepţionerul părea gata să vomite. Era verde la faţă.

— E domnul Chester Cain, spuse el, cu o voce stinsă.

Cuvintele părură să-l trezească brusc pe tipul cu mutră de bandit.

— Eşti sigur?

Celălalt dădu din cap.

Tipul se înfipse în faţa mea. Mutra lui pocită avea o expresie de răutate pură.

— Te cunoaştem bine, zise el. Sunt Flaggerty, inspector la Secţia Crime. Te-ai ars, Cain.

Trebuia să reuşesc să scot o vorbă, cu orice preţ.

— Eşti sărit, am zis. N-am nici un amestec în asta.

— Când găsesc un ticălos de genul tău închis într-o cameră cu un cadavru, n-am nevoie să caut asasinul în altă parte, ricană Flaggerty. Eşti arestat. Mai bine ai mărturisi tot.

Am încercat să gândesc, dar creierul meu nu funcţiona. Mă simţeam rău: în cap parcă aveam un clopot mare care bătea.

Recepţionerul îl trase de mânecă pe Flaggerty şi îl luă deoparte. Începu să-i şoptească ceva. Mai întâi, Flaggerty nici nu vru să audă. Am surprins în treacăt numele lui Killeano; păru să facă efect asupra lui Flaggerty. Mă privi cu îndoială şi ridică din umeri.

— Dacă vrei, zise el, dar pierzi vremea.

Recepţionerul ieşi din cameră. Trebui să-şi croiască drum prin mulţimea care se înghesuia în coridor. Trei sau patru persoane încercară să se strecoare înăuntru, dar Flaggerty le trânti uşa în nas. Se duse la fereastră şi se uită afară.

Detectivul hotelului mă trase de mânecă. Îmi întinse un pahar de whisky. L-am luat şi l-am dat pe gât. Era exact ce-mi trebuia. Am mai cerut unul. Detectivul îmi mai întinse o porţie. Avea un zâmbet nătâng şi în privirile lui se amestecau groaza şi slugărnicia.

Brusc, vata care-mi umplea capul dispăru. Durerea îmi trecu. Mă simţeam cât de bine se poate simţi un om în asemenea împrejurări. I-am cerut detectivului o ţigară. Mi-a dat una şi mi-a aprins-o. Mâna lui mare şi păroasă tremura.

— Aşa, fă-l să se simtă bine pe ticălosul acesta, bombăni Flaggerty de la fereastră.

Mă supraveghea, ţinând în mână un pistol automat, cu ţeava scurtă.

— Nu mişca, Cain, continuă el. Cu tine, trebuie să-mi iau precauţii.

— Ia mai lasă-mă-n pace, i-am zis. Ştiu că par într-o situaţie proastă, dar de îndată ce o să-şi revină, fata o să vă spună ce s-a întâmplat. Eu nu ştiu nimic.

— Ca de obicei! ricană Flaggerty.

— În locul dumneavoastră, n-aş mai zice-o vorbă, domnule Cain, şopti detectivul privat. Aşteptaţi să vină domnul Killeano.

— Trebuie să vină?

— Sigur. Sunteţi client, domnule Cain. Am vrea să vă scoatem din încurcătură, dacă e posibil.

L-am privit uluit.

— Nu există hotel pe lume unde clienţii să fie atât de bine trataţi! am exclamat, incapabil să mai zic ceva.

Mi-a zâmbit, dar şi-a ferit ochii.

M-am uitat spre Miss Wonderly: era tot leşinată. Am făcut o mişcare în direcţia ei.

— Stai pe loc, Cain! lătră Flaggerty. Nu mişca!

Aveam impresia că de-abia aşteaptă să tragă, la cel mai mic pretext. M-am aşezat, ridicând din umeri.

— Mai bine ai trezi-o pe femeia asta, am zis.

— Ocupă-te de ea, îi ordonă Flaggerty detectivului.

Tipul îngenunche lângă ea. Probabil că se simţea jenat, pentru că se uită la ea, fără să facă altceva.

Am cercetat încăperea din ochi. Scrumierele erau pline de mucuri de ţigară. Pe şemineu erau două sticle goale de whisky. Alta era aruncată pe covor, şi o pată mare de umezeală indica faptul că se vărsase acolo. Încăperea trăsnea a băutură. Covoraşele erau mototolite, un scaun era răsturnat. Cu scenografia asta, cineva voise să sugereze că avusese loc o orgie cumplită, şi reuşise.

Pe jos, lângă cadavru, zăcea un pistol mare, Luger. Pe crosă erau urme de sânge şi păr alb. Am recunoscut pistolul: era al meu. Privindu-l, am simţit că sunt prins în cursă. Dacă Miss Wonderly nu spune ce s-a întâmplat cu adevărat, am încurcat-o. Speram să nu fie aşa.

Am stat aşa timp de o jumătate de oră, fără să scoatem o vorbă. Miss Wonderly se mişcă de vreo două ori şi gemu, dar nu se trezi din leşin. Era un leşin-record. Merita probabil un premiu.

Începeam să-mi pierd răbdarea, când uşa se deschise brusc şi un omuleţ scund, solid, cu o pălărie mare, neagră, îşi făcu intrarea. M-a trimis cu gândul la Mussolini, în vremurile când avea obiceiul să ameninţe cu pumnul din balcon. Se uită de jur-împrejur prin încăpere şi veni drept la mine.

— Dumneata eşti, Cain? întrebă el, întinzându-mi mâna. Mă cheamă Killeano. N-ai de ce să te temi. Am eu grijă să se poarte toată lumea corect cu dumneata. Eşti invitatul meu şi eu am grijă de invitaţii mei.

Nu i-am dat mâna. Nu m-am sculat de pe scaun.

— Concurentul dumitale e mort, Killeano, i-am zis, privindu-l de sus până jos. Nici dumneata nu ai de ce să te temi.

Îşi trase cu grabă mâna înapoi şi se uită la Herrick.

— Bietul băiat! zise el. (Jur că avea lacrimi în ochi!) Era un adversar cinstit şi curajos. E o mare pierdere pentru oraş.

— Păstrează textele astea pentru jurnalişti, l-am sfătuit eu.

Stăteam toţi nemişcaţi, ca nişte manechine, când Miss Wonderly începu din nou să urle.

VII

Pe parcurs, Killeano se dovedi a fi un organizator de mâna-ntâi.

— O să fim corecţi cu Cain, declară el, dând cu pumnul în spătarul unui scaun. Ştiu că aparenţele sunt împotriva lui, dar e oaspetele meu şi o să am grijă să aibă toate şansele.

— Şi-atunci? zise Flaggerty, ridicând din umeri. De ce mai pierdem timpul? Îl iau pe tip la comisariat, pentru interogatoriu.

— Nu suntem sigur că el e vinovatul, se repezi Killeano. Nu sunt de acord să-l arestaţi până când nu mă conving eu că aveţi acuzaţii serioase împotriva lui. O să-l interogăm aici.

— Prea amabil, am zis eu.

Nici nu s-a uitat la mine.

— Fă-o pe femeia aia să tacă, a continuat el, arătând cu degetul spre Miss Wonderly, care plângea într-un colţ, cu nasul în batista detectivului privat. Nu vreau să caşte gura înainte să aud ce spun ceilalţi martori.

Am continuat să fumez, uitându-mă pe fereastră, în timp ce Killeano organiza totul şi zbiera la telefon. În cele din urmă, s-au aranjat toate aşa cum vroia el, şi am început. Recepţionerul, detectivul hotelului, liftierul, Speratza şi barmanul de la cazino fuseseră chemaţi şi înşiraţi în coridor. Li s-a ordonat să aştepte.

Miss Wonderly a fost dusă în dormitor şi dată în grija unei grăsane în negru, care fusese chemată de urgenţă de la poliţia municipală ca să o supravegheze. I-au spus lui Miss Wonderly să se îmbrace.

Doi poliţişti stăteau lângă scaunul meu; doi tipi duri, gata să-mi găurească pielea dacă aş fi manifestat şi cea mai mică intenţie să-mi iau tălpăşiţa, dar care încercau să nu lase să se vadă chestia asta. Mai erau Flaggerty, doi poliţai în civil, un fotograf şi un doctor. Pe deasupra mai aduseseră şi un stenograf, un omuleţ cu ochii holbaţi, aşezat într-un colţ, care scria în cea mai mare viteză, de parcă nu viaţa mea, ci a lui ar fi depins de exactitatea însemnărilor.

— Perfect, zise Killeano. Să-i dăm drumul.

Flaggerty nu-şi ascundea bucuria că-i picasem în gheare. Se înfipse în faţa mea, cu bărbia împinsă în faţă şi cu o privire răutăcioasă în ochii strălucitori.

— Te cheamă Chester Cain? întrebă el, de parcă n-ar fi ştiut.

— În persoană, zic eu. Matale eşti cumva locotenentul Flaggerty? Ăla care n-are nici măcar un prieten care să-i spună cine sunt?

Killeano sări în sus.

— Ascultă, Cain, treaba e serioasă pentru dumneata. Mai bine te-ai lăsa de bancuri.

— Sunt ţapul ispăşitor, i-am răspuns, zâmbind acru. Ce-ţi pasă dacă râd niţeluş de ticălosul ăsta?

— N-o să te ducă la nimic, murmură Killeano.

Dar se aşeză la loc. Flaggerty umbla nervos prin încăpere.

De îndată ce Killeano se potoli, o luă de la capăt.

— Bun, te cheamă Chester Cain şi eşti de profesie jucător.

— N-aş spune că jocul e o profesie, am spus.

Se înroşi la faţă:

— Recunoşti că-ţi câştigi traiul din joc?

— Nu. Încă nu-mi câştig traiul. Abia am fost demobilizat.

— Nu mai eşti în armată de patru luni. În timpul ăsta ai jucat sau nu?

Am făcut semn că da.

— Ai câştigat mulţi bani?

— Ceva, i-am zis eu.

— Consideri că douăzeci de mii de dolari e „ceva”?

— Nu-i rău.

Şovăi, apoi se hotărî să nu insiste. Stabilise oricum că sunt jucător.

— E adevărat că ai asasinat cinci oameni în patru luni? se repezi el deodată.

Killeano sări iar în sus:

— Nu scrieţi chestia asta în procesul-verbal! strigă el, cu ochii scoşi din cap de indignare. Cain era în legitimă apărare!

— I-a asasinat! urlă Flaggerty. Ce părere ai? Cinci oameni în patru luni! O fi fost legitimă apărare, dar te-apucă groaza! Pe orice om cumsecade l-ar apuca, nu numai pe mine!

Killeano se aşeză iar, bombănind. Probabil că dorea să fie considerat un om cumsecade.

— Deci, scrâşni Flaggerty, i-ai omorât sau nu?

— Cinci nemernici ardeau de nerăbdare să-mi înfigă un glonte-n burtă. M-am apărat. Dacă numeşti asta asasinat, mă rog, i-am asasinat.

Flaggerty se întoarse către stenograf, ridicând braţele către cer.

— Mărturiseşte singur că a asasinat cinci nevinovaţi! ţipă el.

Aceste cuvinte îl făcură pe Killeano să sară din nou în sus, dar eu începusem să mă satur.

— Nu te obosi, i-am zis. Faptele au fost bine stabilite şi procurorul general al oraşului New York m-a declarat nevinovat. Puţin îmi pasă de ce băsneşte un poliţai de provincie. Ţine-ţi firea.

Pe Flaggerty mai să-l lovească apoplexia.

— Continuă, zise sec Killeano, care se aşeză iar, aruncându-mi o privire dură.

— O să vedem noi dacă îi pasă chiar aşa de puţin, zise Flaggerty, strângând din pumni. Ia ascultă aici: ai venit la Paradise Palms pentru că ştiai că e o mină de aur pentru gunoaie de-alde tine. Vroiai să spargi banca la cazino.

— Prostii! zic eu. Am venit să mă odihnesc.

— Şi nici n-ai venit bine că te-ai şi repezit la cazino, se răsti Flaggerty.

— Speratza m-a invitat. Cum n-aveam ceva mai bun de făcut, m-am dus.

— De câtă vreme îl cunoşti pe Speratza?

— Nu-l cunosc.

— Aaa, nu-l cunoşti? Şi nu ţi se pare bizar că Speratza te invită la cazino fără să te cunoască?

— Foarte bizar, i-am răspuns cu un zâmbet.

— I-auzi! zise Flaggerty, făcând un pas înainte. Şi dacă nu te-a invitat? Dacă te-ai invitat singur, pentru că vroiai să pui mâna cât mai repede pe o bucată mare de tort?

Îmi tot flutura degetele pe sub nas şi urla cât îl ţineau bojocii.

— Ia mai termină, i-am zis eu cu blândeţe, dacă nu vrei să-ţi trag un pumn în nas!

Făcu stânga-mprejur, traversă încăperea, deschise uşa şi îl aduse înăuntru pe Speratza. Tipul purta nişte pantaloni foarte şic, albastru deschis. Avea o haină de culoarea muştarului şi umerii laţi cât un dulap. Arbora la butonieră un boboc de trandafir alb. Garantez că multe femei ar fi căzut pe spate le vederea spectacolului!

Zâmbi în dreapta şi-n stânga, apoi aruncă o privire spre cadavrul lui Herrick, zăcând sub cuvertură. Zâmbetul i se stinse. Mă privi şi întoarse repede ochii. Am aprins încă o ţigară. Aveam să aflu fără întârziere cum stau lucrurile.

N-a durat mult. Speratza declară că nu mi-a telefonat niciodată. Pretinse că habar n-avusese că am venit în oraş până nu mă văzuse la cazino. Mai spuse că-mi cunoştea reputaţia şi că fusese dezolat când mă văzuse intrând.

Începând din acel moment, am înţeles că mi-e pielea în joc. L-am făcut mincinos pe Speratza; a părut mâhnit să mă audă. Dar nu era cazul să-şi facă griji. N-aveam altă dovadă decât cuvântul meu, şi vedeam bine că nu valorează mare lucru.

Flaggerty îl trimise afară pe Speratza şi se întoarse către mine, cu un aer foarte satisfăcut.

— N-o să-ţi folosească la nimic să minţi, Cain. Ar trebui să fii prudent.

— Du-te-n mă-ta, i-am zis, suflându-i fumul drept în faţă.

— Aşteaptă să pun eu mâna pe tine la comisariat! scrâşni el.

— Încă n-am ajuns acolo, i-am amintit eu.

Killeano îi spuse să continue.

— Te-ai întâlnit cu Herrick la cazino? întrebă Flaggerty, înghiţindu-şi mânia.

— Chiar aşa.

— Ţi-a zis să pleci din oraş?

— M-a *sfătuit* să plec din oraş, l-am corectat eu.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Că rămân.

— I-ai zis să se ducă la dracu', asta i-ai zis! Şi i-ai zis că o să-l înveţi minte dacă-şi bagă nasul în treburile tale.

— Tâmpenii! i-am răspuns.

Flaggerty îl chemă pe barmanul de la cazino, care declară că îl ameninţasem pe Herrick.

— I-a zis „Dacă-ţi bagi nasul în treburile mele, te fac praf”, îi spuse barmanul lui Flaggerty, cu un aer îndurerat şi şocat.

— Cu cât te-au plătit ca să debitezi minciunile astea? l-am întrebat.

— Ajunge, Cain! mă întrerupse Flaggerty. OK. Asta-i tot. O să fii chemat la proces.

Barmanul ieşi, dând din cap cu dezgust.

— După aceea, ai venit la hotel cu ea, continuă Flaggerty, arătând spre Miss Wonderly, care fusese adusă în încăpere.

La lumina zilei, toaleta ei de crep bleu arăta oarecum nepotrivit. Fata părea tristă. I-am făcut cu ochiul, dar îmi evită privirea.

— V-aţi îmbătat împreună, continuă Flaggerty. Ea a căzut lată, iar tu ai început să cugeţi la situaţie. Te-ai gândit la Herrick. Ţi-ai zis că s-ar putea să-ţi strice socotelile. Asta te-a înfuriat, i-ai telefonat şi i-ai spus să vină aici, cu gândul că o să-i vâri spaima-n oase, ca să nu te mai sâcâie.

— Nu fi idiot. Eu am căzut lat, boule! Întreab-o pe mititică. O să-ţi spună că aşa e. Mai mult: du-te şi ia sticla de brandy din camera de-alături. E plină cu un drog care te adoarme.

— Care brandy? întrebă Flaggerty.

Un poliţist se duse până în cameră. Veni după o clipă:

— Nu e nici un fel de brandy, anunţă el.

Am ridicat din umeri.

— Mă rog. N-ai decât s-o întrebi pe ea. O să-ţi spună că aşa e.

— N-am nevoie s-o întreb, răgi Flaggerty. Telefonista hotelului a notat telefonul pe care l-ai dat la ora două dimineaţa. Am găsit numărul, e telefonul lui Herrick. Herrick a venit aici în zece minute. A cerut la recepţie numărul

camerei tale şi valetul l-a condus aici. Ce zici de chestia asta?

— Bine jucat! am spus eu.

— Herrick şi cu tine aţi discutat. Erai beat şi furios. Eşti un ucigaş. Niciodată nu şovăi să ucizi. Un adevărat câine turbat! Cum Herrick nu părea speriat de tine, l-ai trăsnit cu pistolu-n cap. Erai aşa de beat, că după un minut uitaseşi toată tărăşenia. Şi-ţi spun şi de ce: nu-ţi stătea mintea decât la pipiţa asta. Te aştepta în culcuş, nu-i aşa?

I-am râs în nas:

— N-ai decât s-o întrebi. E singurul meu martor.

M-am uitat la Miss Wonderly.

— Ascultă, păpuşo: aseară mi-ai spus că eşti cu mine. A venit timpul s-o dovedeşti. Eşti singura care poate dărâma cuşca asta în care vor să mă închidă. Contez pe tine. M-au prins în cursă. Eu n-am ce să fac. Dar, dacă ai curaj, poţi să spui adevărul, şi n-au ce să-mi facă. Ne-am simţit bine împreună. Putem să ne simţim şi mai bine. Dar trebuie să fii alături de mine. Hai, spune-le adevărul.

— O clipă, spuse Killeano şi se ridică.

Expresia lui era un amestec meşteşugit de bănuială şi de nesiguranţă prietenească. Dădea impresia că, în ciuda dorinţei lui de a mă ajuta, se convinge progresiv că sunt vinovat... Era un actor talentat. Traversă încăperea şi se aplecă spre Miss Wonderly.

— Cuvântul dumitale n-o să conteze prea mult în faţa tribunalului. Şi dumneata ai pornit cu stângul. Dacă pe Herrick nu l-a omorât Cain, înseamnă că l-ai omorât dumneata. Şi ştii care-i dovada? *Uşa era încuiată pe dinăuntru.* Aşa că să nu minţi. Poate Cain s-a purtat drăguţ cu dumneata, dar trebuie totuşi să spui adevărul. Nu-ţi poţi permite să minţi; ai risca prea mult.

Mi-am dat seama că-şi luaseră toate precauţiile. Dacă Miss Wonderly le spunea că am leşinat, aruncau vina crimei asupra ei. Le era tot una asupra cui aruncă vina.

— O.K., păpuşă! i-am zis. Poţi să minţi dacă vrei. Are dreptate. Sunt prea şmecheri pentru noi.

— N-o să spun nimic, făcu ea, începând să suspine.

Flaggerty atâta aştepta. O înhăţă de braţ şi o smulse de pe scaun.

— Ba o să vorbeşti, curviştino! urlă el, zgâlţâind-o atât de tare, încât i se hâţâna capul încoace şi-ncolo.

M-am ridicat şi am sărit pe el înainte ca poliţiştii să apuce să facă vreo mişcare.

L-am învârtit pe loc şi i-am dat un pumn drept în gură. L-am trăsnit straşnic, am simţit cum dinţii lui îmi zgârie falangele. A căzut pe spate, scuipând sânge. Mi-a făcut mare plăcere.

Cât ai clipi, poliţiştii au tăbărât pe mine şi unul dintre ei mi-a dat una cu bâta-n cap.

Când mi-am venit în fire, Flaggerty tocmai încerca să se ridice. Aveam eu un cucui în cap, dar el nu mai avea doi dinţi.

Killeano ne despărţi.

Curând, atmosfera se linişti, dar Flaggerty era prea ameţit ca să-şi mai continue interogatoriul. Killeano îi luă locul. Se duse în faţa lui Miss Wonderly, bine înfipt pe picioarele lui groase şi scurte.

— Dacă nu spui ce s-a întâmplat, o să fii arestată, o ameninţă el.

— Ce contează? am spus eu, frecându-mi cucuiul. Nu te pune în poziţie proastă. Zi că ţi-ai pierdut cunoştinţa şi că nu ştii nimic. Oricum, nu duc lipsă de martori.

Unul dintre poliţişti mă binecuvântă cu o palmă.

— Tacă-ţi botul! zbieră el.

— O să-mi plăteşti chestia asta, i-am zis, cu o privire care-l făcu să dea înapoi.

Privirea lui Miss Wonderly se muta de la Killeano la mine. Era foarte palidă, dar avea în ochi o lucire care-mi dădea speranţă.

— N-a fost el, zise ea. A fost o cursă. Faceţi-mi ce vreţi, nu-mi pasă. Nu l-a omorât el, înţelegeţi? *Nu l-a omorât el!*

Killeano se uita la ea de parcă nu-i venea să creadă ce aude. Mutra lui grasă se îngălbeni de furie.

— Ticăloaso! răcni el, plesnind-o cât putea de tare.

Unul dintre poliţai mă pocni cu bâta peste gât. Nu reuşeam să mă mişc, nici măcar să respir.

Flaggerty şi Killeano se uitau la Miss Wonderly. Ea se ţinea cu mâna de obrazul roşu ca flacăra şi se uita şi ea la ei.

— Nu l-a omorât el! repetă ea cu violenţă. Ţineţi-vă banii voştri murdari. Omorâţi-mă dacă vreţi, dar nu contaţi pe mine să mint.

Am scos un „ura” înăbuşit.

Killeano se întoarse spre Flaggerty.

— Arestează-i pe amândoi, şuieră el. O s-o acuzăm de complicitate. Băgaţi-i la zdup pe amândoi!

Se uită la Miss Wonderly.

— O să-ţi pară rău!

Traversă încăperea şi ieşi, închizând uşa cu grijă.

VIII

— Puneţi-l pe nemernicul acesta să se-mbrace, zise Flaggerty, şi nu-l lăsaţi din ochi!

Cei doi poliţai şi detectivii în civil m-au escortat în dormitor.

— Ce-o să ne mai distrăm când o să punem mâna pe tine la comisariat! zise unul dintre ei.

Era un tip voinic, cu o faţă ca de cauciuc, roşcovană, cu ochi verzi şi reci. Îl chema Hyams. Celălalt poliţai era slăbănog; avea cogeamite nas roşu şi nişte urechi uriaşe, care-l făceau să semene cu un taxi cu ambele portiere deschise. Îi spuneau Solly.

— Sper că o să mă distrez şi eu, am zis eu, zâmbind.

Gaborul care mă pălmuise mă împinse cu bâta în coaste.

— Îmbracă-te, şmechere, râse el. Fac parte din echipa care o să se ocupe de tine.

Mi-am pus hainele. Nu mi le-au dat decât după ce le-au scotocit amândoi pe rând. Nu lăsau nimic la voia întâmplării.

— Sper că Flaggerty o să mă lase să mă ocup eu de gagică, spuse Solly.

— O să se ocupe el de ea, zise Hyams. Mi-ar plăcea să fiu o musculiţă şi să văd cum o să meargă treaba asta.

— Mişto ocazie! exclamă Solly, lingându-se pe buze. Să deznozi în bătaie o pipiţă aşa de bine făcută, îţi dai seama!

— Da! Şi încă perfect legal!

Şi zâmbiră cu gura la urechi.

Mi-am legat cravata şi mi-am pus haina. Trebuia să fac ceva repede, altfel ar fi fost prea târziu. Dacă ne duceau la comisariat, gata gluma. Judecând după mutrele tipilor ăstora, Buchenwald trebuia să fie joacă de copii, în comparaţie.

— Mişcă, javră, zise Hyams. Cască urechile: numai să clipeşti, mai întâi te lăsăm lat şi abia pe urmă ne cerem scuze. Nu ţinem să te curăţăm înainte de a-ţi aranja puţintel figura, dar, dacă faci pe nebunul, asta o să ţi se întâmple!

— Nu-ţi face griji! i-am zis. Am citit prin cărţi despre bătăile pe care le dă poliţia şi aş vrea să văd singur despre ce e vorba.

— O să fii servit, mă asigură Solly, uitându-se chiorâş la mine.

Am trecut în salon.

Flaggerty se plimba prin încăpere. Miss Wonderly stătea într-un fotoliu. Grăsana stătea în picioare în spatele ei. Flaggerty îmi rânji. Nu arăta prea bine. Avea buzele umflate şi o gaură mare între dinţi.

— Cinci oameni curăţaţi în patru luni de zile! zise el, înfigându-se în faţa mea. Domnul e un ucigaş, nu? O să vezi tu cum îi aranjăm noi pe ucigaşi! N-o să ajungi în faţa judecătorului mai devreme de cincisprezece zile!

Cincisprezece zile de iad pentru marele şef! Asta te aşteaptă.

— Un prăpădit ca tine n-ar trebui să facă pe nebunul! i-am zis.

Poliţaiul irlandez, lunganul, care mă pălmuise înainte, mă pocni pe la spate cu bâta. M-am poticnit şi am căzut, primind din zbor, de la Flaggerty, o directă în falcă. Cele două lovituri fuseseră aplicate ca la carte; aşa că am aterizat în patru labe.

Flaggerty începu să-mi tragă şuturi. Îmi apăram capul cât puteam, dar mi-a tras una în gât cu vârful pantofului.

— Nu mi-ar plăcea să fim obligaţi să-l ducem în spinare până la post, zise Hyams cu un aer neliniştit.

Flaggerty se dădu un pas înapoi.

— Hai, scoală-te! mârâi el.

Eram întins pe jos, chiar lângă cadavrul lui Herrick, acoperit cu cuvertura; m-am prefăcut că sunt ameţit şi mi-am dus mâna la ochi, ca să nu vadă unde mă uit: Luger-ul meu se zărea un pic de sub cuvertură. Uitaseră să-l ia de pe jos şi, din nebăgare de seamă, îl acoperiseră odată cu cadavrul.

Flaggerty începu să zbiere.

— Scoală de-acolo, ticălosule, sau vin la tine!

— Mă scol, mă scol, am mormăit eu, punând încet un genunchi în pământ.

Luasem un aer istovit, de parcă eram mai mult mort decât viu.

Crosa pătată de sânge a pistolului era la mică distanţă de mine. M-am străduit să-mi aduc aminte dacă vreunul din poliţai are revolverul în mână. Parcă nu. Cum ştiau că nu mai am armă, erau foarte siguri pe ei.

Flaggerty îmi trase un şut.

M-am prăbuşit peste Herrick. Am avut o senzaţie foarte neplăcută când am simţit sub mine mortul ţeapăn. Mâna mi s-a încleştat pe mânerul pistolului. Era lipicios de sânge, dar nu-mi păsa de asta.

Am sărit în picioare.

Flaggerty se înverzi văzând Luger-ul. Toţi ceilalţi înţepeniră pe loc ca nişte manechine.

— Hello! le-am zis. V-aduceţi aminte de mine?

Nu îndreptam pistolul spre ei, îl ţineam uşurel în mână. M-am dus spre perete, ca să-i am sub ochi pe toţi cei din cameră.

— Ei, ce-aţi păţit? am zis, vesel. Nu trebuia să mergem toţi la comisariat, să ne distrăm împreună?

Nu s-au clintit şi n-au deschis gura.

M-am uitat la Miss Wonderly. Stătea pe marginea fotoliului, cu ochii holbaţi de uluire.

— Sunt o adunătură de prăpădiţi care încearcă să facă pe grozavii, i-am zis. Vii cu mine, păpuşă?

Ea se ridică şi veni lângă mine. Îi tremurau genunchii. Am luat-o pe după mijloc.

— Vrei să faci ceva folositor? am întrebat-o, trăgând-o spre mine.

— Da.

— Du-te în cameră şi pune-mi câteva lucruri într-o valiză. Ia ce e mai bun, lasă restul. Grăbeşte-te.

Ea trecu prin faţa poliţiştilor împietriţi de groază fără să se uite la ei, şi dispăru în dormitor.

— Ştiţi cu ce viteză trag eu cu puşcociul? Dacă vă interesează, n-aveţi decât să spuneţi un cuvinţel, vă fac o demonstraţie cât ai clipi, le-am propus eu foarte vesel, băgându-mi revolverul în centură.

Nu clinti nimeni. Erau opt, plus grăsana. Erau atât de speriaţi, că nici nu clipeau.

Am aprins o ţigară şi i-am suflat fumul în nas lui Flaggerty.

— V-aţi distrat bine, copii, le-am zis. Acum e rândul meu. Am venit aici în vacanţă. Nu vroiam decât să petrec puţin şi să-mi cheltuiesc banii. Dar aţi vrut să faceţi pe şmecherii. Aţi vrut să scăpaţi de Herrick, pentru că vă deranja. Aţi vrut să aruncaţi chestia asta pe spinarea mea, şi a fost cât pe ce să reuşiţi. Aţi fi reuşit dacă n-aţi fi fost atât de tâmpiţi. Pe

Herrick l-aţi terminat, dar cu mine nu v-a mers. O să vedeţi că sunt mult mai greu de terminat decât Herrick. Am să descopăr de ce vroiaţi să vă debarasaţi de Herrick şi, când o să descopăr, o să fac treaba cum se cuvine. O să stau aici până când o să-ntorc târgul ăsta cu susu-n jos şi o să descopăr ce e putred. Stau aici până când îi dau în gât pe ăia de la primărie. Încercaţi să mă împiedicaţi dacă puteţi. Detest să mă calce pe picioare o adunătură de neisprăviţi. Mă jigneşte chestia asta.

Nici acum n-au suflat un cuvânt.

I-am făcut semn poliţaiului irlandez.

— Ia fă-te-ncoa!

Făcu vreo câţiva paşi spre mine. Mergea ca pe ouă. Ţinea braţele în sus. L-am lăsat să se apropie, apoi i-am trântit un pumn drept în nas. Se poticni, se lovi de Flaggerty şi căzură amândoi în fund.

Acolo au rămas. Poliţistului îi curgea sânge din nas.

Miss Wonderly ieşi din dormitor, cu una din valizele mele în mână.

— Aşteaptă-mă lângă uşă, iubito! i-am zis.

M-am dus la fereastră, am tras perdeaua şi am luat cutia de ţigări pe care o ascunsesem acolo. În cutie aveam optsprezece mii de dolari, toţi banii mei de vacanţă.

Nici nu mă osteneam să-i supraveghez pe neisprăviţi, nu îndrăzneau nici să clipească. Ori reputaţia mea era foarte solidă în Paradise Palms, ori erau nişte fricoşi şi jumătate.

— Să mergem, i-am zis lui Miss Wonderly.

Ea deschise uşa.

— Pa! i-am zis lui Flaggerty. N-ai decât să te ţii după mine, dacă ai chef. Mi-ar plăcea să fiu obligat să mă iau la harţă, dar nu trag niciodată primul. N-are rost. La revedere!

Rămase aşezat pe podea. Ochii îi erau plini de ură, dar nu spuse nimic.

Am luat-o pe Miss Wonderly de braţ şi ne-am dus la ascensor. Am apăsat butonul şi, după câteva secunde, uşile se deschiseră.

— Coborâţi, domnule? întrebă liftierul.

Era tipul care jurase că îl adusese cu liftul pe Herrick la camera mea.

L-am tras afară din cabină şi i-am ars una între ochi. Căzu la pământ şi se feri să protesteze în vreun fel.

Am împins-o pe Miss Wonderly în cabină şi am intrat după ea.

— Coborâm, i-am spus liftierului, zâmbindu-i blând şi închizând uşile.

Capitolul II

URMĂRIREA

I

— Ei ştiu unde stai? am întrebat-o pe Miss Wonderly, scoţând Buick-ul din garajul hotelului.

Ea făcu semn că nu.

— Eşti sigură?

— Da. Abia m-am mutat. Nimeni nu ştie încă.

— O să trecem pe la tine să-ţi iei nişte haine, am zis. Unde stai?

— O, nu! Să plecăm repede. Mi-e frică.

— Avem tot timpul, i-am zis. Nu trebuie să-ţi fie frică. Dacă nu facem greşeli, n-au cum să ne prindă. Unde stai?

— Strada Essex colţ cu strada Merrivale.

I-am făcut semn cu capul.

— Ştiu unde e. Am trecut pe-acolo când am venit.

În timp ce conduceam, mă uitam în oglinda retrovizoare. Pentru moment, nu ne urmărea nimeni.

— Trebuie să ne povestim o grămadă de lucruri, i-am zis eu, ca în treacăt. Mulţumesc că mi-ai ţinut partea.

Ea se înfioră:

— Crezi c-o să ne prindă din urmă?

— Nu s-au sculat destul de devreme, am râs.

De fapt, nu eram chiar aşa de liniştit. Mă întrebam dacă luaseră numărul maşinii mele la hotel, sau în cât timp îl vor afla de la recepţie. Mă întrebam unde naiba aveam să ne ascundem. Era oare mai bine să plecăm din oraş? Nu vroiam să mă îndepărtez prea mult, pentru că ţineam morţiş să-l dau în gât pe Killeano. Trebuia să fiu la faţa locului ca să pun gheara pe el, şi vroiam grozav să pun gheara pe el.

— Ascultă, iepuraşule, i-am zis cu o voce liniştitoare, trebuie să te gândeşti bine. Există în oraş, sau prin apropiere, un loc în care ne-am putea ascunde fără prea multe riscuri?

Ea se încordă toată.

— Trebuie să plecăm. N-ai idee ce mi-ar face dacă ar pune mâna pe mine.

Am mângâiat-o pe mână şi cât pe ce să intru într-un tip care ieşise brusc de după un camion. Am schimbat câteva înjurături prieteneşti.

— Calm, i-am zis lui Miss Wonderly. N-o să pună nimeni mâna pe tine. Dar o să se ia poliţia după noi: o să pună baraje pe toate şoselele care ies din oraş. Cu legăturile lor radio, n-avem cum să ajungem departe. Trebuie să ne vârâm pe undeva, până se mai potolesc lucrurile. Şi atunci, într-o seară, o să ne strecurăm afară din oraş, şi valea!

— Mai bine am pleca acum, zise ea, strângând pumnii.

— O să meargă totul cum trebuie, o să vezi. Dar trebuie să te gândeşti. Ne trebuie o ascunzătoare bună pentru trei sau patru zile. Gândeşte-te.

Tot vorbind, ajunsesem la intersecţia între străzile Essex şi Merrivale. Am luat-o pe Essex şi am oprit în faţa unor case destul de prăpădite.

— Vino! i-am spus, înşfăcându-mi cutia de ţigări. Să-i dăm bice.

Am urcat în fugă treptele spre uşa de intrare. Am urcat într-o cameră mare, la etajul unu, spre stradă. Şi-a făcut bagajul în viteză, de parcă o fugăreau toţi dracii. Făcea treaba asta aşa de bine, că am lăsat-o să procedeze aşa cum crede şi m-am mulţumit s-o privesc. În trei minute, umpluse o valiză mare cu tot ce scosese din dulap şi din comodă.

— Bravo! i-am zis, luând valiza. S-o-ntindem.

Pe palier, m-am oprit. Ea se agăţă de braţul meu şi făcu ochii mari.

— Ce e? şopti.

I-am făcut semn să tacă şi am ciulit urechea. Radioul difuza un comunicat al poliţiei. Le cereau locuitorilor din Paradise Palms să caşte ochii după mine.

— Ce efect îţi face să auzi că eşti numită „ucigaşa blondă”? am întrebat-o, cu un surâs.

Ea mă împinse ca să treacă înainte şi începu să coboare scara în fugă. În josul treptelor se opri. Un individ scund, în cămaşă, ieşi din salon. Se uită la ea cu gura căscată.

— Hei, ia stai! zise el, făcând un pas spre ea. Ia-o mai încet! Te caută poliţia!

Miss Wonderly scoase un strigăt de spaimă, se întoarse şi vru s-o ia înapoi pe scară, dar tipul o înhăţă când trecu pe lângă el.

— Şi pe mine mă caută, am zis eu, coborând încet treptele.

Omul îi dădu drumul lui Miss Wonderly de parcă l-ar fi muşcat. Se trase înapoi şi păli.

— Eu nu ştiu nimic, n-am văzut nimic, domnule, zise el cu o voce gâtuită.

I-am zâmbit:

— Aşa mi se părea şi mie, i-am zis.

Am pus valiza jos.

— Unde e telefonul, măi prostănacule?

Îmi arătă cu un gest încăperea de unde ieşise. I-am făcut semn cu capul; intră înapoi. L-am urmat. Miss Wonderly se rezemă de perete. Era mult mai drăguţă când se rezema de peretele camerei mele de la hotel. E adevărat că acum era îmbrăcată. Cred că de-aici venea diferenţa.

Încăperea era mare şi în dezordine. Obloanele de la ferestre nu lăsau să intre soarele. O bătrână ţinea receptorul la ureche. Când m-a văzut, a tresărit şi l-a scăpat din mână. A căzut pe masă, cu un trosnet sec. Femeia se lăsă greoi pe balansoarul de-alături de ea şi-şi acoperi capul cu şorţul. Nu-i stătea din cale-afară de bine, dar părea s-o liniştească întrucâtva.

Am luat receptorul şi am tras de el. Firul s-a smuls din perete. Am aruncat telefonul pe jos.

— Aşa, n-o să ai cum să-i spui cuiva ceva, i-am spus tipului, făcându-i cu ochiul.

Tremura vargă şi se vedea că-i e tare frică de mine.

I-am lăsat acolo, muţi şi chirciţi de groază, şi am luat-o pe Miss Wonderly. Şi ea arăta înfricoşată. Doamne, dacă mă gândesc bine, şi mie mi-era frică!

Am coborât în fugă pe stradă. Am aruncat valiza în maşină, apoi am plecat din Essex Street, dând viteză.

— Te-ai gândit unde ne-am putea ascunde, păpuşică? am întrebat-o, în timp ce maşina fugea ca vântul pe bulevardul Oceanului.

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Ei bine, concentrează-te, că altfel ne-am ars.

Ea îşi lovi pumnişorii unul de celălalt şi începu să plângă. Fără nici o îndoială, era moartă de frică.

Am privit golful. Apele limpezi ale oceanului îşi schimbau nuanţa după cea a norilor. Insulele risipite prin golf, înverzite toate, străluceau ca nişte smaralde pe fond azuriu. La orizont, Gulf Stream desena o linie de culoare indigo, stropită ici-colo de petele cenuşii de fum care ieşeau de pe coşurile vapoarelor.

— Dar insulele alea? am întrebat eu, încetinind. Le cunoşti?

Ea se îndreptă de spate şi lacrimile i se uscară ca prin farmec.

— Sigur că da. Ăsta-i locul ideal! exclamă. Cudco Key! E o insuliţă mică de tot, pe stânga arhipelagului. Ştiu că e o cabană acolo. Am descoperit-o odată, când am fost acolo.

— Perfect, am zis. Acolo mergem. Dac-om putea ajunge.

Nu ştiam unde suntem pe moment, dar, cum în linii mari ne apropiam de insule, nu-mi făceam griji. Am depăşit plaja de la Dayden şi am aruncat o privire asupra plutei. Ce mult timp mi se părea că trecuse de-atunci când eram amândoi

acolo! Am continuat să mergem şi, la un moment dat, am văzut în faţă un debarcader. Asta mi-a dat o idee.

— O să schimbăm maşina pe o barcă, am spus.

— Sunt tare mulţumită că eşti cu mine, a fost singurul ei răspuns. Dar venea din fundul sufletului.

Am mângâiat-o pe genunchi. Cum era foarte plăcut la atingere, şi cum ea nu şi-a tras genunchiul, am lăsat mâna acolo.

Am oprit lângă debarcader şi am coborât din maşină. M-am asigurat că am revolverul la îndemână şi am strâns cu nădejde cutia de ţigări. Pe asta, cel puţin, eram hotărât să n-o pierd. Am aruncat o privire în jur. La chei erau amarate câteva bărci, dar niciuna nu mi se părea suficient de rapidă. Aveam nevoie de o ambarcaţie care, la nevoie, să poată lăsa în urmă şalupa poliţiei. În cele din urmă, am găsit ce căutam: o barcă de zece metri, în întregime de acaju, scânteind de oţel şi alămuri. Părea foarte rapidă.

— Uite şi barca noastră! i-am zis lui Miss Wonderly.

În timp ce ne uitam la ea, un grăsan mărunţel a ieşit dintr-o casă de pe malul mării şi a dat fuga la barcă. Ne-a aruncat o privire scrutătoare şi s-a urcat la bord.

L-am strigat.

A ridicat capul şi a coborât de pe barcă. Era bronzat, iar soarele îi decolorase părul, dându-i nuanţe de un galben aprins. Nu părea din cale-afară de amabil, dar probabil că era om cumsecade.

— Aveţi nevoie de mine? întrebă el, măsurându-ne din cap până-n picioare. Apoi surâse brusc. Sfinte Doamne! exclamă.

— Nu de dumneata, de barca dumitale, i-am zis.

— A naibii să fiu dacă nu eşti Chester Cain! se minună el.

Avea mare grijă să nu-şi clintească mâinile şi să nu facă mişcări neaşteptate, dar nu-i era teamă.

— Chiar el, am replicat.

— Nu mă deranjează deloc, mi-a mărturisit el. Dar de vreo jumătate de oră vorbesc numai de dumneata la radio. Tot oraşul ştie că te urmăreşte poliţia. Se uită cu atenţie la Miss

Wonderly. Probabil că i-a plăcut, pentru că a fluierat încetişor. Ziceţi că v-ar trebui barca mea?

— Ai nimerit, i-am zis. Mă grăbesc, dar nu vreau să te fur. Îţi ofer Buick-ul meu şi o mie de dolari.

Căscă ochii mari.

— Şi-mi daţi barca înapoi?

— Sigur, dacă nu ţi-o scufundă.

— Să mi-o scufunde? Nici măcar n-o să apuce s-o vadă.

Optimismul lui mi-a mers la inimă.

— E chiar aşa rapidă?

— Cea mai rapidă de pe toată coasta. Ai nimerit bine cu mine.

— Văd şi eu. Deci e în regulă?

Zâmbi.

— Nu prea ştiu ce să zic de asta, dar batem palma. De altfel niciodată n-am putut să-l sufăr pe cioclul acela de Herrick.

— Barca e a dumitale, nu?

— Sigur. Mă cheamă Tim Duval. Merg cu ea la pescuit de ton şi de alte chestii. Când o să scăpaţi de necazuri, veniţi să daţi un tur cu mine. O să vă placă. Îmi făcu cu ochiul: Mi-ar plăcea să-mi recuperez barca, dar ţineţi-o cât vreţi. Plinul de benzină e făcut, totul e în ordine. Vă duce şi pânăn Cuba, dacă aveţi chef să mergeţi aşa departe.

Miss Wonderly se întoarse, cocoşată sub greutatea celor două valize. Cel puţin încerca să fie de folos. Era grozav de drăguţă cu rochia aia de crep bleu; parcă era deghizată, dar îi sublinia formele. Duval nu-şi putea lua ochii de la ea. Nici eu...

Am încărcat valizele la bord, iar Miss Wonderly s-a ghemuit pe dunetă.

— Coboară în cabină, păpuşă, e mai sigur!

Nu vroiam s-o vadă careva în timp ce treceam pe lângă debarcader.

Ea coborî în cabină şi închise uşa.

— Vreţi să vin şi eu? întrebă Duval, plin de speranţă.

— Nu, am clătinat eu din cap.

El ridică din umeri.

— Înţeleg. Dac-aş fi în locul dumitale, şi eu aş prefera să călătoresc singur. Singur cu ea! E drăguţă, nu?

— Da, da, i-am zis, dându-i cheile Buick-ului.

— N-o să ai necazuri cu barca asta, mi-a spus el, luând cheile. Se conduce foarte uşor. O să am grijă de maşina dumitale.

— Aşa, aşa, să ai mare grijă.

— Contează pe mine.

Am urcat la bord şi am dat drumul la motor.

Duval a dezlegat barca.

— Şi Flaggerty e un nemernic, zise el.

Cuvinte care m-au făcut să cred că nu avea să ne vândă de îndată ce o să ne-ntoarcem cu spatele.

— Absolut de acord! i-am spus, cu multă convingere.

Am întors bara şi am dus barca în lungul şenalului, spre golf.

Era o hulă puternică, dar nu prea neplăcută. Curând am ajuns în larg. M-am uitat în spate. Duval ne făcea semn cu mâna. I-am făcut şi eu semn. Am băgat viteză; barca a ţâşnit înainte, ridicând jerbe de apă şi de spumă, albe ca laptele.

II

Cudco Key e o insuliţă aşezată la distanţă de vreo 7-8 kilometri de arhipelagul care închide golful. Are o plajă de nisip alb scânteietor, mărginită de cocotieri, de orhidee arborescente pline de flori albe, cu vinişoare verzi. Mai încolo, pe coastă şi în centrul insulei, erau pâlcuri de mangrove şi de alţi copaci. Pe undeva se făcea cărbune din lemn de mangrove, se vedeau volute de fum ridicându-se spre cer. Am dus barca în stufăriş. Eram aproape sigur că nu se vedea de pe mare.

Ne-am lăsat valizele la bord şi ne-am îndreptat către centrul insulei, în căutarea cabanei.

Miss Wonderly se schimbase; purta pantaloni de in verde închis, un jerseu, şi o eşarfă portocalie, ca să-i ţină buclele în ordine.

Arăta foarte drăgălaşă şi foarte proaspătă.

Pe insuliţă era cald; n-aveam pe mine decât maioul şi pantaloni de gabardină, dar tot eram lac de sudoare. Am rămas la adăpostul desişului. Miss Wonderly mi-a spus că pe insulă nu locuiesc decât vreo douăzeci de pescari, dar n-am văzut nici unul.

Când am găsit cabana, am avut cea mai mare surpriză a vieţii. Nu numai că avea o vedere splendidă asupra golfului, cu Paradise Palms în depărtare, dar mai presus de toate nu era o cabană. Era o casă care putea rezista şi în faţa unui taifun, şi care fusese construită în urmă cu câţiva ani de Crucea Roşie, experimental, în timpul unei campanii pentru protecţia populaţiei în timpul uraganelor. Casele astea sunt construite ca nişte fortăreţe, numai din beton armat. Sunt ancorate în stâncă prin bare de oţel. Acoperişul, zidurile, planşeele sunt de beton, zidurile sunt groase de peste treizeci de centimetri. Ramele ferestrelor sunt de oţel, cu geamuri întărite şi cu obloane duble. Lemnul nu e folosit decât pentru uşi, lucrate în trei straturi. Streşinile duc apa căzută pe acoperiş până la o cisternă săpată în stâncă, sub casă, care furnizează apa în caz de nevoie.

Casa era situată în capătul insulei şi, din cauză că era într-o poziţie foarte expusă, nu avea nici un vecin la distanţă mai mică de trei kilometri. Experienţa era convingătoare, dar în casă nu locuia nimeni. Fără îndoială, localnicii preferau căsuţele lor de lemn, sau poate că li se cerea o chirie prea mare.

— Asta-i cabana ta? am întrebat-o, uitându-mă la ea. E grozavă!

Miss Wonderly, cu mâinile la spate, se ridică în vârful picioarelor ca să admire casa mai bine.

— N-o văzusem decât de pe mare, spuse ea. Mi s-a spus că nu locuieşte nimeni în ea. Nu credeam că e aşa de bună.

— Să încercăm să intrăm.

Nu era prea uşor. A trebuit să sparg broasca de la intrare cu un glonţ de revolver. În interior era murdar şi cumplit de cald, dar după ce am deschis toate ferestrele, a fost ceva mai suportabil.

— Putem să ne aranjăm foarte bine, am zis. Aici o să fim în siguranţă. Hai să ne uităm un pic prin împrejurimi.

Am găsit un mic port amenajat în perioada în care se construise casa. Mangrovele crescuseră în devălmăşie şi portul era aproape invizibil. Am dat peste el din întâmplare, când era cât pe ce să cad de pe digul acoperit cu frunze uscate.

— E minunat, am exclamat, după ce am mai curăţat din stufăriş. Să aducem barca aici şi pe urmă ne instalăm. Hai, vino.

Pilotând barca în jurul insulei, am găsit un sătuleţ cuibărit pe coasta de est. La ponton erau amarate trei sau patru bărci; satul era compus din cinci, şase cabane de lemn şi o clădire mare, care arăta ca un antrepozit.

— Stai în cabină, am zis, mă duc să fac rost de provizii.

Un grup de oameni stăteau pe ponton, privindu-mă cum aduc barca spre mal. Unul dintre ei, un găligan cu torsul şi cu picioarele goale, veni şi apucă funia pe care i-o întindeam.

În timp ce mă urcam pe ponton, oamenii se uitară la mine, apoi la barcă, şi schimbară priviri între ei.

— Asta-i barca lui Tim, spuse găliganul.

Îşi şterse mâinile de fundul pantalonilor care fuseseră albi cândva.

— Da, am răspuns. Pentru cazul în care ar fi crezut c-am furat-o, am adăugat: Am închiriat-o, sunt în vacanţă pe coastă şi vreau să merg la pescuit.

— E o barcă frumoasă, a zis găliganul.

— Nici vorbă, am aprobat eu.

Am legat bine barca. Îmi dădeam seama că indivizii nu mă slăbeau din ochi. M-am îndreptat spre antrepozit, sperând că n-o să-i vină nimănui ideea să pornească o încăierare. N-a mişcat nimeni.

Vânzătorul de la magazin mi-a spus că-l cheamă Mac. Eu i-am zis că mă cheamă Reilly. Era un tip uscat, cu nişte ochi strălucitori ca de pasăre. Îmi plăcea. Când a văzut că sunt client, şi eu i-am plăcut. Am făcut o mulţime de cumpărături.

— Asta-i barca lui Duval, a zis el, venind după mine la ponton.

— Hotărât lucru, e foarte cunoscut prin părţile astea!

— Şi încă cum! a zis el, zâmbind.

Am aprins o ţigară şi i-am întins şi lui una.

— E linişte pe-aici, am observat eu, parcurgând cu privirea plaja pustie.

— Şi încă cum! a zis Mac. Nu vine nimeni să ne plictisească. Ne descurcăm.

— Nu mă mir.

— Am auzit că e zarvă mare la Paradise Palms, reluă el, după un moment de tăcere. O crimă cu dedesubturi politice. Guiţă la radio de mai mare dragul.

— Aşa se pare.

— La urma urmei, nu ne priveşte.

Oare cum să înţeleg vorbele astea?

— Sunteţi singur? a continuat el, uitându-se în barcă.

— Da, am răspuns.

Dădu din cap şi scuipă în apă.

— Mă gândeam că poate aţi venit cu nevasta.

— Nu sunt însurat, i-am zis.

— Fiecare după gustul lui.

Găliganul ieşi din barcă şi veni spre noi. Şiroia de sudoare.

— Am dus tot, zise el. Cabina e încuiată cu cheia.

— Da, zic eu.

Mac şi găliganul se uitară unul la altul. Fără îndoială, făceau un mare efort de gândire.

I-am întins găliganului o hârtie de cinci dolari. A înhăţat-o cu entuziasm, de parcă ar fi fost de o sută. Părea fericit.

— Poate ne mai vedem, a zis Mac, cu speranţă în glas. Prietenii lui Tim sunt prietenii mei.

— Cu atât mai bine, am zis eu, din toată inima.

— Sunt sigur că Duval nu şi-ar închiria barca decât unui tip cumsecade, a urmat Mac.

— Ai dreptate, i-am răspuns, gândindu-mă că Duval are cotă foarte bună pe insula asta.

Am coborât în barcă.

— Din când în când, mai vine câte o patrulă să-şi vâre nasul pe-aici, m-a avertizat Mac, chircindu-se ca să se apropie mai bine de urechea mea.

— A, aşa! am zis eu, privindu-l fix.

Mi-a făcut cu ochiul:

— Nu vorbim deloc cu ei.

— Bravo!

— Poate că aţi face bine dacă aţi lăsa-o să iasă. Trebuie să fie al dracului de cald în cabină, a continuat el fără să se uite la mine, admirând peisajul.

— Da? am bombănit. Ia nu mai face pe deşteptul.

Scoase din buzunar o bucată de tutun de mestecat şi muşcă din ea.

— Nu-mi plac deloc poliţaii de pe-aici, declară el, mestecând tutunul cu multă energie. Iar Herrick era un individ care vroia să ne pună beţe-n roate. Din ăia care nu te lasă să trăieşti. Oamenii sunt destul de mulţumiţi că au scăpat de el.

— Într-adevăr, am auzit că nu prea era iubit, am aprobat eu.

Am tras frânghia în barcă şi am pornit motorul.

— Am şi benzină dacă aveţi nevoie, îmi strigă Mac.

I-am făcut la revedere cu mâna.

III

O lună rotundă ca un camembert plutea pe cerul fără nori. Palmierii care se legănau sub briză aruncau umbre lungi. Lumina roşie a focului de cărbuni de lemn juca pe pielea lui Miss Wonderly. Fata stătea întinsă pe spate, cu braţele sub cap, cu genunchii îndoiţi. Purta un şort bleu, un jerseu roşu şi sandale. Părul de culoarea mierii îi ascundea o parte a feţei.

În genunchi în faţa focului, prăjeam două cotlete. Arătau grozav şi miroseau şi mai grozav.

Eram obosiţi, dar casa era bec. M-a uimit să văd câtă osteneală şi-a dat Miss Wonderly să cureţe totul. Am frecat, măturat, lustruit. Am adus pernele de pe barcă într-una din încăperi. Am deşurubat două fotolii mici din cabină şi le-am adus în casă. Am adus şi masa din cabină. Aveam şi două lămpi bune cu gaz - eram ca acasă.

În cufărul bărcii găsisem un pistol Thompson şi o carabină automată şi destule muniţii cât să-mi ajungă pentru un mic război. Am adus carabina în casă, dar am lăsat Thompson-ul în cufăr. Dacă ni s-ar fi tăiat brusc accesul la barcă sau la casă, era mai înţelept să împărţim riscurile.

În barcă găsisem şi un radio portabil, pe care-l adusesem în casă.

Fusese o zi de muncă serioasă, pe căldură, aşa că eram gata pentru o masă bună.

Am repartizat cotletele, cartofii copţi şi două sticle de Coca-Cola.

— Poftim! am spus, punând farfuria pe pieptul lui Miss Wonderly. La masă!

Ea puse farfuria alături, pe cearceaful de plajă pe care-l întinsese pe jos, şi se ridică în capul oaselor. În lumina lunii şi a focului, era frumoasă ca un înger.

— Îţi mai e frică? am întrebat-o, tăindu-mi cotletul.

— Nu, spuse ea, clătinând din cap.

Fusesem atât de ocupaţi, încât Killeano şi ceilalţi ne ieşiseră din minte.

— Nu-ţi vine să crezi că toate astea s-au întâmplat de dimineaţă până acum, nu? Probabil că ai multe de povestit. Cum de te-ai trezit amestecată în încurcătura asta?

Ea tăcu o clipă. Nu vroiam s-o presez, dar trebuia să ştiu lucrurile astea.

— Am fost o proastă, spuse ea brusc. Am venit aici fiindcă mi s-a promis o slujbă. Şi fiindcă mă săturasem să-i tot trimit la plimbare pe indivizii care-şi închipuiau că toate dansatoarele de music-hall sunt nişte curve. Oferta părea interesantă, dar până la urmă s-a dovedit că e acelaşi lucru. Nu vroia să-mi dea o slujbă, vroia să se culce cu mine. Eu n-aveam nici un chef, aşa că m-am trezit în stradă, fără nici un ban.

— Proaste mai sunt fetele! am zis.

— Şi atunci am dat de Speratza. Avea nevoie de cineva care să se ocupe de flori şi de decoraţia cazinoului. Am obţinut slujba.

— Cu florile te potriveşti, am zis.

Ea dădu din cap.

— Timp de opt luni, lucrurile au mers bine. Îmi plăcea ce fac şi eram bine plătită. Şi pe urmă, într-o bună zi, Speratza m-a chemat la el. Era în biroul lui, cu Killeano şi Flaggerty. S-au uitat la mine. Vorbeau pe şoptite între ei, ceea ce nu mi-a plăcut deloc. Killeano a zis că sunt foarte potrivită pentru treaba asta, şi a plecat împreună cu Flaggerty. Atunci Speratza m-a poftit să stau jos şi mi-a oferit o mie de dolari dacă accept să-ţi ţin companie. N-am ştiut despre ce e vorba. Mi-a zis că eşti un turist important şi că, pentru motive pe care nu e nevoie să le cunosc, trebuie să-ţi ţin companie. Dacă-mi făceam bine treaba, primeam o mie de dolari şi un bilet să mă întorc acasă.

— Şi ce-ai crezut despre asta?

— Nu ştiam ce să cred. E o sumă mare, şi vroiam foarte mult să mă întorc acasă, dar în felul în care vorbea Speratza

era ceva care-mi spunea să nu mă bag. L-am întrebat ce trebuie să fac de fapt. Mi-a zis că trebuie să te determin să ieşi în oraş, să te distrez şi să te conving să mă aduci cu tine la hotel. Mi-a spus că trebuie să intru în pat cu tine, dar că o să fii drogat şi că o să mă laşi în pace. Important era să-mi petrec noaptea în camera ta. Am crezut că e vorba de un divorţ şi că trebuie să te compromit. Nu-mi plăcea deloc, şi am refuzat.

Se înfioră. Ochii îi erau aţintiţi asupra golfului luminat de lună. Continuă:

— A încercat să mă convingă, dar cu cât insista mai mult, cu atât eram mai sigură că e ceva putred în chestia asta. În cele din urmă, s-a ridicat şi mi-a zis să vin cu el. Am mers cu maşina lui în port. M-a dus la o casă de pe chei. De cum am intrat, mi-am dat seama ce fel de casă era, numai văzând-o pe baba îngrozitoare de la intrare şi fetele care se uitau la mine de sus, de pe scară. Era oribil.

I-am întins o ţigară. Am fumat în tăcere câtva minute.

— Ţi-a zis că o să te vâre acolo dacă refuzi să faci ce vor ei, nu? am întrebat-o în cele din urmă.

Ea făcu semn că da.

— Eram aşa de speriată că aş fi făcut orice ca să scap din asta.

— Nu-i de mirare, am zis.

— Până la urmă, i-am spus că accept şi m-a adus înapoi la cazino. Mi-a zis că o să stea cu ochii pe mine. Flaggerty şi cu el urmau să ne supravegheze tot timpul, fără să-i vedem. Au zis că dacă-ţi suflu vreo vorbă, pe tine te omoară şi pe mine mă duc la casa de pe chei.

— Foarte amabil din partea lor, am râs eu. Şi când mi-am pierdut cunoştinţa ce s-a întâmplat?

— Ştiam că au pus ceva în brandy. Fuseseră obligaţi să-mi spună, ca să nu beau din el. Când ţi-ai pierdut cunoştinţa, le-am dat drumul înăuntru. Speratza şi Flaggerty te-au examinat şi te-au culcat în pat. Mi-au ordonat să mă vâr şi eu lângă tine şi să stau până dimineaţa. Mi-au interzis să mă

mişc de-acolo înainte de venirea zorilor. Mi-era atât de frică, încât m-am supus. Eram sigură că o să se întâmple ceva oribil. I-am auzit umblând prin salon: acum ştiu ce făceau. N-am închis un ochi toată noaptea. Când s-a făcut ziuă, m-am dus în salon. Pe urmă ştii ce s-a întâmplat.

M-am apropiat de ea.

— Şi totuşi, până la urmă i-ai trădat. De ce? De ce ţi-ai asumat un asemenea risc?

Ea îşi întoarse privirea:

— N-aş vrea să implic un nevinovat într-un caz de omor. De altfel, ţi-am spus că sunt alături de tine, îţi aduci aminte?

— Îmi aduc, dar erai la ananghie. Nu m-aş fi supărat dacă le ţineai partea.

— După cum vezi, nu le-am ţinut-o.

I-am întors faţa către mine.

— Aş fi în stare să mă îndrăgostesc de-a binelea, i-am şoptit.

Mă luă de gât şi mă trase spre ea.

— Eu m-am îndrăgostit deja, spuse, cu buzele lipite de gâtul meu. Cu atât mai rău. Nu mai pot să ascund lucrurile astea. Nu vreau să-ţi facă vreun rău.

Ne ţineam în braţe; nu era deloc greu să te îndrăgosteşti de ea.

— Mă întreb ce-o să mă fac cu tine, am spus în sfârşit, când luna ca un camembert ajunsese deja pe stânga noastră.

— Ce să faci cu mine? se îndepărtă puţin, cu o privire înfricoşată. Ce-ai putea să faci?

— Să te las aici? Poţi să te descurci de una singură?

Ea se agăţă de braţul meu:

— Ce vrei să faci?

— Gândeşte-te un pic, păpuşico. Am o groază de treburi de rezolvat. În primul rând, e Killeano. Îţi aduci aminte de el? Mititelul acela gras, care seamănă cu Mussolini?

— Nu cumva vrei să te întorci la Paradise Palms?

— Ba bineînţeles că da. Am venit aici numai ca să te pun la adăpost.

— Eşti nebun! exclamă ea. Ce poţi face singur, împotriva atâtor oameni?

— O să vezi, am zis eu zâmbind. Suntem amândoi acuzaţi de omor. Întâi o să rezolv chestia asta. Până când n-o să-l găsesc pe asasinul lui Herrick şi n-o să-l conving să mărturisească, n-o să fim în siguranţă.

— Dar nu te poţi întoarce singur acolo, suspină ea, speriată.

— Ba o să mă întorc; şi chiar imediat, i-am spus. Singurul lucru de care am nevoie să fiu sigur e că o să fii la adăpost aici, cât lipsesc.

— N-o să-mi fie bine aici, zise ea foarte repede, mult prea repede.

Am clătinat din cap:

— Ba da, ba da. Ascultă: până mâine seară mă întorc. Iau barca. Să nu te îndepărtezi de casă. Îţi las puşca. Ai destule provizii. Dacă vine cineva, încuie-te în casă. Dacă eşti atentă, n-ai ce să păţeşti. De altfel, n-o să vină nimeni.

— Şi dacă nu te-ntorci? întrebă ea.

Îi tremurau buzele.

— O să te descurci şi-aşa. Îţi las şaptesprezece mii de dolari. Du-te la Mac, o să te ajute cu siguranţă să ajungi la New York. O să trec pe la el să-i spun.

— Nu, spuse ea. Mai bine nu. Prefer să nu ştie nimeni că sunt singură.

Bine gândit.

— Dar nu mă lăsa. Îşi lipi obrazul de al meu. Nu vreau să te pierd aşa de curând după ce te-am găsit.

Am discutat o mulţime, dar hotărârea mea era luată. A înţeles în cele din urmă şi a renunţat să mai încerce să mă convingă. S-a aşezat cu mâinile în poală. Avea o figură tristă şi speriată.

— Fie! a şoptit.

— Herrick ştia ceva grav, atât de grav încât l-au omorât, i-am spus. Ai vreo idee de ce-ar putea fi?

Clătină din cap:

— Nu prea-l cunoşteam. Venea deseori la cazino, dar n-am vorbit cu el niciodată.

— Avea vreo prietenă?

— Da, o roşcovană. O cântăreaţă care stă într-un apartament din clădirea aceea mare de pe Lancing Avenue, toată numai marmură şi oţel cromat. Cum urci, pe dreapta.

— O cunoşti?

— Nu, dar le-am auzit pe fete vorbind despre ea. E dură şi lacomă. Nu e genul meu.

— Cum o cheamă?

— Loïs Spence.

— OK. Poate ştie ea ceva.

— Să fii atent! spuse ea, punându-mi mâna pe genunchi.

— O să fiu, i-am promis eu. Şi Killeano? Ştii ceva despre el?

— Ştiu numai că e mare mahăr. Cazinoul e al lui, şi mai e şi primar.

— Te-ai întrebat vreodată de ce dădea Herrick târcoale pe la cazino? Nu juca, nu-i aşa?

— Nu.

— Bine, am zis eu ridicându-mă. Poate că Miss Spence o să poată răspunde la întrebările mele. Acum, dragostea mea, o să mă îmbrac.

M-am dus şi mi-am pus un costum de in albastru închis. Am regăsit-o pe Miss Wonderly în salon: mă aştepta. Se stăpânea, dar vedeam bine că e gata să plângă.

I-am dat cutia de ţigări.

— Ai grijă de ea, iubito. Ăştia-s tot banii mei şi i-am adunat cu multă greutate.

Ea se agăţă de mine.

— Nu pleca, suspină.

Am mângâiat-o fără să răspund.

— Dacă ţi se întâmplă ceva..., spuse ea.

— N-o să mi se întâmple nimic. Vino cu mine până la barcă.

Era în continuare cald şi, în aerul liniştit, pluteau valuri de miresme. Sub clarul de lună, Miss Wonderly era atât de frumoasă că mi-a venit să le dau naibii pe toate. Dar am rezistat.

Am împins barca de la mal.

— Mâine seară să nu-mi pregăteşti vreun somnifer, i-am strigat în momentul când barca ieşea din port.

Mi-a făcut semn cu mâna, dar n-a zis nici un cuvânt. Cred că plângea.

IV

Paradise Palms era cel puţin la fel de frumos noaptea ca şi ziua. În depărtare, zăream cupola luminată a cazinoului, în timp ce duceam barca spre chei. Mă întrebam dacă nu cumva la debarcader mă va aştepta un comitet de primire înarmat cu puşti de vânătoare.

Era ora zece şi jumătate şi, pe cât mi-am dat seama, cheiul era pustiu. Am oprit motorul, am pus revolverul Thompson la îndemână şi m-am îndreptat spre mal.

Când am ajuns la douăzeci de metri de chei, am zărit o siluetă măruntă şi îndesată care ieşea din umbră. L-am recunoscut pe Tim Duval.

A apucat frânghia pe care i-am aruncat-o şi a legat-o de o bornă.

— Hello! mi-a spus el, zâmbind larg.

Am aruncat o privire la chei.

— Hello! i-am răspuns.

— Au venit pe-aici acum două ceasuri, dar eu m-am ascuns. Nevasta le-a spus că sunt pe mare. Asta explica lipsa bărcii. N-au găsit maşina. După ce şi-au vârât nasul cam peste tot, au plecat. Erau mulţi.

I-am făcut un semn cu capul.

— Mulţumesc, i-am zis.

Îşi trase în sus pantalonii de flanel cenuşiu, plini de pete.

— Şi acum? întrebă el.

— Am treabă în oraş. Vânătoarea continuă?

— Cam aşa, zise el şi fluieră. Dar, cu semnalmentele pe care le-au publicat, nu rişti mare lucru: au zis că eşti un tip chipeş!

Am izbucnit în râs.

— Asta-i bine. Acum mă duc în oraş.

— Tipii de genul dumitale nu se lasă opriţi din drum, nu? Vrei să vin cu dumneata?

— De ce dracu' vrei să te bagi în chestia asta? l-am întrebat.

— Să mă ia naiba dacă ştiu, îmi răspunse el, trecându-şi degetele prin părul decolorat de soare. Poate că nu-mi place oraşul. Poate că nu-mi place Killeano. Poate că sunt cam sărit.

— Mă duc singur, i-am zis.

— OK. Pot să te ajut?

— Îmi trebuie o maşină. Poţi să-mi împrumuţi una?

— Sigur. Pare o rablă, dar merge.

— Adu-mi-o.

În timp ce-l aşteptam, am fumat o ţigară.

Duval s-a întors la volanul unui Mercury cenuşiu, decapotabil. Părea că trecuse prin multe, dar motorul mergea bine.

M-am urcat în ea.

— Vrei să-ţi plătesc acum?

— Am barca, maşina dumitale şi o mie de dolari, spuse el. Ce-aş putea cere mai mult? Dar cred că mi-ar plăcea să particip şi eu.

Am clătinat din cap.

— Nu pentru moment, i-am răspuns.

Am văzut că e dezamăgit.

— Cu-atât mai rău, a bombănit el.

Mi-a venit o idee:

— Cunoşti vreun jurnalist în oraş?

— Şi încă cum! Îl ştiu pe Jed Davis de la *Morning Star.* Vine deseori pe-aici. Mergem împreună la pescuit.

— Încearcă să dibui vreo poveste urâtă în trecutul lui Killeano. Întreabă-l pe Davis. Caută bine. Un tip de genul lui Killeano trebuie să aibă multe hibe. Îmi trebuie cât mai multe.

Se lumină la faţă:

— Găsesc eu ceva, declară el.

— Încă ceva: pe undeva, pe malul mării, e un bordel. Vreau să ştiu al cui e. Speratza, tipul de la cazino, are acces acolo foarte uşor. Aş vrea să pot stabili ce motive are să se intereseze de bordelul ăsta.

— Cunosc bordelul, zise el. OK, o să aflu.

Am pornit motorul. Mi-a venit încă o idee.

— Dă-mi numărul tău de telefon.

Mi l-a dat.

— S-ar putea să mi se-ntâmple vreun necaz, am spus privindu-l. S-ar putea foarte bine să nu mă întorc. Dacă se-ntâmplă cumva aşa, vrei să faci ceva pentru mine?

A înţeles imediat.

— Bineînţeles. O să am grijă de ea. Nu vrei să-mi spui unde e?

Eram obligat să am încredere în cineva. Aveam impresia că nu risc nimic cu el.

— E la Cudco Key.

— Aha, a zis el dând din cap. E un loc bun. E Mac acolo.

— Îl ştiu, e un tip cumsecade.

— Toţi suntem nişte tipi cumsecade! O să am grijă de ea.

— O iubesc, i-am spus eu încet. Dacă i s-ar întâmpla ceva rău...

I-am aruncat o privire ameninţătoare.

A aprobat dând din cap.

— O să am grijă de ea, a repetat.

I-am mulţumit şi am plecat.

V

Lancing Avenue se afla în cartierul cel mai elegant din Paradise Palms. Era o arteră lată, mărginită de palmieri regali, drepţi ca un şir de popice.

Am găsit fără nici o greutate imobilul cu marmură neagră şi oţel cromat. Se intra printr-o sală în semicerc; era plină de lumini strălucitoare. Parcă era un pom de Crăciun care a greşit anotimpul.

Am intrat cu maşina pe alee. O limuzină de culoare întunecată, lungă cât un vagon de tren, claxonă ca să-i fac loc să treacă, mă depăşi fără zgomot şi se opri în faţa intrării. Coborâră din ea trei pipiţe de lux, toate numai ţigarete, sprâncene epilate şi mantouri de vizon, şi intrară în clădire.

Pe lângă limuzina aia, maşina mea Mercury arăta ca o rudă săracă în vizită la nişte veri milionari.

Am parcat în spatele limuzinei şi am intrat. Holul era mare cât un patinoar, dar mult mai primitor. Erau acolo două birouri mari, unul de recepţie şi unul de informaţii, o florărie, o tutungerie şi un fel de cuşcă pentru portar. Era cât se poate de şic: covorul era atât de gros, că mă gâdila pe la glezne.

M-am uitat în jur.

Cele trei pipiţe se apropiaseră de lifturi. Una dintre ele se trase de cordon cu ambele mâini şi îmi făcu cu ochiul. Era prea bine înţolită ca să mă intereseze: femeile din specia asta sunt în stare să-ţi smulgă dinţii de aur din gură fără să aibă nevoie de anestezic!

M-am îndreptat spre portar. Era un bătrânel morocănos, împopoţonat cu o uniformă verde închis. N-avea aerul unui om care duce o viaţă foarte veselă.

M-am rezemat de tăblia care-i închidea nişa.

— Hei, tăicuţă!

A ridicat ochii.

— Da, domnule?

— Miss Spence, Miss Loïs Spence? Aici stă?

Dădu din cap că da.

— Apartamentul 455, domnule. Luaţi ascensorul din dreapta.

— E acasă?

— Da, domnule.

— Perfect, am zis, aprinzându-mi o ţigară.

M-a privit cu uimire, dar era prea bine dresat ca să mă întrebe de ce nu urc să o văd. S-a mulţumit să aştepte.

— Ai nevoie de bani, tăicuţă? l-am întrebat eu, cu o expresie nonşalantă.

Bătu din pleoape.

— Sunt de folos oricând, domnule, zise.

— Nu te distrezi în fiecare zi aici, nu-i aşa? am zis eu, parcurgând holul cu privirea. Cu clienţii suntem dulci ca mierea, dar cu personalul e altceva, nu?

— În principiu, bacşişurile ar trebui să ne fie de ajuns, răspunse el cu amărăciune. Dar sunt atât de zgârciţi, că-şi mănâncă de sub unghie.

Am tras din buzunar o hârtie de cinci dolari şi am împăturit-o cu grijă. Moşul se uita la ea cum mă uit eu la Rita Hayworth la cinema.

— Mă interesează Miss Spence, am zis. Ştii ceva despre ea?

El se uită în jur, jenat.

— Nu ţineţi banii aşa, la vedere! mă imploră. Nu vreau să-mi pierd slujba.

Am ascuns bancnota în mână, lăsând un căpeţel afară, ca nu cumva să uite cum arată.

— Îmi spui ceva sau nu? i-am zis, cu blândeţe.

— Sigur că o cunosc. De trei ani stă aici; pe locatari îi cunoşti repede.

Vorbea cu aerul că n-o poate suferi.

— E drăguţă cu dumneata?

— Poate că n-o face dinadins, domnule, răspunse el, ridicând din umeri.

— Altfel spus, nu te calcă în picioare pentru că îi e frică să nu se murdărească?

Făcu semn că da.

— Cu ce se ocupă? m-am interesat eu.

Chipul său bătrânicios se strâmbă.

— Tom, liftierul, pretinde că are un temperament ca un vulcan. Poate că dumneavoastră înţelegeţi ce vrea să zică asta; eu nu înţeleg.

— E un fel de-a spune că nu face nazuri când vine vorba de căzut la pat, nu?

El clătină din cap.

— Prima oară, nu zic nu, dar după aceea se schimbă treaba. Trezeşte pofta bărbaţilor, şi după aceea îi ţine la distanţă. A doua oară costă scump. Am văzut bărbaţi turbând de-a binelea pentru că nu găseau banii necesari.

— Te face să-ţi fiarbă sângele, nu?

— Un biet nenorocit s-a sinucis din cauza ei.

— Asta-nseamnă amor!

— Trebuie să fi fost scrântit!

— Herrick era cu ea?

Mă privi cu bănuială.

— Nu ştiu dacă am dreptul să vorbesc despre el, domnule. Poliţaii cotrobăiesc pe-aici încă de dimineaţă. Dai de ei prin toate colţişoarele.

I-am arătat celălalt capăt al bancnotei, în speranţa că o să-i trezesc şi mai mult interesul.

— Fă un efort! l-am îndemnat.

— Cu el era altceva. Cum era şi cu bascul.

— Bascul?

El făcu semn că da.

— E aici chiar acum.

— Era prietena lui Herrick?

— Ieşeau în oraş împreună. Herrick avea foarte mulţi bani, dar nu cred că era prietena lui; nu în felul în care credeţi dumneavoastră.

— A, nu? Şi bascul?

Ridică din umeri:

— Ştiţi cum sunt pipiţele astea! Trebuie întotdeauna să aibă unul mai special, în grămadă. Cred că el e.

— Dar cu Herrick era altfel?

— Nu era ca ceilalţi. Niciodată nu rămânea noaptea la ea. După părerea mea, era altceva între ei. Poate că făceau afaceri împreună, sau aşa ceva.

— Dar nu poţi să juri.

— Nu, dar ea nu se ostenea să ascundă existenţa basculului faţă de Herrick. Nu părea să-i deranjeze.

— Dar cine e bascul ăsta, de fapt?

— Îl cheamă Juan Gomez. E campionul oraşului la pelotă bască.

— În afară de asta, cu ce se ocupă în viaţă?

Bătrânul dădu ochii peste cap, a bătaie de joc.

— Ce să facă, îşi pierde forma sportivă cu Miss Spence.

— Poliţiştii au trecut pe la ea?

— Da.

— N-ai auzit nimic?

— Nu, dar Gomez era acolo.

Un surâs îngheţat îi străbătu faţa. Probabil că i-a venit greu să explice ce face golanul acela în camera ei la ora opt dimineaţa.

— Cu siguranţă că a pretins că a venit să repare frigiderul, am zis. Dar pe Killeano l-ai văzut vreodată pe-aici?

— Nu.

— Bun, am zis eu, strecurându-i bancnota în mână.

O înhăţă tot atât de repede ca o şopârlă care înhaţă o muscă.

Deja mă îndepărtam de el, când se aplecă peste birou şi şopti:

— Uite-i.

M-am uitat în spate şi i-am văzut. Cum femeile mă interesează, am privit-o mai întâi pe Miss Spence. Purta pantaloni de culoare ruginie, cu talie înaltă, pantofi Bata, o cămaşă imprimată cafeniu cu alb şi un şal portocaliu. Era cam lată-n şolduri, dar avea o siluetă languroasă şi picioare lungi. Părul ei roşu avea o culoare tot atât de artificială ca zâmbetul unui avocat; avea o gură cărnoasă şi ochi albaştri. Genele parcă erau un grilaj în miniatură, de-atâta rimel. Se machiase cu un nou fard de la Revlon, *Fruit défendu*[1] cea mai provocatoare descoperire din domeniu de la Adam încoace. Când a trecut pe lângă mine, învăluită într-un nor de parfum *Numéro 5* de la Chanel, am remarcat expresia ei de dispreţ suprem şi ochii care evocau păcate stranii.

Mi-am zis că ar fi interesant să am o conversaţie cu ea, cu condiţia ca doi bărbaţi voinici să stea de cealaltă parte a uşii, gata să mă smulgă din ghearele ei dacă lucrurile iau o întorsătură proastă sau dacă dama mă lasă fără puteri şi nu mai pot striga după ajutor.

Bascul era şi el un individ neobişnuit. Era mare şi voinic şi părea periculos de puternic. Era suplu ca un ghepard şi de două ori mai fioros. Chipul lui slab şi negricios era feroce, iar ochii aveau o expresie glacială, care-ţi tăia cheful să te baţi pe burtă cu el.

Miss Spence îi întinse cheile portarului, dând impresia că nici nu-l vede, apoi traversă holul, discutând cu Gomez.

Îşi mişca şoldurile în timp ce mergea, şi se pricepea aşa de bine la asta, încât toţi bărbaţii care se aflau pe acolo, inclusiv eu, se uitau pe furiş la ea.

Când a ajuns în mijlocul holului, s-a oprit şi i-a cerut prietenului ei o ţigară. Tocmai i-o aprindea când un difuzor începu să vorbească:

— Aici poliţia din Paradise Palms, zise o voce metalică.

Difuzorul sfârâi încet câteva clipe, apoi zbieră deodată:

[1] Fruct oprit – în lb. franceză în text.

— Repetăm apelul de la ora nouă şi cincisprezece în legătură cu asasinatul Herrick. Este căutat Chester Cain. Semnalmente: un metru nouăzeci, nouăzeci de kilograme, în jur de treizeci şi cinci de ani, păr castaniu, ten palid, poartă un costum gri şi pălărie moale gri. Probabil încearcă să fugă din oraş... Nu vă asumaţi riscuri inutile: acest om este periculos. Oricine îl va recunoaşte pe individul în cauză trebuie să anunţe imediat poliţia prin telefon. Nu încercaţi să-l arestaţi dacă nu sunteţi înarmaţi. Sfârşitul mesajului.

Miss Spence îşi aruncă ţigara şi o zdrobi sub picior:

— Ce? Încă nu l-au prins pe nemernicul ăla? se răsti ea, mâniată.

VI

Pelota bască este sportul cel mai rapid şi mai jur din lume. Se joacă cu *chistera,* un soi de coş legat cu curele de mâna dreaptă a jucătorului. Coşul ăsta curbat, lung de aproape un metru, e adânc de cel mult zece centimetri. Un jucător foloseşte uneori trei sau patru *chistera* în cursul unui meci. Mingea de piele tare, numită *pelota,* e ceva mai mică decât o minge de baseball şi e acoperită cu piele de capră.

Se aruncă mingea cu atâta forţă, încât câteodată rupe vreun picior sau un braţ. Terenul, numit *cacha*, e mare şi înconjurat cu ziduri verzi, care se înalţă până la un grilaj orizontal. Acolo unde solul de ciment al *cacha* se racordează la planşeul stadionului e trasată o linie roşie, care indică limita jocului. Un grilaj înalt protejează spectatorii.

Jucătorul care lasă să cadă mingea la pământ o prinde când sare înapoi şi o aruncă în zid, cu o lovitură directă, de o forţă teribilă. Adversarul trebuie să intercepteze mingea la întoarcere şi să o menţină în joc. Jucătorii se deplasează iute ca fulgerul, mâinile lor, prelungite de *chistera,* se lungesc ca prin farmec ca să intercepteze şi să arunce mingea, care are forţa unei ghiulele. *Pelota* rămâne în joc până când cade

afară din teren sau când unul dintre jucători nu o poate arunca.

Puţine jocuri cu mingea cer atâta putere, rezistenţă şi iscusinţă: se spune că mulţi jucători de pelotă mor tineri. Dacă nu-i răneşte grav o minge, mai devreme sau mai târziu, de cele mai multe ori îi lasă inima.

Urmărisem Cadillac-ul lui Miss Spence şi al prietenului ei până la o clădire mare, roşie, care s-a dovedit a fi intrarea la stadion. Miss Spence se despărţise de el la intrarea jucătorilor şi se dusese în tribună. Mă ţinusem după ea.

Stăteam acum lângă ea, pe un fotoliu de pluş, pe primul rând de la tribuna întâi, la adăpostul grilajului. În faţa noastră se întindea *cacha* bine luminată.

Patru spanioli tineri, plini de energie, alergau pe teren, îşi aruncau mingea aproape invizibilă şi reuşeau să facă minuni de acrobaţie. Mulţimea părea pasionată de spectacol, dar pe mine mă pasiona şi mai mult Miss Spence.

În faţa ei, pe balustrada plată a balconului, capitonată cu pluş, pusese un program, un binoclu, geanta, o cutie cu ţigări şi şalul portocaliu. Parfumul stăruitor *Numéro 5* învăluia toate lucrurile, pe ea însăşi şi, bineînţeles, pe mine.

Eram atât de aproape de ea (făcuseră economie de spaţiu!) că simţeam căldura subtilă a corpului ei; parfumul mă ameţea. Mă întrebam vag ce-ar zice dacă m-aş repezi la ea şi aş strânge-o într-o îmbrăţişare pasională, sărutând-o à la Charles Boyer.

Cei patru spanioli terminaseră partida; tocmai ieşeau de pe teren, în ropotul aplauzelor. Păreau istoviţi, erau lac de sudoare. În locul lor, aş fi avut nevoie de targă şi de o infirmieră cu ochi drăgăstoşi, care să-mi ţină o pungă cu gheaţă pe frunte.

Era pauză. Miss Spence îşi plimbă privirea pe deasupra publicului, de parcă s-ar fi aşteptat ca toată lumea să se ridice la vederea ei şi să cânte imnul naţional; dar n-a mişcat nimeni.

S-a uitat la dreapta, pe urmă la stânga. Cum eram la stânga ei, s-a uitat la mine. I-am aruncat o ocheadă disperată şi tandră, sperând să-i şterg dispreţul din priviri. N-am reuşit întru totul, dar a avut oarece efect; s-a uitat mai atent la mine.

M-am aplecat spre ea.

— Se pretinde că belşugul de cauciuc din zilele noastre a făcut ca poziţia femeii în lumea afacerilor să fie mult mai puţin sigură decât acum patru ani, i-am murmurat cu veselie.

N-a zis „Ce?”, dar tare-ar fi vrut s-o facă. S-a mulţumit să întoarcă capul, ca atunci când ţi se adresează un beţivan. Apoi mă privi iar şi îmi văzu zâmbetul radios. Mi-a surâs vag.

— Mă numesc Reilly, i-am zis. Sunt mare afemeiat; am bani cu toptanul şi o slăbiciune specială pentru roşcate. Strigă după ajutor până nu e prea târziu: am reputaţia că atac fulgerător.

Mă măsură din cap până-n picioare. Nu mai surâdea. Avea o privire dură.

— Mă descurc şi singură, spuse ea cu o voce puţin răguşită, care mi-a provocat un frison pe şira spinării. De altfel, detest afemeiaţii.

— Mii de scuze, i-am răspuns, clătinând din cap. Am căzut la examenul de psihologie, la şcoală. Aş fi crezut că un băiat ca mine e exact ce ţi-ar fi trebuit. Cu atât mai rău!

Mi-am luat programul şi am început să-l studiez cu atenţie. Ea mi-a mai aruncat o privire distrată şi s-a concentrat asupra terenului de joc.

Patru jucători intraseră pe teren. Gomez făcea parte dintre ei. Se vedea bine că e campionul oraşului. Mulţimea îl aplaudă cu frenezie, iar ceilalţi trei jucători rămaseră cu un pas în spate, lăsându-l să monopolizeze atenţia publicului. Era foarte sigur pe el şi înfumurat. A salutat mulţimea făcând un semn cu mâna. De altfel, avea şi de ce să fie înfumurat: în viaţa mea nu mai văzusem bărbat atât de frumos. A aruncat o privire în direcţia noastră şi i-a făcut lui

Miss Spence un mic semn personal de salut. Ea nu i-a dat nici o atenţie, aşa că i-am răspuns eu în locul ei, ca să mă distrez puţintel. Gomez nu a părut să aprecieze amabila mea iniţiativă.

Miss Spence strânse din buze, dar nu spuse nimic.

Cei patru jucători se adunară în centrul terenului; încercau mingea. În cele din urmă s-au despărţit şi s-au dus la locurile lor.

— Chiar îi plăteşte cineva pe tipii ăştia ca să joace jocul ăsta de mazete? am bombănit eu cu jumătate de voce.

— Ţi se pare că eşti cine ştie ce dur? a sărit Miss Spence, fără să se mai gândească la morga ei.

— Dă-mi o şansă şi o să vezi, i-am zis.

Ea se aplecă uşor în faţă, privind către jucători. Dacă ochii i-ar fi fost revolvere, aş fi fost mort pe loc.

Gomez servi primul. Trebuie să recunosc că arunca mingea formidabil. Pelota şuieră prin aer, lovi frontonul şi sări înapoi aproape vertical, bâzâind ca un bondar uriaş. Unul dintre jucători se repezi spre zidul lateral, făcu trei paşi rapizi urcând panta de parcă s-ar fi căţărat pe o scară. Prinse mingea în *chistera* lui, sări jos şi o trimise înapoi. Siluete albe alergau în toate părţile, braţele se lungeau, mingea vâjâia de ici-colo. Gomez juca aşa cum te aştepţi să joace un campion: perfect. Avea o energie uluitoare. Câştiga, fără nici o îndoială.

M-am uitat cu coada ochiului la Miss Spence. Privea partida cu acelaşi aer dispreţuitor şi blazat: părea să ştie dinainte ce o să se întâmple şi să nu-i pese de asta nici cât negru sub unghie.

Mi-am amintit ce-mi spusese portarul despre temperamentul ei înflăcărat. Trebuia oare să fii un anumit tip de bărbat ca s-o faci să se manifeste în felul ăsta, sau mergea oricum? Îmi părea rău că n-am cerut mai multe amănunte.

— În câteva minute, bruta aia o să vină să te ia, i-am şoptit. Ce-ar fi să-i dăm plasă amândoi? Vii cu mine să

admirăm natura? Dacă nu te interesează natura, poţi să-mi admiri tatuajele.

— Ţi-am spus că detest indivizii de soiul dumitale, mi-a zis, întorcându-mi spatele.

Lui Gomez i se rupsese *chistera.* Încruntându-se, ceru un minut pauză şi se îndreptă către un îngrijitor negru, care-i legă de braţ un coş nou.

Am privit în jur ca să mă asigur că nu se uită nimeni la noi. Aşa se părea. I-am altoit lui Miss Spence un pumn zdravăn chiar deasupra şoldului. Ea se clătină, respirând zgomotos.

— Poate că preferi bărbaţii duri? i-am spus, zâmbind larg.

Nu şi-a întors capul, dar pălise la faţă şi ochii îi arătau ca găurile întunecate dintr-o mască. Şi-a strâns lucrurile împrăştiate pe balustradă şi s-a ridicat.

— Hai să admirăm natura, a rostit cu o voce dură şi seacă, luând-o către scară.

Am urmat-o, într-o furtună de aclamaţii. Cu siguranţă că Gomez marcase punctul final, aşa că o mişcasem la timp pe Miss Spence.

Un portar extrem de demn chemă maşina cu un gest, de îndată ce o zări pe Miss Spence. De-abia trecuserăm prin uşa turnantă, că maşina sosi.

Portarul îmi aruncă o privire bănuitoare, ajutând-o pe Miss Spence să intre în maşină. Se aşezase pe scaunul de lângă şofer, aşa că m-am aşezat la volan.

Am demarat cu uşurinţa cu care cade o frunză toamna şi făcând tot atâta zgomot. Am luat-o cu toată viteza spre Lancing Avenue. N-a suflat o vorbă tot drumul: dreaptă şi ţeapănă pe scaunul ei, se uita fix înainte, muşcându-şi buza de jos cu dinţii mari şi albi. Am oprit în faţa imobilului, am deschis portiera şi am ieşit. Miss Spence a făcut la fel. Am traversat holul şi, în trecere, i-am făcut portarului cu ochiul. S-a uitat la mine cu gura căscată, ca la o fantomă.

Ascensorul ne-a dus la etajul patru. Am luat-o pe culoarul larg, către apartamentul 466. Nu scoteam nici o vorbă, nici măcar nu ne priveam. Atmosfera era încărcată de tensiune.

Deschise uşa. Am intrat într-o încăpere mare, cu mobile de oţel cromat, tapisate cu mătase de culoarea caisei. Am închis uşa, mi-am aruncat pălăria pe un scaun şi m-am întors spre stăpâna casei.

Se uita fix la mine, rezemată de şemineu. Avea acelaşi aer dispreţuitor, dar ochii ei strălucitori păreau că aşteaptă ceva.

— Vino aici, zise ea, cu o şoaptă aproape de neauzit.

Am traversat încăperea şi i-am pus mâinile pe şolduri, zâmbind.

— Strânge-mă tare, răule! gemu ea.

Am luat-o în braţe, mai întâi cu fereală. Părul ei îmi mângâia obrazul. Am strâns-o mai tare. Gura ei se lipi de a mea, dură şi încordată, dar curând buzele i se întredeschiseră. Tremura.

— Un adevărat dur, spuse ea încet, în timp ce respiraţia i se amesteca cu a mea.

— Ce însemna Herrick pentru tine? am întrebat.

Corpul i se încordă în braţele mele, începu să gâfâie. Trase capul înapoi: ochii ei larg deschişi erau aţintiţi în ochii mei.

— Cine eşti? întrebă, cu o voce stinsă.

— Chester Cain, i-am răspuns.

Figura i se descompuse. Se îndepărtă de mine, pălind. Ochii îi erau rătăciţi şi goi. I-am dat drumul din braţe.

— Cine?

— Chester Cain.

Îşi veni în fire încet. Se uită de jur-împrejur prin cameră. Chipul i se lumină când dădu cu ochii de telefon. După o clipă de şovăială, mă privi din nou.

— Aşază-te, i-am spus. Trebuie să stăm de vorbă.

Se îndreptă spre telefon. Printre dinţi îi ieşea un soi de şuierat.

— Nu vreau, reuşi ea să rostească.

Avea o voce răguşită de frică, de furie sau de Dumnezeu ştie ce.

Am lăsat-o să se apropie de telefon. Brusc, am traversat încăperea şi am înhăţat aparatul. Ea încercă să mă zgârie. Am lăsat telefonul şi, apucând-o de mână, i-am sucit încheietura. Era uimitor de puternică. Ne-am clătinat, iar ea a încercat să mă zgârie pe faţă cu mâna liberă. Am aplecat capul şi nu m-a nimerit. Credeam că o să înceapă să ţipe, dar nici gând, lupta în tăcere. Gâfâia uşor, cu ochii strălucitori şi gura crispată.

Băteam pasul pe covor, tropăiam pe loc, dar în cele din urmă am reuşit să o aduc lângă divan. Am apucat-o fulgerător de gleznă şi am împins-o brusc.

A căzut pe divan şi a sărit imediat în picioare, dar am trântit-o din nou. Mi-a dat un picior la ţurloaie, un pumn în nas şi a încercat să mă muşte de gât, căutând artera jugulară. Am tras o înjurătură pe înfundate şi am apucat-o în braţe. Se zbătea şi mă zgâria. Gâfâiam amândoi. Mi-a dat cu capul în ochi.

— La dracu'! M-am săturat! am mârâit.

Am îmbrâncit-o şi am scos revolverul, dând înapoi un pas.

— Stai locului sau te curăţ!

Mă privi cu ochi de sălbăticiune, dar revolverul o calmase.

— Nu mişca, soro! i-am zis, luând un scaun şi aşezându-mă pe el.

Fără să-şi ia ochii de la mine, se trânti pe divan. Îi sfâşiasem bluza şi, prin ruptură, îi vedeam un umăr, un umăr frumos şi robust.

— Crezi că eu l-am omorât pe Herrick, dar nu-i adevărat, i-am zis.

Ea tăcea, privindu-mă mânioasă.

— Banda lui Killeano l-a curăţat şi încearcă să mă scoată pe mine ţap ispăşitor, am continuat.

— Tu l-ai omorât, răspunse ea, garnisindu-şi afirmaţia cu câteva epitete bine alese, care l-ar fi făcut să roşească până şi pe un căruţaş.

— Ia gândeşte-te un pic, i-am zis. De-abia am venit. Înainte să schimb două vorbe cu Herrick la cazino, nu-l văzusem în viaţa mea. Mi-a cerut să plec din oraş pentru că prezenţa mea ar putea cauza tulburări: ăsta-i pretextul lui Killeano ca să arunce asasinatul pe spinarea mea. Nu ţi se pare simplu? De ce să-l fi omorât pe Herrick? Gândeşte-te un pic, frumoaso. Dacă erai în locul lui Killeano şi ai fi vrut să te debarasezi de Herrick, n-ai profita de sosirea unui tip de genul meu în oraş? Era o ocazie nesperată.

Părea zguduită.

— E adevărat că Killeano vroia să scape de el, murmură ea. E posibil, dar nu cred.

I-am povestit tărăşenia: invitaţia lui Speratza la cazino, misiunea încredinţată lui Miss Wonderly, supravegherea lui Flaggerty, toată combinaţia. Se uita atent la mine; mânia îi dispăru din ochi.

— Fie, te cred, spuse ea, ridicând din umeri. Sunt o idioată, dar te cred că nu l-ai omorât.

— Nu l-am omorât, i-am zis. Dar am pornit cu stângul. M-ai putea ajuta să ies din belea.

Ridică din sprâncene:

— Aş vrea să ştiu de ce ar trebui să te ajut?

— Mai bine răspunde la întrebarea mea: ce însemna Herrick pentru tine?

Se ridică de pe divan şi se duse la vitrina-bar.

— Nu vreau să mă amestec în treaba asta, zise ea, luând două pahare şi umplându-le cu whisky.

Veni spre mine şi-mi întinse unul. Mă privi, cu un surâs îngheţat.

— Totuşi, eşti un adevărat dur. Parcă am trecut printr-un laminor.

Am tras-o pe genunchi. Era o bucăţică grozavă, dar nu-mi stătea capul la asta.

— Hai să fim prieteni, i-am zis. Îţi plăcea Herrick, nu-i aşa?

Ea mă împinse şi se ridică.

— Las-o baltă. Ce, crezi că sunt proastă?

Am băut o înghiţitură mare de whisky, mi-am aprins o ţigară şi am ridicat din umeri.

— Şi dacă ţi-aş trage o bătaie bună? i-am spus, privind-o ameninţător.

— Încearcă, susură ea, aşezându-se.

— Mi-a venit o idee şi mai bună, o să-i spun toate astea prietenului tău Gomez. O să-l intereseze să afle că m-ai agăţat şi m-ai adus aici.

De data asta i-a fost frică.

— Dacă îndrăzneşti asta..., a strigat, sărind în sus.

— Hai, nu mai face pe afurisita!

— Herrick mă plătea ca să mă duc să joc la cazino, spuse ea după o clipă de şovăială. Nu ştiu de ce, degeaba mă întrebi. Îmi lua întotdeauna tot ce câştigam şi îmi dădea alte bancnote în loc.

M-am uitat la ea, uluit.

— De ce dracu' să facă aşa ceva?

Tocmai vroia să-mi răspundă, când uşa se deschise şi Gomez intră.

Capitolul III

FOCURI DE ARMĂ

I

Urletul unei sirene de poliţie străpunse liniştea nopţii. Cauciucurile scârţâiră pe pietriş. Portierele trosniră. Pe ciment răsunară paşi.

Eram ascuns în umbra unui zid, în faţa intrării de serviciu a imobilului în care locuia Miss Spence. Nu era un loc prielnic pentru sănătate, cu atâţia poliţai mişunând pe-acolo, dar ieşisem eu din încurcături şi mai mari.

Străduţa era îngustă şi se înfunda la un capăt; capătul celălalt dădea pe aleea din faţă şi era luminat de un felinar, care răspândea raze albăstrii.

Cu Luger-ul în mâna dreaptă, m-am furişat prin umbră. Am ajuns la capătul fundăturii, am ridicat ochii. Deasupra mea, pe cerul întunecat, străluceau stelele. Am privit pe străduţă, în spatele meu. La colţul zidului, o siluetă subţire, cu o caschetă pe cap, stătea la pândă. Nu mă putea vedea, dar eu o vedeam.

Omul era foarte atent, dar i-aş fi putut trimite un glonţ între ochi fără să mă obosesc prea mult. Parcă ar fi vrut cu tot dinadinsul să fie văzut. Poate credea că are capul blindat. La urma urmei, s-au văzut şi altele şi mai şi.

Am pus un genunchi în pământ şi am aşteptat.

Atunci a făcut exact gestul pe care mă aşteptam să-l facă. Şi-a scos lanterna şi a început să învârtească în toate părţile fascicolul ei de raze, ca să dea de mine.

Detunătura Luger-ului meu a răsunat în fundătura îngustă şi s-a reverberat de ziduri. Lanterna poliţaiului dispăru. Se făcu din nou întuneric.

Aveam cam şaizeci de secunde să mă fac nevăzut înainte ca poliţaiul să-şi revină din emoţie. N-am pierdut vremea.

Coama zidului mi-a zgâriat palmele. M-am felicitat că învăţasem să trec peste ziduri rostogolindu-mă orizontal pe deasupra, fără să le încalec. Mi-am dat drumul pe partea cealaltă, în întuneric, când poliţaiul a tras prima rafală de mitralieră. Gloanţele au ridicat un noruleţ de ciment şi de praf de cărămidă la doi metri deasupra capului meu. N-am mai stat să aştept restul.

De partea cealaltă a zidului era un spaţiu deschis, cu copaci şi cu tufişuri învăluite în umbră. M-am topit în beznă, luând-o tot timpul spre dreapta, unde ştiam că, până la urmă, o să ies în strada principală.

Pe aleea din faţă se auzeau strigăte. La ferestre se arătau capete prudente. Mitraliera trăgea în continuare. Învăţasem bine la armată cum să mă joc de-a pieile roşii. Puteam să-i dau lecţii şi unui Sioux! Nu făceam mai mult zgomot decât o fantomă pe când mă furişam printre copaci şi tufişuri şi nici nu eram atât de vizibil ca o fantomă.

Noaptea se umpluse de urletul sirenelor de poliţie. Unele se auzeau aproape, altele mai departe, unele abia se auzeau. Poliţia intrase în alertă.

Ajunsesem la zidul care împrejmuia grădina, când un şmecher a avut ideea să aprindă un proiector. Tocmai mă căţărasem pe zid şi încă mai eram pe coama lui, când fascicolul de lumină s-a oprit asupra mea. Am avut senzaţia pe care ar avea-o probabil un nudist în metrou, sâmbăta, la ora de maximă aglomeraţie. O întreagă artilerie intră în acţiune: aveau cu ce să masacreze o armată întreagă. Gloanţele şuierau de peste tot. Unul mi-a trecut prin mânecă. Am sărit în stradă, agil ca o şopârlă.

Un poliţai, postat de partea cealaltă a străzii, a tras în mine, în timp ce alergam în zigzag de-a lungul trotuarului. Am tras şi eu. A căzut în genunchi ţinându-se de încheietura mâinii şi urlând ca din gură de şarpe.

Acum, mă pornisem. Din două sărituri, am ajuns la adăpost, în cadrul unei uşi. Era uşa unei case mari, albe: zidurile ei albe erau acoperite cu ţigle roşii, care străluceau în lumina lunii.

Gloanţele treceau pe lângă mine, scoţând scântei din betonul străzii. M-am lipit mai tare de uşă. Suflam ca un astmatic bătrân şi eram lac de apă. Fără să mă îndepărtez de zidul care mă apăra, am aruncat o privire în stradă. Tipii se agitau: prin salturi succesive, câştigau teren. Strada era plină de poliţişti.

Am tras asupra unuia dintre ei. Glonţul îi trecu prin caschetă; omul căzu la pământ, pe jumătate mort de frică.

M-am retras în cadrul uşii imediat după ce am tras. Trei mitraliere intrară în acţiune şi, timp de câteva minute, moartea şuieră în jurul meu. I-am lăsat să tragă până se plictisesc şi, mişcându-mă cu prudenţă, m-am strecurat pe lângă zid şi am sărit iar, brusc. Sărisem încă un zid şi mă aflam într-o grădină înainte să-şi dea ei seama că pot să avanseze fără riscuri.

Începusem să mă plictisesc să mă tot joc de-a şoarecele şi pisica. În loc să sar peste încă un zid, m-am îndreptat către casa cea mare, a cărei verandă dădea spre grădină. Nu se vedea nici o lumină.

Am spart o fereastră cu piciorul şi am intrat într-o încăpere care mirosea a ţigară şi a parfum.

Am traversat încăperea, am deschis o uşă şi am intrat într-un culoar. Acolo, un bărbat şi o femeie se rezemau de perete: încercau să se ferească de gloanţe şi de cioburile de sticlă.

— Hello! le-am zis zâmbind. Vă place spectacolul?

Bărbatul era înalt şi voinic, roşcovan la faţă şi cu o mustaţă de ofiţer. Avea ochi duri şi prostănaci şi gât gros. Femeia era o brunetă bine făcută; era îmbrăcată cu o chestie destul de originală, din crep negru, cu fâşii de lamé auriu care se încrucişau pe corsaj şi alte fâşii aurii la tivul fustei. Părea de vreo treizeci şi cinci de ani şi ochii ei cenuşii

aveau privirea aceea plină de speranţă care-mi place atât de mult la femeile de vârsta ei.

Când găliganul roşcovan îşi veni puţin în fire din surpriza pe care i-o cauzasem, se repezi la mine. Cu un răcnet de furie, îmi trase un pumn cu atâta neîndemânare, încât şi un cuirasat s-ar fi ferit de el fără probleme. Am plecat capul, aşa că a lovit în gol. Mi-am vârât ţeava Luger-ului în coastele lui bine căptuşite cu slănină.

— Lasă-te păgubaş! l-am sfătuit. Nu suntem la operă.

Mutra lui roşcovană căpătă o nuanţă de ceară.

M-am uitat spre femeie. Nu se clintise din loc. Mă privi şi ea, cu o figură plină de interes şi fără pic de teamă.

— Gândeşte-te puţin ce distractiv o să fie să le povesteşti prietenilor tăi, am continuat. Pe aici a trecut Chester Cain. O să poţi pune o plăcuţă comemorativă pe zidul casei.

N-au răspuns nimic, nici unul, nici celălalt. Omul gâfâia.

— Faceţi-mi plăcerea să intraţi aici, le-am spus, arătând cu capul spre şirul de uşi care dădeau spre coridor. Dacă nu mă contrariază nimeni, n-aş face rău nici măcar unei muşte.

I-am condus către o încăpere din partea din faţă a casei şi le-am spus să stea jos. Mobilierul era la fel de banal şi de masiv ca figura tipului. Femeia continua să se uite ţintă la mine, cu un aer plin de interes.

Am pus revolverul în buzunar, ca să mai destind puţintel atmosfera, şi am aruncat o privire pe-afară.

Pe cer se plimbau luminile proiectoarelor, strada era luminată ca ziua de farurile maşinilor, şepcile poliţiştilor forfoteau în toate părţile.

— O să stau aici, le-am spus celor doi, fără să-i las din ochi. Comitetul lor de primire continuă să ia lucrurile prea în serios.

Am aprins o ţigară şi, bunele mele maniere venindu-şi brusc în fire, i-am întins pachetul femeii. Ea a luat o ţigară, uitându-se lung şi curios la mine.

— Jill! izbucni tipul. Ce dracu', ai înnebunit?

— Am dreptul să fumez, nu? zise ea, cu plictis în glas.

El deschise gura, o închise la loc şi o privi furios.

Am aprins un chibrit şi i l-am oferit femeii. În fundul sufletului eram convins că ne-am fi putut înţelege foarte bine.

Am rămas nemişcaţi, în timp ce pe-afară poliţaii alergau în toate părţile, scotoceau prin tufişuri şi se speriau unii pe alţii de mama focului.

Roşcovanul îşi închipui poate că nu mai sunt periculos dacă nu mai ţin revolverul în mână. Sau poate se ruşină de pasivitatea lui. Brusc, sări din fotoliu şi mă atacă, furios ca un rinocer.

Avusesem timp să scot revolverul înainte să ajungă la mine, dar el îşi luase un asemenea elan, că n-a mai putut să frâneze. I-am trântit o lovitură zdravănă cu revolverul în cap; s-a rostogolit pe covor.

— Îmi pare rău, i-am spus femeii, dar ai văzut cum s-a întâmplat.

Ea privi fără să emoţie masa de carne prăbuşită la picioarele ei.

— L-ai omorât? mă întrebă.

S-ar fi zis că trăgea nădejde.

— Nu, i-am răspuns.

— E decorat cu *Purple Heart*[1], spuse ea, privindu-mă. Mă întreb dacă ştii ce-i aia. Îi place la nebunie să-şi povestească isprăvile din campanii.

— Adică să mişte de colo-colo solniţele, râşniţa de piper şi linguriţele ca să-şi ilustreze consideraţiile tactice, manevrele şi înaintarea pe câmpul de luptă?

— Cam aşa ceva, zise, ridicând din umerii ei eleganţi.

M-am uitat la roşcovan şi mi-am zis că biata femeie nu prea avea cum să se distreze în compania lui.

— Da, i-am spus, tipii ăştia care trăiesc din amintiri sunt greu de suportat.

Nu-mi răspunse.

[1] *Inima purpurie*, înaltă distincţie militară americană.

La uşa de intrare bătu cineva; am sărit în picioare.

— S-ar zice că a venit poliţia, am remarcat, jucându-mă cu Luger-ul.

— Ţi-e frică? râse ea, privindu-mă. Aş fi crezut să nu ţi-e frică de nimic.

— N-ai ghicit, i-am replicat, râzând. Mi-e o frică grozavă de păianjeni.

Am deschis uşa încăperii.

— Hai, i-am zis. Trebuie să le deschizi forţelor de poliţie. N-o să faci scandal, nu?

— Nu. N-am nici un chef. Dacă le spun că eşti aici, mă omori?

Am clătinat din cap:

— Pe poliţişti aş fi obligat să-i omor. Ar fi păcat.

Am luat-o pe culoar, spre uşa de intrare. M-am lipit de perete, în umbră, în aşa fel încât să nu fiu văzut.

— Nu-i nevoie să-ţi explic ce să le spui, nu?

— Nu cred, răspunse ea şi deschise uşa.

În prag stăteau doi poliţişti.

— Totul e în regulă, doamnă Whitly? întrebă unul dintre ei, cu respect.

— În afară de zgomot, da, răspunse ea liniştită. Chiar e nevoie să trageţi cu pistoalele ca la bâlci? Un singur om nu poate fi chiar atât de periculos.

— E un ucigaş, doamnă, răspunse poliţaiul, fornăind pe nas. Locotenentul nu poate risca inutil vieţi omeneşti. Mai întâi tragem şi abia pe urmă ne explicăm.

— Pasionant, spuse ea cu o voce obosită. Mă rog, sper că o să terminaţi cât de curând, ca să ne putem duce la culcare.

— Terminăm, doamnă, se fuduli poliţaiul, umflându-se în pene. Dar nu vă faceţi griji, probabil că a ajuns deja departe de aici.

Femeia închise uşa. În penumbră, am ascultat cum se depărtează paşii poliţailor.

Ea îmi aruncă o privire, jucându-se cu brăţara ei de rubine.

— Ăsta-i domnul Whitly? am întrebat-o, arătând cu degetul spre camera din care venisem.

Ea făcu semn din cap că da.

— E Charles Whitly, fiul lui John Whitly, milionarul. Suntem persoane foarte bine: chiar şi poliţaii ne salută. Şi prietenii noştri sunt persoane bine. Avem trei maşini, şase cai de curse, un iaht, o plajă privată, o bibliotecă plină de cărţi rare pe care nu le citeşte nimeni şi o grămadă de alte lucruri inutile şi foarte scumpe. Bărbatu-meu joacă polo...

— Şi a meritat *Purple Heart,* am zis, dând din cap. Admirabil.

Ea se strâmbă:

— Aşa am crezut când m-am măritat cu el.

— Pricep, i-am zis. Mă rog, eu nu înţeleg viaţa în felul acesta.

— În timp, şi eu am ajuns la concluzia asta, zise ea, privindu-şi brăţara.

Am fi putut continua în felul ăsta toată noaptea. Am deschis uşa de la intrare.

— Am întins-o, i-am zis. Încântat de cunoştinţă. Sunt dezolat că posezi atâtea lucruri frumoase şi îmi pare rău că l-am altoit în cap pe bărbatul tău.

— Nu face nimic, răspunse ea. O să aibă un nou subiect de conversaţie.

Se apropie de mine, unduindu-şi şoldurile.

— Sunt dezolat, totuşi, am repetat.

Chipurile ne erau foarte aproape unul de celălalt.

— Probabil că nu prea ai timp să te plictiseşti, mi-a spus.

Am luat-o în braţe şi am sărutat-o. A durat aproape un minut; am îndepărtat-o cu blândeţe.

— Viaţa e frumoasă, am zis, coborând treptele de la intrare.

Nu am întors capul.

II

Am vârât decapotabila Mercury într-un garaj de lemn de lângă casa lui Tim Duval, pe chei. Am oprit motorul, am stins farurile, am închis uşile garajului şi m-am îndreptat spre casă.

Dârele de lumină ale proiectoarelor brăzdau în continuare cerul deasupra orăşelului. Poate credeau că m-am ascuns în nori. Din când în când, câte un poliţist nervos mai trăgea un foc. Centrul agitaţiei era acum la vreo trei kilometri distanţă de mine. În locul în care mă aflam, era linişte şi pace.

Am bătut la uşa căsuţei scunde, cu faţada decolorată, şi am aşteptat. După câteva clipe, de la o fereastră de la etajul întâi o voce de femeie a strigat:

— Cine e?

— Tim e acasă? am zis dând un pas înapoi, ca să văd mai bine forma albă de deasupra mea.

— Nu.

— Eu sunt, Cain, am spus.

— Aşteaptă, a răspuns femeia.

Uşa s-a deschis imediat.

— Unde e Tim? am întrebat, încercând s-o zăresc pe femeie în penumbră.

— Mai bine intră, mi-a răspuns, dându-se la o parte.

— Cine eşti?

— Nevasta lui Tim.

Avea o notă de mândrie în voce.

Nu eram sigur că nu mă aşteaptă înăuntru o grămadă de poliţişti. Totuşi, aş fi fost mirat să fie aşa. Am intrat şi am urmat-o pe coridor, până la o încăpere care dădea spre spatele casei.

Era o încăpere pătrată, luminată de o lămpiţă cu gaz. Pe perete era întinsă o plasă de pescuit. Alături erau agăţate un pulover gros, o jachetă impermeabilă şi nişte cizme de cauciuc. Mai erau acolo o masă, trei scaune cu spătarul

drept, un fotoliu şi un dulap. Plus alte mărunţişuri. În cameră era foarte curat. Nu ştiu cum se făcea, dar avea un aer confortabil: te simţeai ca acasă.

Doamna Duval era o femeie înaltă, încă frumoasă, cu picioare lungi, mâini mari şi şolduri largi. Arăta de mai puţin de patruzeci şi cinci de ani, iar figura ei cu piele bronzată deborda de energie. Chipul îi era încadrat de un păr negru ca smoala, fără nici un fir alb.

S-a uitat cu atenţie la mine, cu o expresie gânditoare în ochii albaştri ca faianţa.

— Tim pretinde că eşti în regulă, a zis în cele din urmă. Sper că ştie ce spune.

Am zâmbit:

— Tim are mare încredere în oameni. Dar nu sunt un om rău.

Ea îmi făcu un semn scurt cu capul:

— Ia loc, zise, îndreptându-se spre maşina de gătit. Ştiam eu că o să vii. Ţi-am păstrat ceva de mâncare la cuptor.

Mi-am dat seama că mor de foame.

— Grozav, am zis, şi m-am aşezat.

Ea a întins o faţă de masă curată, albă, pe un colţ al mesei, a pus cuţitul şi furculiţa şi s-a întors la plită.

— Bărbaţii sunt toţi la fel, a remarcat, fără amărăciune. Vă duceţi să vă distraţi şi vă întoarceţi când vă e foame.

— Aşa e Tim?

— Şi tu, nu?

Am privit friptura uriaşă pe care o pusese pe masă şi mi-am apropiat scaunul.

— M-am distrat bine în seara asta, am zis, începând să înfulec. Unde e Tim?

— S-a dus la Cudco Key.

— Cu barca?

— Nu, a luat o barcă cu rame. A zis că poate o să ai nevoie de barcă.

— E cam departe.

— Ajunge el.

Am ciocănit cu furculiţa în farfurie.

— Nemaipomenit de bun, i-am zis.

Ea îmi făcu un semn din cap şi zise:

— Jed Davis te aşteaptă în spatele casei. Vrei să-l vezi?

M-am încruntat. Deodată mi-am adus aminte.

— Jurnalistul?

— Da.

— E-n regulă?

— E prieten cu Tim. Tim are prieteni cam ciudaţi, dar Jed n-o să te mănânce.

— Atunci vorbesc cu el, am zis râzând.

Ea ieşi.

Mâncasem jumătate din friptură, când uşa se deschise şi pe ea intră un adevărat uriaş. Avea o faţă rotundă şi vineţie. Ochişorii lui mici priveau cu îndrăzneală. Purta un costum de tweed care arăta de parcă nu l-ar mai fi scos de pe el de când îl cumpărase, şi cu siguranţă că nu-l cumpărase ieri! O pălărie veche cu boruri mari, cam mică pentru capul lui, îi era înfiptă pe vârful craniului. Mesteca un capăt de ţigară de foi stinsă; avea dinţi albi, mici şi frumos aliniaţi.

S-a uitat bine la mine, a intrat şi a închis uşa.

— Bună, ediţie specială! a zis.

— Bună, am răspuns, continuând să mănânc.

Şi-a scos pălăria şi şi-a aranjat părul cu un pieptene mic de fildeş; a mormăit, şi-a pus iar pălăria pe cap şi s-a trântit în fotoliul de pluş, care a gemut sub greutatea lui.

— Poţi spune că ai făcut o revoluţie în oraş, a zis, scoţându-şi ţigara din gură şi examinându-mă printre pleoapele pe jumătate închise. Mă simt de parc-aş fi din nou corespondent de război.

— Chiar aşa? m-am mirat.

Se uită pe masă.

— Da' de băut nu ţi-a dat?

— Nu-mi era sete, zic.

Se ridică greoi din fotoliu.

— Trebuie să bem ceva, bombăni. Hetty găteşte grozav şi e o femeie pe cinste, dar nu înţelege că un bărbat are nevoie de lichide.

Deschise dulapul şi trase din el o sticlă neagră, fără etichetă. Scoase de pe undeva două pahare şi turnă whisky în ele. Îmi întinse un pahar şi se întoarse cu celălalt la fotoliul lui.

— Noroc! zise el, ridicând paharul.

Am băut.

— Cât timp o să dureze toată vânzoleala asta? mă întrebă.

— Până când o să-l descopăr pe asasinul lui Herrick.

— Deci nu eşti tu ăla.

— Nu. E o crimă politică şi careva încearcă s-o arunce în spinarea mea.

Mai trase o duşcă şi se clăti prin gură cu băutura, înainte de a o înghiţi.

— Killeano să fie? făcu el.

— Tu ce crezi?

— Pe legea mea, n-ar fi exclus. Moartea lui Herrick i-ar conveni.

— Chestia asta e interesantă pentru ziarul vostru, într-un fel sau altul?

— Redactorul-şef ţine prea mult la pielea lui! Tipii ăştia nu sunt prea simpatici când îi zgândări cu ceva. Rămânem neutri, noi ăştia.

— Dar pe tine personal te interesează?

Figura lui căpătă un aer visător.

— Pe legea mea, dacă ar dărâma careva primăria actuală, mi-ar ieşi un articol; cu condiţia că explozia să fie definitivă. Aş face tot ce pot ca să aflu toate amănuntele, dar ar trebui să joc cu mare precizie.

Am rămas tăcut.

M-a privit cu atenţie şi a continuat:

— Killeano e un nemernic, dar are oraşul la degetul mic; acum, că Herrick a fost lichidat, totul îi e posibil. E aşezat solid în şa şi o să fie foarte greu de dat jos.

— Totul depinde de felul în care procedezi, am zis, aprinzându-mi ţigara. Dacă obţin informaţiile de care am nevoie, pot să-l dărâm pe Killeano.

Clătină încet din cap.

— Ce fel de informaţii?

— Herrick lucra singur?

— Aproape. Cu Frank Brodey. Organizaţia lor e foarte mică, prea mică.

— Cine e Brodey?

— Avocatul lui Herrick. Stă pe Bradshaw Avenue, la numărul 458. Locuieşte cu fiică-sa.

— El o să preia afacerile lui Herrick?

Davis făcu semn că nu.

— Nici vorbă. Nu e suficient de tare ca să se lupte cu Killeano. După părerea mea, o să stea în colţul lui şi o să-l lase pe Killeano să facă ce trebuie ca să fie reales.

Am notat adresa.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce se ducea Herrick aşa de des la cazino?

— Ba da, dar n-am aflat. Încerca să descopere afaceri suspecte. O fi reuşit oare? Habar n-am.

— Cred că a reuşit şi de asta a fost ucis. Ai auzit vreodată de Loïs Spence?

— Ai auzit vreodată de Mae West? râse el. Loïs e o celebritate prin părţile astea.

— Killeano o cunoaşte?

— Până şi eu o cunosc! E aşa de paraşută, că zboară şi la cea mai mică adiere de vânt.

— Deci îl cunoştea bine pe Killeano?

— Da. Acu' vreo doi ani, erau uite-aşa, el şi cu ea.

Îşi încrucişă două degete.

— Asta se întâmpla înainte să fie ales Killeano. Când a ajuns la putere, a lăsat-o. Probabil că n-a avut încotro. Nu te poţi ocupa în acelaşi timp de Loïs şi de treburile unei primării: ori una, ori alta; fiecare dintre treburile astea îţi ia tot timpul.

— Şi Herrick o vedea des?

— Da, dar nu era nimic între ei, deşi nişte şantajişti au încercat să răspândească zvonul ăsta. După părerea mea, el se servea de ea ca să dezgroape cine ştie ce chestii murdare din trecutul lui Killeano, iar ea îl ducea de nas: îi lua banii, dar nu-i dădea nimic în schimb.

— O plătea ca să se ducă să joace la cazino.

A rămas surprins de ce i-am spus. S-a uitat lung la mine, şi-a scos pălăria şi s-a pieptănat iar, cugetând.

— De ce să facă aşa ceva? întrebă în cele din urmă, vârându-şi pieptenul în buzunar.

— Îi lua toţi banii pe care-i câştiga şi-i dădea în schimb alte bancnote. S-ar putea crede că bănuia cazinoul că pune în circulaţie bancnote false.

Davis rumegă câteva momente informaţia, apoi grăi:

— Să ştii că asta ar fi o idee! Dar nu e uşor de făcut, şi nu s-a plâns nimeni până acum.

— Ar merita să verificăm. Poţi să te ocupi de asta?

— Cred că da. Merg pe-acolo din când în când. Aş putea să-mi vâr puţin nasul.

— Dacă ştii exact ce să cauţi, nu-i din cale-afară de greu.

— Mă rog, o să mă duc să văd.

— Gomez ăla nu pare prea cumsecade.

Davis izbucni în râs:

— Şi încă cum! Te-ai întâlnit cu el? Îţi dau un sfat bun: fereşte-te de el! E dinamită curată!

— M-am întâlnit cu el, i-am zis eu, calm. Eram cu Loïs, când a venit la ea. Am avut nevoie de revolver şi de reputaţia mea de ucigaş ca să-i vin de hac. Am crezut că o să trebuiască să-i trântesc un glonţ, atât era de turbat, dar l-a potolit Loïs şi eu m-am cărat. El a alertat poliţia.

— E un mare împuţit, zise Davis, clătinând din cap. Nu-i place să-i dea nimeni târcoale lui Loïs, decât strict pentru afaceri. Odată, un tip a crezut că n-are curaj să-i facă ceva: Gomez l-a omorât. Asasinatul a fost camuflat în sinucidere, dar eu ştiu ce s-a întâmplat.

— Al dracului de gelos, nu?

— Aşa se poate spune. Are sânge fierbinte ca focul.

— Ştii ceva despre un bordel de pe malul mării? Cui îi aparţine?

— Lui Speratza.

— Eşti sigur?

— E singurul local de genul ăsta din oraş. Probabil că are un sprijin politic solid ca să reziste. Îi aduce o groază de bani.

— Aha, am zis, mai turnându-mi de băut şi dându-i sticla lui Davis. Şi Flaggerty? Se ştie ceva despre el?

— E marioneta lui Killeano. Bineînţeles, nu pe faţă, dar Killeano trage sforile şi Flaggerty joacă aşa cum îi comandă el. Nu se ştie nimic special despre el, e un poliţai veros ca mulţi alţii.

— E complice la asasinarea lui Herrick.

Davis, care-şi turna în pahar, încremeni.

— Sfinte Doamne! exclamă el.

— Da, i-am spus. Să ne întoarcem la Herrick. Era însurat?

— Nu. Locuia într-un apartament; stătea cu un soi de servitor, unul Giles. Pot să-ţi dau adresa, dacă vrei.

— Pe unde e?

— Macklin Avenue. O stradă care dă pe Bradshaw Avenue. Dar n-o să scoţi nimic de la Giles. Am vorbit cu el. Nu ştie nimic.

— Poate cu mine o să vorbească. Cred că o să mă duc să fac nişte vizite, am conchis eu, ridicându-mă.

— Poliţia te caută încă, îmi aminti Davis. Şi e aproape miezul nopţii.

— O să-i scoatem din pat.

— Cum adică „scoatem”?

— Aşa, mergi cu mine. Nu se aşteaptă nimeni să mă vadă cu tine.

Îşi scoase din nou pieptenul şi şi-l trecu prin păr.

— Ia ascultă, făcu el, ideea asta nu-i genială. Nu trebuie să se ştie că sunt amestecat în asta. Cum aş arăta dacă te-ar găsi cineva împreună cu mine?

I-am zâmbit prietenos.

— La drum, i-am zis. O să facem un tur împreună. Pentru început, Macklin Avenue, pe urmă Bradshaw Avenue. Ai o maşină?

Încuviinţă din cap.

— Perfect. O să mă ascund în fund, sub o pătură. În felul ăsta, poliţia o să ne lase-n pace şi o să ne facem treaba.

— O să spun că nu ştiam că eşti acolo, spuse el, şi chipul i se lumină. - O.K. Hai să mergem.

III

Mă ascunsesem sub o pătură, întins pe podeaua vechiului Ford al lui Davis. Transpiram la greu.

Davis la fel. Sau cel puţin aşa spunea, că e lac de apă.

— Sfinte Doamne! exclamă el. Poliţaii mişună peste tot! Parcă văd că o să tragă-n noi.

— Nu contează, am răspuns. N-au nici o şansă să mă nimerească. Sunt foarte bine apărat în locul ăsta.

— Dar eu nu sunt! bombăni Davis.

Frână brusc.

— Na, uite că-mi fac semn!

— Nu te speria, i-am spus, pipăindu-mi revolverul. Poate că vor să te întrebe cât e ceasul. Ştii cum sunt poliţiştii ăştia.

— Taci, şopti el cu o voce tragică.

Am aşteptat în linişte.

În noapte răsunau voci. Paşii sunau pe caldarâm.

— Ce dracu' faci aici? mârâi o voce, la portieră.

— Hello, Macey! răspunse. Treceam pe-aici şi eu. Cum merge treaba? Aţi pus mâna pe el?

— Punem noi, se fuduli vocea. Unde te duci?

— Mă duc acasă, spuse Davis. Se poate trece?

— S-ar putea, dar dacă te nimereşte vreun glonţ, să nu zici că-i vina mea. Nu-i sănătos să umbli pe străzi în seara asta.

— Mie-mi spui? se plânse Davis. În douăzeci de minute am făcut douăzeci de crize de inimă.

Poliţaiul începu să râdă:

— În orice caz, nu face exces de viteză. Dacă ai ajuns la capătul străzii, ai scăpat. Am terminat cu raziile prin cartierul acesta. Afurisitul ăsta e mai rău decât omul invizibil.

— Mulţumesc, spuse Davis. Ne mai vedem noi.

Maşina se urni din loc.

— Uf, făcu Davis. Încă îmi mai tremură mâinile şi picioarele.

— Lipsă de antrenament. Cum stau lucrurile?

— A făcut semn să mă lase să trec. Pe toată strada sunt poliţai care se uită urât la mine, dar nu mai mult. Dacă o fi poliţia la Herrick acasă, ar fi mai bine s-o-ntindem.

— Bea o duşcă şi linişteşte-te, i-am spus întinzându-i pe deasupra scaunului sticla pe care o luasem de la Tim de-acasă.

Se auzi cum înghite.

— Am mai multă nevoie decât ai tu, remarcă Davis, dar dădu drumul sticlei în spatele maşinii. Mi-a căzut drept în cap.

— Hei! am protestat. Vrei să mă omori?

— Nu dorinţa mi-ar lipsi, mărturisi Davis, accelerând. Poţi să ieşi de-acolo. Nu se mai vede nici un poliţist.

Tocmai mă uitam în jur, când o maşină mare de culoare închisă, un Plymouth, a apărut în intersecţie şi a dat buzna în direcţia noastră. Davis tresări, scoase o exclamaţie şi trase brusc spre dreapta. Plymouth-ul trecu la două degete de noi şi dispăru.

— Ce dobitoc! înjură Davis. Grăbit mai era!

— Poate că şi-a adus aminte de o întâlnire importantă. Nu da atenţie la fleacuri dintr-astea.

Am întors la dreapta şi am oprit în faţa unei mici vile.

— Uite casa lui Herrick, zise Davis. Vrei să intru cu tine?

Am făcut semn că nu.

— Mai bine să nu fim văzuţi împreună.

— Adevărat, zise el aplecându-se în spate şi luând sticla, pe care o mângâie drăgăstos. Am cu ce să mă distrez.

L-am lăsat acolo şi m-am îndreptat spre casă. Nu era nici o lumină. Am sunat. Soneria răsună în interior, dar nu răspunse nimeni. Am sunat din nou, gândindu-mă că poate Giles doarme. După cinci minute de sunat neîntrerupt, am presupus că nu e nimeni acasă.

Davis scoase capul prin geamul maşinii.

— Sparge uşa, zise.

Arăta cam abţiguit.

M-am dus să arunc o privire printr-o fereastră. Clarul de lună mă ajuta să zăresc puţin în interior. Se vedea un birou mare. Sertarele erau deschise, peste tot erau răspândite hârtii. M-am uitat mai atent şi am văzut că un fotoliu fusese sfâşiat.

— Hei, i-am strigat lui Davis. Vino puţin încoa'.

Bombănind, îşi extrase corpul masiv din maşină şi veni lângă mine.

Se uită şi el pe fereastră, văzu ce văzusem şi eu, şi se dădu un pas înapoi.

— S-ar zice că a cotrobăit careva prin casă, zise el, scoţându-şi pieptenul şi trecându-l gânditor prin păr. - Pileala lui Tim e excelentă, mă duc să mai trag o duşcă. Sunt cam nervos.

Am dat o lovitură în fereastră, am spart gemuleţul de lângă broască şi am deschis.

— Hei, exclamă Davis, uluit. Ce faci?

— Inspectez locurile.

— Eu stau aici; dacă vine vreun poliţai, claxonez, declară Davis, ducându-se spre maşină.

— Nu mai pune mâna pe sticlă, i-am recomandat.

M-am uitat prin încăpere. Fusese scotocită cu grijă. Toate erau cu fundu-n sus. Până şi vata care capitona fotoliile şi canapeaua fusese scoasă şi cercetată minuţios.

Am făcut înconjurul casei. Toate încăperile arătau la fel.

La etajul întâi, în dormitor, am găsit un bărbat îmbrăcat într-o pijama albă. Era întins de-a curmezişul patului, şi avea spatele capului făcut zob. L-am pipăit pe mână. Mai era cald, dar cât se poate de mort. Asasinul îl surprinsese probabil în pat şi îl lăsase lat înainte să poată striga după ajutor.

Am coborât scara, am deschis uşa şi l-am chemat pe Davis.

— Vino să vezi.

Am urcat împreună. Davis se uită la cadavru.

— E Giles, spuse el, strâmbându-se. Fir-ar să fie! Am face mai bine să ne cărăm de-aici.

— A murit doar de câteva minute, i-am spus, privind cadavrul. - Crezi că automobilul Plymouth are vreun amestec în treaba asta?

— De unde să ştiu? făcu Davis, luând-o pe scară. Dar ştiu că dacă ne găseşte Flaggerty aici, ne-am ars.

— Aici ai dreptate.

Am coborât iute scara şi am ieşit.

Noaptea era liniştită. Proiectoarele nu mai scotoceau cerul. Nu se mai auzeau focuri de armă. Aerul era călduţ şi fără nici o boare de vânt.

Ne-am urcat în maşină.

— Scapi un articol trăsnet, am spus, uitându-mă la Davis şi zâmbind.

— O să aştept să se descopere crima, răspunse el, pornind motorul. N-o să-mi iau riscul de a-i anunţa. Ar fi în stare să mă acuze pe mine.

Maşina porni brusc.

IV

— Aici stă Brodey? am întrebat în momentul când Davis s-a oprit în faţa unei case mari, de pe Macklin Avenue.

— În faţă, zise Davis arătând cu degetul. N-am chef să mă opresc iar în faţa unei case mortuare. Doamne! A fost o nebunie. Dacă ne-ar fi văzut vreun poliţai...

— Nu te mai gândi la asta, l-am liniştit, şi am ieşit din maşină. Arată-mi casa şi nu te mai enerva aşa!

— Să mă enervez? Asta-i bună! Nu-mi place să descopăr cadavre înaintea poliţiei. E prea riscant.

Davis se opri.

— Auzi? zise el, apucându-mă de mână.

— Vino, i-am răspuns şi m-am repezit.

Casa lui Brodey era mare, un pic în retragere faţă de stradă. Grădina era plină de palmieri şi de plante tropicale. Din locul în care eram, nu se vedea mare lucru din casă.

Când ne-am apropiat de grilajul cu poarta deschisă, am auzit maşina care venea pe alee. Am sărit înapoi, ascunzându-ne în umbră. Marele automobil Plymouth de culoare închisă ieşi pe poartă şi dispăru înainte să ne revenim din surpriză.

Zărisem şoferul, dar prea puţin timp. Davis nu-l văzuse deloc.

— Nu miroase-a bine pentru Brodey, am spus eu, luând-o în pas alergător pe alee.

Davis se ţinea după mine, respirând greu.

— Crezi că a fost suprimat? mormăi el.

— Aşa s-ar zice. Era aceeaşi maşină. Şi a luat-o la sănătoasa cu tot atâta grabă ca şi adineauri. Miza e importantă.

După ce am cotit pe alee, am ajuns în faţa unei case mari, în stil spaniol, învăluită în întuneric.

— Dacă Brodey a fost asasinat, o să se lase cu scandal, gâfâi Davis, urcând străzile după mine.

— Se pot descurca de minune dacă o aruncă şi pe asta în spinarea mea; şi asta o să şi facă.

— Mă întreb ce dracu' caut eu aici cu tine? gemu Davis. Dacă tu eşti asasin, atunci eu ce sunt?

— Întreabă-l pe judecător, o să-ţi explice el.

Am atins uşa de intrare; s-a deschis.

— Nu-mi miroase-a bine, am zis.

— Eu nu intru, zise Davis, dând un pas înapoi. Mi-e frică, zău, Cain. Lucrurile iau o întorsătură care nu-mi place.

— Nu te speria, i-am zis. Stai cu mine. Doar n-o să mă părăseşti acum.

— Rămân cu tine, dar nu intru.

— Ce te-a apucat? Poate că e un caz senzaţional!

— Mi-ar conveni mai bine să-l descopăr fără tine, zise Davis. Dacă o să-ţi arunce crima în spate, o să mă aresteze ca martor al acuzării sau ca Dumnezeu ştie ce.

L-am lăsat să vorbească singur şi am intrat în holul întunecat. De data asta, luasem din maşină o lanternă. Totul era în ordine, dar, când am deschis ultima uşă din fundul coridorului, am dat peste ce mă aşteptam. Era biroul lui Brodey. Încăperea era mare şi bine mobilată. Fusese scotocită. Pe jos era plin de hârtii, sertarele erau deschise. Percheziţia fusese mai puţin amănunţită decât la Herrick. Fotoliile erau întregi, tablourile nu fuseseră date jos de pe pereţi.

Camera era goală. M-am uitat în toate părţile, întrebându-mă ce să fac. Casa era prea mare ca s-o pot cutreiera în întregime, şi nu ştiam câţi servitori ar putea dormi la etajul doi. Dar trebuia să aflu dacă Brodey e mort sau nu.

Tocmai mă îndreptam spre uşă, când parcă am auzit ceva care m-a făcut să mă gândesc că nu sunt singur. Am stins lanterna şi am rămas pe loc, ciulind urechile. Nimic. Era întuneric beznă. Mi-am scos Luger-ul. Tot nimic. Am mers până la uşă, în vârful picioarelor; am ajuns. În continuare nu

se petrecea nimic. Am rămas iar pe loc, ascultând. Nimic. Am împins uşa şi am încercat să văd ceva pe coridor. Era întuneric şi linişte. Nemişcat, am ascultat, încercând să străpung cu privirea întunericul. Am stat la pândă un minut bun. Nici cel mai mic zgomot în casă, nici afară în stradă; totuşi, aveam certitudinea că nu sunt singur. Simţeam o prezenţă, o prezenţă foarte aproape de mine.

Am aşteptat, sperând că necunoscutul are nervi mai puţin solizi decât mine. Nu e plăcut să stai aşa, între două uşi, în beznă, aşteptând să-i cedeze nervii cuiva.

Deodată, am auzit ceva. Era aproape imperceptibil şi în primele clipe nu mi-am dat seama de unde vine zgomotul. Mi-am încordat auzul şi am înţeles deodată că cineva respiră nu departe de mine. Era o senzaţie ciudată.

Am ridicat încet lanterna, am îndreptat-o în direcţia din care venea zgomotul şi am apăsat deodată butonul, gata să sar în lături dacă s-ar trage în mine. Lumina strălucitoare a lanternei lumină coridorul. Un strigăt înăbuşit de groază făcu să mi se ridice părul. Stupefiat, am văzut o fată rezemată de peretele coridorului. Era subţirică, foarte tânără - nu cred că avea mai mult de optsprezece ani - şi destul de frumuşică; avea farmecul unui fruct încă verde.

Era şatenă, cu ochi căprui. Purta un kimono negru cu auriu peste o pijama de mătase bleumarin.

A rămas nemişcată, cu ochii rătăciţi de groază, deschise gura să ţipe, dar nu ieşi nici un sunet.

Am ghicit că e fiica lui Brodey.

— Miss Brodey, i-am spus scurt, nu ai de ce să te temi. Îmi pare rău că te-am speriat. Îl căutam pe tatăl dumitale.

Ea se înfioră şi dădu ochii peste cap. Alunecă jos înainte să am timpul s-o prind. Leşinase.

Mi-am vârât Luger-ul la loc în toc şi am ridicat-o. Era subţire şi uşoară: îi simţeam coastele prin kimonoul de mătase. Am dus-o în birou şi am culcat-o pe canapea. În casă era în continuare linişte. Mă întrebam dacă suntem singuri.

M-am dus până la uşa de intrare, dar Davis nu se vedea. L-am găsit lângă maşină, cu sticla la gură. M-am apropiat încetişor de el şi l-am bătut pe umăr.

— Te-am prins! i-am zis cu voce răguşită.

Davis sări în sus, trăgând un zbierăt. Mai să înghită sticla. I-am smuls-o cu o mână, iar cu cealaltă i-am dat câteva în spinare. În cele din urmă, reuşi să respire.

— Dobitocule! sughiţă el. Mi-ai tras o spaimă!

— Vino-ncoa'! i-am zis. Am nevoie de tine.

— Nu-mi spune că iar ai dat peste un cadavru! zise el neliniştit.

— Încă nu, dar fata lui Brodey a leşinat. E drăguţă şi poartă un kimono.

— Ca japonezele, nu? întrebă el, brusc interesat, în cazul ăsta, poate-ar fi mai bine să vin.

Miss Brodey era întinsă aşa cum o lăsasem. Avea un aspect fragil şi înduioşător.

— Ar trebui s-o aşezăm cu capul între genunchi şi să-i punem o cheie la gât, sugeră Davis.

— Idiotule, asta faci atunci când îţi curge sânge din nas. Cheia, cel puţin, pentru asta se foloseşte.

— Atunci să-i dăm un pic de whisky, mă sfătui el. Trebuie să aibă Brodey vreo sticlă pe-aici.

După o cercetare rapidă, dar amănunţită, descoperi o sticlă. Pentru documentare, trase el întâi o duşcă bună.

— Nu-i rău, mă informă, uitându-se la etichetă. Avocaţii ştiu să trăiască.

Am luat şi eu o mostră. Aşa era.

— Ei, să-i dăm drumul, zise Davis. N-avem timp de pileală. Hai s-o punem pe picioare pe copiliţa asta. Costelivă păpuşica, nu?

— O să se mai împlinească, i-am răspuns, ridicându-i fetei capul. I-am turnat un pic de whisky printre dinţii încleştaţi. Asta a trezit-o după un moment; s-a uitat la mine, clipind zăpăcită.

— Pariez că o să întrebe „Unde sunt?”, bombăni Davis. Aşa fac toate.

Dar ea nu făcu aşa. Îmi aruncă o privire şi se prăbuşi pe divanul de lângă perete. Ne-a speriat de moarte.

— Ia-o-ncet, i-am zis.

— Lasă-mă pe mine, a sărit Davis. Mă cunoaşte.

Se apropie de fată, cu un zâmbet blând pe mutra lui grasă.

— Bună, Miss Brodey, nu mă recunoşti? Jed Davis de la *Morning Star*? Am auzit că sunt necazuri pe-aici şi am venit repede. Ce s-a întâmplat, dragă?

Ea se holbă la el, încercă să vorbească.

— Hai, nu mai fi supărată, o luă el cu duhul blândeţii. Hai, aşează-te jos şi spune-ne ce s-a întâmplat.

Davis o instală confortabil pe divan.

— L-a luat, izbucni ea cu o voce subţire, isterică. L-a luat cu el!

— Bine, copilaş, zise el. Rezolvăm noi. Tu stai liniştită şi spune-ne exact ce s-a întâmplat.

Ea îmi aruncă o privire înfricoşată. M-am dus în spatele ei, ca să nu mă mai vadă. Davis o bătea uşurel pe mână, cloncănind liniştitor. Eram surprins să-l văd ce tehnică are.

A scos povestea de la ea, bucăţică cu bucăţică. Ne-a spus că dormea şi că fusese trezită de nişte voci care se auzeau din biroul tatălui ei. Se dusese jos, la parter. Uşa biroului era întredeschisă când ajunsese acolo.

Brodey era la perete, cu mâinile sus. Un bărbat în costum cafeniu îl amenința cu pistolul. L-a auzit spunând: „OK, dacă aşa vrei să joci. Hai, mergem să facem o plimbare.” Ea ar fi vrut să ceară ajutor, dar era prea speriată ca să mai facă vreo mişcare.

Omul în cafeniu l-a împins pe Brodey afară din încăpere. În coridor era întuneric, aşa că n-a văzut-o nimeni. Se duseseră la uşa din faţă şi, câteva clipe după aceea, auzise o maşină plecând. Şi atunci venisem noi.

Davis şi cu mine am schimbat o privire.

— Îl mai văzuseşi vreodată pe tipul acela? întrebă Davis.

Ea clătină din cap.

Tremura toată şi arăta de parcă, dintr-o clipă în alta, avea să leşine.

Davis încercă s-o facă să mai bea puţin, dar ea refuză. Repeta mereu:

— Trebuie să-l aduceţi înapoi. Vă rog. Nu mai staţi aici. Aduceţi-l înapoi.

— O să-l aducem înapoi, o asigură Davis. Dar ar trebui să ştim cine l-a luat. Cum arăta tipul ăla?

— Mic şi îndesat, spuse ea, ducându-şi mâinile la ochi. Era oribil - ca o maimuţă.

— Avea o cicatrice într-o parte a feţei? întrebă Davis, încordat deodată.

Ea încuviinţă.

— Îl ştii? l-am întrebat.

— Aşa aş zice, răspunse Davis, holbând ochii. Aşa arată Bat Thompson, gorila lui Killeano. E un individ dur din Detroit, şi să nu-ţi faci iluzii, frate, chiar e dur.

— Ştii unde am putea să dăm de el?

— Ştiu cam pe unde umblă, zise Davis. Dar n-ar fi bine să-l căutăm. E un băiat pe care e mai bine să-l laşi în pace.

— Pe unde umblă?

— Pe la casa de jocuri a lui Sam Sansotta.

— În regulă. Hai să vedem cât e de dur.

Davis suspină.

— Ştiam eu c-o să spui asta. Nu-mi plac mie indivizii fără astâmpăr de soiul tău.

— Chemaţi poliţia, zise Miss Brodey, plângând.

— O să chemăm pe toată lumea, zise Davis, bătând-o uşurel pe umăr. Acum du-te la tine în pat şi aşteaptă. O să ti-l aducem înapoi pe tăticu'.

Am lăsat-o aşezată pe divan, cu ochii ca nişte găuri mari într-un cearşaf.

— Ascultă, Cain, zise Davis când am ajuns la maşină, nu-ţi trece prin cap să ne ducem după Bat, nu?

— De ce nu? Îl vrem pe Brodey, nu-i aşa?

— Ascultă, Bat o să-ţi smulgă urechile. E un om rău. Pe el n-ai cum să-l sperii.

— Dar pot să-ncerc, i-am răspuns, suindu-mă în maşină.

— Frate dragă, se jălnici Davis, dar se urcă şi el.

V

Casa de jocuri a lui Sansotta era la capătul drumului de coastă, afară din Paradise Palms. Era o clădire solidă, cu trei etaje. O verandă largă înconjura casa; pe ea erau aşezate mese şi scaune. Două uşi mari, cu sticlă, dădeau în holul principal.

Deşi era după unu noaptea, localul era plin. O mulţime de clienţi stăteau pe verandă, iar în hol se dansa.

Davis parcă pe partea cealaltă a străzii, dibui sticla, o puse la gură şi o goli. Apoi o aruncă pe nisipul plajei.

— Am nevoi mai mari decât ale tale, frăţioare, zise el.

Eu studiam topografia locului.

— Sper că nu-ţi închipui că o să intri acolo şi o să-l scoţi pe Brodey afară, nu? se interesă Davis, ştergându-se pe faţă cu o batistă nu întru totul curată.

— Cam asta ar fi ideea, i-am spus.

— Treabă de Superman, hei?

— Cam aşa.

— Bun, contează că eu stau afară. Sunt o ţintă prea mare ca să mă fâţâi prin faţa lui Bat. E un ucigaş.

— Şi eu sunt, i-am reamintit.

Se uită la mine.

— Ei, frate, eu o să stau pe-aici pe-afară şi o să admir priveliştea. O să-ţi scriu un necrolog drăguţ când o să-ţi care cadavrul afară. Ce flori îţi plac?

— Ba vii înăuntru. Sunt un străin care vizitează Paradise Palms pentru prima oară, şi tu îmi arăţi oraşul. Fă ce ştii ca să mă duci la etajele de sus, pentru că acolo e Brodey.

— O, nu! declară Davis, cu emfază. Nu eu. Eu o să stau chiar aici şi o să-mi văd de treaba mea. Nu mă sperii eu chiar aşa de uşor, dar tipul ăsta, Bat, îmi face pielea de găină.

I-am proptit pistolul în coastele învelite în slănină.

— Ba vii înăuntru, ori te fac ciur, i-am spus, privindu-l ameninţător.

A văzut că nu glumesc şi a oftat.

— Mă rog, poate o să intru să beau un păhărel, a zis. Nu fac nici un rău cu asta, nu?

Se dădu jos din maşină şi am traversat împreună strada şi am intrat în holul strălucitor luminat.

Nu ne-a dat nimeni nici o atenţie. Ne-am dus la bar. Barmanul îl salută pe Davis cu un mic semn şi îi puse o sticlă în faţă. Părea că-l cunoaşte bine pe Davis.

Dădusem pe duşcă vreo două păhărele, când de după o draperie ieşi un omuleţ subţire, cu păr negru lucios, cu ochi negri lucioşi şi cu o gură subţire ca o lamă de cuţit.

— Ura, Sansotta, îi spuse Davis, ducându-şi două degete la pălărie. Îţi prezint pe un prieten de-al meu, venit în oraş să se distreze niţeluş. George, dumnealui e Sansotta, ţi-am povestit despre el.

Am făcut un semn cu capul către mititel, gândindu-mă că, în ciuda micimii lui, probabil că nu era de glumit cu el.

— Salut! i-am zis. Încântat de cunoştinţă.

Mi-a răspuns la salut. Pe faţa lui nu se putea citi nimic.

— Frumos orăşel aveţi, i-am zis, de parcă aş fi crezut că tot târgul e proprietatea lui.

— Frumuşel, mi-a răspuns, uitându-se prin încăpere.

Ochii îi erau tot timpul în mişcare.

L-am călcat pe Davis pe picior. El mormăi, apoi întrebă:

— Nu e nici o partidă de pocher în noaptea asta? prietenul meu moare de nerăbdare să-şi piardă banii.

Sansotta se uită la mine, apoi la Davis. Ridică din sprâncene.

— Tipu' e-n regulă, îl linişti Davis.

— Poate să urce. Se joacă în camera 5.

— Mulţam, i-am zis, terminându-mi băutura. Mergi? l-am întrebat pe Davis.

El dădu din cap:

— Eu mai beau un pahar, două şi o-ntind. N-ai decât să tentorci cu taxiul.

— OK, i-am zis şi am luat-o pe scări.

Când am ajuns la jumătatea treptelor, m-am uitat în urmă şi m-am oprit.

Flaggerty apăruse la uşa din faţă. Avea pe el tot costumul de gabardină verzuie şi ţinea între dinţi o ţigară. Foarte încruntat, se duse la bar, lângă Davis.

M-am grăbit să mă pun la adăpost în susul scărilor şi, de-acolo, m-am asigurat că nu mă văzuse. Nu observase nimic. Davis se pieptăna iar, cu un zâmbet crispat pe figură. Flaggerty îşi comanda de băut.

Am pornit pe coridor în căutarea camerei 5. Am auzit voci înăuntru şi mi-am continuat drumul. Pe culoar dădeau alte trei uşi, dar nu mi-am bătut capul cu ele. M-am îndreptat către scările spre etajul doi.

Când urcasem deja jumătate de etaj, am auzit paşi pe coridorul de la etajul unu. Am urcat treptele rămase câte trei. Am ajuns într-un coridor slab luminat, cu două uşi în faţa mea.

Paşii continuară pe coridorul de jos, o uşă se deschise, apoi se închise.

M-am dus până la prima uşă şi am ascultat. Linişte. M-am dus la cealaltă uşă, am ascultat. Se auzea o voce vorbind, dar nu înţelegeam cuvintele.

Am rămas acolo, cu urechea pe uşă, şi am aşteptat Deodată, am auzit un geamăt înfundat, care mi-a făcut părul măciucă. Eram sigur că Brodey e înăuntru în orice clipă Sansotta ar fi putut descoperi că nu sunt în camera în care se juca pocher. De îndată ce va observa, va începe să mă caute. Dacă vroiam să trec la acţiune, trebuia s-o fac imediat.

Am apăsat clanţa. Nu era încuiat, uşa s-a deschis.

Am intrat.

Pe un pat, în colţul camerei, se afla un individ chel, îmbrăcat într-o haină de casă cenuşie. Era plin de sânge pe faţă şi pe piepţii cămăşii. Avea un ochi învineţit şi închis, iar la urechea dreaptă avea pielea zdrelită de la o lovitură zdravănă. Mâinile şi picioarele îi erau legate de pat, iar în gură avea un căluş.

Lângă el, în picioare, stătea un bărbat mărunţel şi îndesat, într-un costum cafeniu ponosit. Avea picioare crăcănate, iar faţa lui turtită, de maimuţă, era în acelaşi timp şi crudă, şi nătângă. Când am intrat, tocmai ridica pumnul solid şi păros.

— Ia ridică tu mâinile, Bat, i-am zis.

Încremeni, apoi, fără să se mişte, se uită peste umăr. Ochişorii lui de porc căpătară o lucire dură când mă văzu. Mişcă mâna dreaptă, dar i-am arătat Luger-ul.

— N-ar trebui, Bat, i-am spus, amabil. Sunt Cain.

Asta l-a oprit. Ridică încet mâinile la înălţimea umerilor. Îmi rânji. Avea dinţii negri şi ciobiţi.

— Ura, nătăfleaţă, îmi spuse.

— Du-te la perete şi lipeşte-te cu faţa de el, i-am ordonat, fără să-l scap din ochi.

— Pun eu mâna pe tine, nătăfleaţă, îmi zise el, rânjindu-mi. Nu chiar acum, mai târziu. Sunt tot atât de priceput la tras cu pistolul ca şi tine.

— Încercăm şi chestia asta odată, i-am promis. Treci la perete.

Continuând să rânjească, se duse la perete.

— Întoarce-te.

S-a întors.

M-am apropiat şi i-am ars una-n cap cu ţeava revolverului. Am dat cât am putut de tare. A căzut în patru labe, dar nu era knock-out. N-am mai văzut aşa un cap tare. Se întoarse şi mă apucă de picioare. Aproape că m-a trântit jos. I-am tras un picior şi l-am mai pocnit o dată în cap, de data asta

cu mânerul. L-am altoit atât de serios, că mi-a sărit pistolul din mână. A căzut lat.

Am tăiat frânghiile care-l ţineau pe Brodey legat şi l-am ridicat pe marginea patului. A căzut înainte să apuc să-l ţin. Leşinase şi el.

Mă aplecam să-l ridic, când uşa s-a deschis brusc şi a intrat Sansotta. S-a oprit, cu gura căscată, uitându-se de la mine la Bat şi înapoi. Mâna i se îndreptă fulgerător spre revolver.

L-am lăsat pe Brodey şi m-am aruncat în picioarele lui Sansotta. Ne-am rostogolit la pământ, ca un ghem zvâcnitor. A început să-mi tragă pumni în cap, dar m-am ferit şi i-am trimis o directă în ochiul drept. I s-a bălăngănit capul, dar a sărit în picioare primul. Era agil şi lunecos ca o şopârlă.

Luger-ul îmi dispăruse sub pat. Bat mişca, încercând să se aşeze în capul oaselor. Brodey zăcea ca un cadavru la mică distanţă de mine.

Sansotta sări pe mine. L-am apucat de mijloc, l-am trântit jos şi am început să-i trag.

A încercat să mă dea jos de pe el, dar eram prea greu. Scoase un strigăt gâtuit, deja îl apucasem de gât; am strâns.

Un pantalon de gabardină verzuie îmi apăru în faţa ochilor. Am vrut să mă feresc, dar era prea târziu.

Mi s-a părut că îmi cade în cap cogeamite blocul Empire State.

VI

În sfârşit, am deschis ochii. Bat îmi rânjea în faţă.

— Hello, nătăfleaţă! îmi spuse. Cum te simţi?

Mi-am pipăit cuiul dureros, crescut pe craniu, şi m-am strâmbat.

— Ca dracu'.

Dădu din cap cu un aer mulţumit:

— Bănuiam eu. Dar asta-i nimic pe lângă ce te aşteaptă.

Am mormăit şi m-am uitat de jur-împrejurul camerei în care eram. Era o încăpere spaţioasă, fără ferestre, mobilată cu un pat - pe care eram întins - şi cu un scaun pe care era aşezat Bat. Sus, chiar sub plafon, atârna un bec fără abajur. În cameră era murdar.

— Am stat leşinat multă vreme? am întrebat.

Bat rânji din nou:

— Trei sau patru ceasuri, îmi răspunse, hâţânându-se pe scaun.

Avea aerul că totul i se pare o glumă bună.

— Nu eşti chiar aşa de dur, adăugă el, ca şi cum abia i-ar fi venit ideea. Părul lui scurt şi slinos era plin de sânge închegat în locul în care-l lovisem, dar nu părea să-l deranjeze.

— Unde e Brodey? l-am întrebat.

— L-am pus la păstrare. E sărit tipu' ăsta. Nu ştie ce-i bine pentru el, îmi răspunse Bat, scoţând un pachet de ţigări şi aprinzându-şi una.

Îmi aruncă pachetul şi cutia de chibrituri.

— Ţine, nătăfleaţă, ia o ţigară, că nu mai ai mult de trăit.

Am aprins ţigara.

— Ce se pune la cale? am întrebat.

— O să vină să te vadă când termină cu Brodey, mă anunţă Bat. Ai tot timpul să afli.

Mă întrebam ce se întâmplase cu Jed Davis. Speram că o întinsese la timp.

— Bine, bine, am spus, încercând să fac colăcei de fum de ţigară. Nu sunt curios. Aştept.

Rânji iar:

— Să nu-ncerci să faci vreo şmecherie, îmi spuse. Trag tot atât de repede ca tine. Chiar mai repede.

I-am râs în nas.

— Nu se prea vede.

O flăcăruie de furie se aprinse în ochişorii lui de porc.

— Cum asta? întrebă el, aplecându-se spre mine.

— N-am auzit în viaţa mea de Bat Thompson. Da' tu ai auzit de Chester Cain. Te-ai prins?

— Daa? zise el, înroşindu-se. La tras cu pistolul n-ai cum să te pui cu mine, înţelegi?

— Asta spui tu!

— Ia uită-te, golane! spuse el şi se ridică.

Se ghemui. Mâna i se mişcă atât de repede că n-am văzut decât o dâră alburie: în mână îi apăru un revolver de calibrul 38. De rapid, era rapid. Nu mă aşteptam.

— Ce părere ai? întrebă el, învârtind revolverul pe deget.

— Fă chestia asta în faţa mea, în ziua în care o să am o armă, şi o să fii un nătărău mort.

— Minţi, spuse el.

Dar în ochi îi apăruse o umbră de îndoială.

— Dacă zici tu! Dar îţi spun că sunt în stare să scot arma mai repede decât tine. Vrei să-ţi zic de ce? Pierzi timp. Nu-ţi coordonezi mişcările.

— Ce nu fac? zise el holbându-se la mine.

— Procedezi cum nu trebuie. Arată-mi din nou.

Se uită la mine cu o furie amestecată cu curiozitate. Se puse în poziţie şi revolverul îi apăru din nou în mână. Repede şi uşor. O să trebuiască să fiu super-bun ca să-l bat.

— Mda, am zis. Tocul revolverului e în poziţie greşită. Mi s-a părut mie că aşa e. Îl ţii prea sus. Trebuie să-l dai mai jos. Pierzi timp când îl apuci de mâner, şi când scoţi pistolul trebuie să cobori puţin ţeava înainte să tragi. Te prinzi? Pierzi timp.

— Ai văzut tu toată chestia asta? se miră el, uitându-se la revolver.

Mi-am dat seama că l-am impresionat. Puse arma la loc în toc şi potrivi cureaua în aşa fel încât să-l mai coboare puţin.

— Aşa e bine? întrebă.

— Eu l-aş mai coborî puţin, am zis, dar tu nu eşti atât de înalt ca mine.

El şovăi, apoi mai lărgi cureaua cu o gaură. Acum ţinea arma exact aşa cum vroiam eu. Dacă puneam mâna pe

vreun revolver, cureaua lui era destul de largă pentru ca, atunci când va încerca să-şi scoată pistolul, să tragă şi tocul după el; în felul acesta, avea să piardă timp până să-l scoată.

— Da, zise uitându-se cum stă arma. Merge aşa.

Îmi râânji.

— Nu prea eşti deştept, nu-i aşa, nătăfleaţă?

— Ei, ce dracu'? i-am zis, ridicând din umeri. Am încredere. Doar nu asasinez oameni. Le dau o şansă.

Se uită lung la mine:

— Păi n-o să mă asasinezi, îmi răspunse, arătându-şi dinţii. Ştiu că sunt cel mai bun.

— În ceea ce mă priveşte, pentru mine eşti un tip dur din Detroit, dar nu suficient de dur ca să fi putut rămâne acolo.

Traversă încăperea, cu pumnul ridicat, ca să mă pocnească, dar uşa se deschise şi apărură Killeano şi Flaggerty. Bat lăsă pumnul jos.

— Salut, şefu', îi zise lui Killeano.

Killeano nici nu se uită la el. Veni până la pat şi se uită lung la mine.

Flaggerty rămase lângă uşă. Era negru la faţă.

— Unde e fata aia, Wonderly? se răsti Killeano.

— Ştiu eu? am zis. O fi la mine-n buzunar.

— Ar fi mai sănătos să vorbeşti, Cain, spuse el. O vrem pe fata aia şi o să punem mâna pe ea.

— Sper că nu vă aşteptaţi să vă dau o mână de ajutor, nu? i-am răspuns, aprinzându-mi altă ţigară. Chiar dacă aş şti, tot nu v-aş spune. Ne-am despărţit aseară, i-am dat bani să plece din oraş.

— N-a plecat, zise Killeano, dând o lovitură patului, cu mânuţele lui mici şi albe. N-ar fi avut timp să iasă din oraş înainte să punem baraje pe şosele.

— Atunci o fi prin oraş, am zis eu, cu o mutră indiferentă. N-aveţi decât s-o căutaţi.

Bat îmi trase un pumn, dar mă aşteptam la asta. M-am rostogolit jos din pat şi l-am apucat de glezne. S-a prăbuşit

peste mine. Flaggerty sări pe noi şi, după o clipă de învălmăşeală, am simţit ţeava unui revolver proptită în urechea mea. M-am liniştit. Chipul bestial al lui Bat era aproape lipit de faţa mea.

— Nu mişca sau te curăţ! îmi zise.

— Nu mişc.

Se îndepărtară de mine. M-am ridicat.

— Uite ce, le-am zis, curăţându-mă de praf, aşa nu ajungem nicăieri.

M-am aşezat pe pat şi am aprins încă o ţigară.

— Lăsaţi-mă să spun şi eu ceva. Poate că punem lucrurile la punct.

Bat strânse pumnii, dar Killeano îl potoli.

— Lăsaţi-l să vorbească, zise el, aşezându-se pe un scaun.

Bat şi Flaggerty se aşezară lângă pat, gata să sară pe mine în caz că-mi venea ideea să le fac necazuri.

— O să fac niscaiva ipoteze, am spus eu, uitându-mă la Killeano, dar uite cum văd eu lucrurile. Tu eşti marele mahăr în târgul ăsta. Singurul individ care ar fi putut deveni un pericol pentru tine era Herrick. Cazinoul e-al tău şi e un loc foarte convenabil ca să scapi de bancnotele false pe care le imprimi. Nu ştiai că sunt la curent cu asta, nu? Nu mi-a trebuit mult timp ca să ghicesc. Poliţia şi banca sunt la mâna ta, fără îndoială că-i plăteşti gras pe băieţi ca să-şi ţină gura. Bancnotele false circulă prin oraş. De altfel, sunt făcute suficient de bine pentru ca, dacă un turist le scoate din oraş, să nu se observe imediat că sunt false, astfel încât să nu se mai ştie de unde provin. Dar ce se întâmplă? Herrick bănuieşte că răspândeşti bancnote false şi începe o anchetă. Nu se adresează poliţiei, fiindcă ştie că merge mână-n mână cu tine. Deci trebuie să se descurce singur. Îşi procură bancnote false şi se pregăteşte să-i facă o surpriză plăcută guvernatorului statului. Numai că tu afli şi-i faci felul.

Am aruncat ţigara şi m-am uitat râzând la Killeano.

— Ei, ce zici de asta?

Mutra lui pătrăţoasă nu-şi schimbă expresia.

— Mai departe, zise el.

— Herrick e o personalitate a oraşului şi candidează la alegeri. Nu e o persoană de care te poţi debarasa uşor. Afli că sosesc în oraş. Nu-ţi ia multă vreme să înţelegi că sunt genul de om căruia îi poţi arunca asasinatul în cârcă. Pui totul al punct, faci treaba cum trebuie şi mă prinzi în capcană. OK! Dar faci una sau două greşeli. Uiţi că Brodey e la curent şi are dovezi, şi o judeci greşit pe fata care trebuia să mă bage în belea. Te lasă baltă şi ştii bine că-ţi poate ruina toată combinaţia. Fără ea te-ai dus pe copcă, chiar dacă reuşeşti să-l faci pe Brodey să vorbească.

Killeano scoase o ţigară de foi din buzunarul hainei, îi muşcă capătul şi-l scuipă pe jos. Aprinse cu grijă ţigara şi scoase un nor de fum.

— Ai terminat? se interesă el.

— Da.

Se uită la Flaggerty.

— Ştie prea multe, zise. Va trebui să ne schimbăm planurile. Nu mai putem să-l ducem în faţa juriului: ar fi în stare să-l creadă.

— Am putea spune că a fost împuşcat pe când încerca să fugă, propuse Flaggerty, ridicând din sprâncene.

— Asta-i soluţia, zise Killeano. Fă treaba repede. Tipul e iute de mână.

— Aşa aş zice şi eu, am spus, făcându-i cu ochiul lui Bat.

— După ce scapi de el, o să ne ocupăm s-o găsim pe fată. N-are cum să ne scape, continuă Killeano.

— N-ar fi o idee rea să scăpăm şi de ea, zise Flaggerty.

Killeano dădu din cap:

— Trebuie să punem la punct spectacolul, spuse el. O să facem în aşa fel încât să-şi ţină gura la proces. Cu femeile e uşor.

Se uită la Bat, care-i făcu semn din ochi că da.

— Te poţi ocupa de asta, da?

— Pot să-ncerc, zise Bat, arătându-şi dinţii.

Killeano se ridică.

— Scapă de el, îi ordonă lui Flaggerty.

— La revedere, grăsane, i-am zis. Crezi c-ai scăpat, dar te-nşeli. Până la urmă te prind eu.

Ieşi fără să-mi dea atenţie şi trânti uşa după el.

Bat se uită la Flaggerty.

— Nu-i dăm drumul? întrebă el, plin de nădejdi.

— Nu aici, răspunse Flaggerty. Îl ducem să facă o plimbare.

— Fă treaba repede, i-am zis lui Bat. Şi trage la fix.

— Nu-ţi face griji, nătăfleaţă, îmi spuse el, bătându-mă pe braţ. N-o să simţi nimic.

VII

Flaggerty conducea. Bat şi cu mine stăteam în spate.

— Cum te simţi în ultima ta plimbare? mă întrebă Bat, sincer curios.

— Bine, zic. Am nervi solizi.

— Asta aşa e, nătăfleaţă, recunoscu el cu admiraţie. Dar nu trage nădejde să scapi. N-o să scapi.

— N-ai vrea să vedem care din noi e mai bun, Bat? am spus eu după un moment.

— Nu e nevoie; ştiu, zise Bat, rânjind. Te bat oricum.

— Nici gând, zic. Dacă e de tras cu pistolul, mai bine te am în faţă pe tine decât o babă paralizată, cu mănuşi fără degete.

Îmi trase un pumn în faţă.

— Tacă-ţi gura, se răsti. Pot să te bat şi cu ochii închişi.

— Nu îndrăzneşti să încerci, nu?

— N-are de ce, zise Flaggerty. Nu ne luăm noi riscuri cu un şarpe ca tine.

— Vezi? i-am spus lui Bat. Până şi prietenul tău crede că sunt mai bun decât tine. L-ai auzit?

Bat respira greu.

— Nu eşti, zise el, încercând să-şi stăpânească furia. Pot să te bat. Ducă-se la dracu' poliţaiul. Pot să te bat şi cu mâinile goale.

— Ai viziuni, am spus, ferindu-mi capul din calea pumnului lui.

Pumnul nimeri în geamul din spate al maşinii şi îl sparse.

Flaggerty începu să înjure.

— Ia mai termină! zbieră. O să-l cureţi pe şobolanul ăsta aşa cum îţi spun eu.

— Durul din Detroit primeşte ordine de la un poliţai de doi bani, am ricanat, dându-i un cot în coaste lui Bat.

Flaggerty încetini şi opri maşina.

Ajunsesem la o fâşie de plajă pustie. Luminile din Paradise Palms începuseră să pălească în lumina zorilor. Mi se părea în continuare un orăşel simpatic, dar era cam departe după gustul meu.

— Ieşiţi de-acolo, zise Flaggerty. Părea îngrijorat.

Am coborât din maşină.

În lumina palidă, faţa lui Bat era roşie ca focul.

— O să vadă el, urlă el la Flaggerty. Sunt mai rapid ca el, şi am să-l fac pe golanul ăsta să recunoască.

— O să faci ce-ţi spun eu! zbieră Flaggerty.

— Zi-i să se ducă să se spânzure, i-am spus lui Bat. Te ia drept o cârpă.

Mâna lui Flaggerty alunecă spre pistol, dar Bat îl apucă de braţ.

— Dacă mai faci o mişcare dintr-asta, te curăţ şi pe tine, răcni Bat. Nu-mi plac copoii, ai înţeles? O să-i arăt eu golanului ăsta, şi n-o să-mi stea în cale un amărât de-alde tine!

— Ce, eşti nebun? urlă Flaggerty. Şi dacă e mai iute decât tine? O să ne omoare pe amândoi!

Bat izbucni în râs:

— Nici gând! Nu sunt eu atât de tâmpit!

Luă revolverul lui Flaggerty şi îl deschise. Cartuşele se răspândiră pe nisip.

— Vezi? rânji el către Flaggerty. Îi dau o armă goală. A mea e încărcată. Chiar dacă e mai iute decât mine, tot o ia pe cocoaşă. Dar nu e mai iute. Se întoarse spre mine: Te-ai prins? Îţi convine, nătăfleaţă?

— Sigur, i-am răspuns. O să mor fericit că te-am învăţat ceva.

Flaggerty dădu înapoi. Nu-i plăcea, dar n-avea ce face.

— Bine, atunci daţi-i drumul, spuse el cu furie în glas.

Bat îmi aruncă revolverul. Era un Colt 45 de oţel albăstriu. Era plăcut de ţinut în mână.

— Ce zici, nătăfleaţă? întrebă Bat, rânjindu-mi.

— Fain, i-am răspuns şi mi-am băgat Coltul în centura pantalonilor.

— OK, zise Bat, îndreptându-şi umerii. Eşti gata?

— Stai un pic, îi zic. N-ai vrea să facem un pariu?

— Ha, ha! răcni Bat, încovoindu-se de râs. M-ai omorât, nătăfleaţă! Şi cum o să-mi plăteşti după ce te curăţ?

— Ajunge! ţipă Flaggerty. Dă-i drumul! Curăţă-l!

— Mda! zise Bat, întunecându-se deodată. Hai, nătăfleaţă, e timpul să tragi cortina.

Îndoi genunchii, frecându-şi tălpile pe nisip. Îl pândeam, dar el şovăia, deşi ştia că revolverul meu e descărcat.

— Îţi las timp să-ţi scoţi revolverul, Bat, i-am spus, zâmbindu-i. Întotdeauna îi dau omului un avantaj, înainte să-l omor.

— De data asta, eu o să te omor, se răsti el.

Îşi apucă revolverul.

Dacă nu şi-ar fi lărgit cureaua tocului, m-ar fi luat. Dar revolverul se agăţă de toc timp de o fracţiune de secundă, lăsându-mi timp să-mi scot Coltul. Îl scosesem deja, iar Bat tot mai trăgea de mâner.

— Te-am luat, i-am spus, aruncându-i Coltul drept în mutră. L-am azvârlit cu toată puterea. Coltul şuieră prin aer şi îl pocni drept între ochi. Căzu pe spate, înjurând.

Am sărit pe el, i-am smuls revolverul şi m-am ferit în ultimul moment de Flaggerty, care se aruncase asupra mea.

I-am dat un picior în faţă; m-am întors şi l-am altoit pe Bat după ureche cu Coltul, chiar când se ridica în genunchi. Căzură amândoi laţi pe nisip, cu braţele larg deschise şi cu feţele spre cerul dimineţii. Aşa i-am lăsat.

VIII

Când m-am trezit, razele strălucitoare ale soarelui pătrundeau printre jaluzelele de lemn. Hetty Duval era lângă mine. M-am ridicat în capul oaselor pe pat, clipind.

— Cred că am dormit niţeluş, i-am zis, trecându-mi mâna prin păr şi pipăindu-mi cucuiul.

— Ţi-am adus cafea, spuse ea. Davis te aşteaptă. Vrei să-i zic să urce?

— Sigur, i-am răspuns, adulmecând spre tava pe care o pusese pe o măsuţă de bambus, lângă mine. - Ce oră e?

— Ora prânzului, zise ea, ieşind din cameră.

Am căscat, mi-am turnat o ceaşcă de cafea şi am căutat o ţigară. Tocmai mi-o aprindeam, când a intrat Davis.

— Salut, i-am spus, râzând.

— Hai că eşti tare! exclamă el, holbându-se la mine. Nu credeam să te mai văd viu.

— Nici eu, i-am replicat, arătându-i spre unicul scaun din cameră. Ai ceva whisky asupra ta?

Trase din buzunar o sticlă plină pe jumătate şi mi-o întinse.

— Îmi făceam sânge rău, îmi mărturisi el şi se aşează, ştergându-şi faţa de sudoare. Din cauza ta o să mi se îngroaşe arterele.

Am turnat două degete de whisky în ceaşca de cafea şi i-am înapoiat sticla. Trase o duşcă, suspină şi vârî sticla la loc în buzunar.

— Ei, hai, dă-i drumul, spuse el nerăbdător. Zi ce s-a întâmplat. La ora asta ar fi trebuit să fii mort.

I-am povestit aventurile mele.

— Măi să fie, exclamă el, după ce am terminat.

— Şi tu ce-ai păţit? l-am întrebat.

Îşi umflă obrajii:

— Frate, am crezut că s-a terminat cu mine. Când a intrat Flaggerty, am băgat-o pe mânecă.

Am râs:

— Te-am văzut. Parcă-l vedeai pe dracul.

— Mie-mi spui? se jelui Davis, dând din cap. Aoleu, ce chestie! Flaggerty şi Sansotta au început să trăncănească şi Sansotta i-a spus despre tine. Că am adus un tip pe care nu-l cunoştea. Flaggerty s-a repezit pe mine ca fulgerul. Vroia să ştie de unde te-am culeş. M-am uitat la el ca la un nebun şi i-am băsnit că te-am întâlnit într-un bar şi că vroiai să joci un pocher. I-am jurat pe ce am mai sfânt că asta e tot şi că n-am nici o idee cine eşti. Era aşa o tâmpenie, că părea adevărat. Flaggerty s-a interesat cum arăţi şi Sansotta i-a dat toate semnalmentele tale. Atât i-a trebuit. „Ăsta-i Cain!” a zbierat Flaggerty. Mi-ar fi plăcut să vezi cum au rămas clienţii cu gura căscată. M-am prefăcut cât se poate de mirat, dar m-am ostenit degeaba. Uitaseră complet de mine şi au dat buzna pe scări. Eu m-am cărat, n-avea rost să mă mai învârt pe-acolo. Credeam că s-a zis cu tine.

— Pe tine te bănuiesc?

— Nu, cred că e-n regulă. Am vorbit cu Flaggerty în dimineaţa asta. Era turbat de furie că ai scăpat. Cât despre Bat...

Sfârşi fraza cu un fluierat.

— De ce te-ai dus să-l vezi pe Flaggerty?

— Ţi-au aruncat şi uciderea lui Giles în spinare, zise Davis trecându-şi pieptănuşul prin păr. Am scris un articol despre tine. Te interesează?

Am făcut semn că nu:

— Despre Brodey se ştie ceva?

— Se ştie numai că a dispărut. Ăştia dau de înţeles că tot tu trebuie să-ţi fi vârât coada şi în treaba asta.

M-am lăsat pe pernă:

— Trebuie să ne organizăm, am declarat, visător. Tipii ăştia sunt daţi dracului, dar ar fi o cale să le venim de hac.

— A, da? Şi care-ar fi aia?

— Să-i asmuţim unii asupra celorlalţi, am zis. E nevoie să ne punem capul la treabă şi să facem un plan, dar se poate. N-o să ies din rahatul ăsta decât când o să mătur toată banda, şi asta înseamnă şi Killeano, Flaggerty şi Bat. Dacă pot să-i altoiesc o dată şi bine, toată organizaţia lor o să cadă de la sine.

— Aşa cred şi eu, zise Davis, scărpinându-se pe nas. Şi cum o să faci asta?

— Găsesc eu o cale.

— Şi eu ce vrei să fac? spuse el, după o scurtă pauză.

— Tot mai mergi pe mâna mea?

El rânji:

— Sigur. Tine-mă sub acoperire, dacă poţi, dar dacă nu poţi, dă-i la dracu'. Te ajut oricum. Îmi place stilul tău.

— Simpatic, am zis eu, şi chiar aşa credeam. Am nimerit-o cu povestea cu bancnotele false. Mi-am dat seama că am ghicit după felul în care Killeano a sărit în sus. Trebuie să punem mâna pe câteva dintre bancnotele astea şi să descoperim unde le fabrică. Nu-i uşor să ascunzi un atelier în care faci bani falşi. Poţi să te ocupi de asta?

— O să-ncerc, îmi promise el.

— Pe urmă, e şi Brodey. Mă gândesc la fata lui. I-am promis că i-l găsesc pe taică-său. Poate încerci să afli ceva despre el.

— Păi socot că-i mort, zise Davis.

— Şi pe mine mă bate gândul. Dacă ştie ceva, n-o să-l lase să scape. Oricum, vezi ce poţi afla.

— Şi tu ce ai de gând să faci?

— O să vorbesc cu Tim.

— Unde s-a dus?

— Se ocupă de mititica Wonderly.

— Fire-ar să fie! zâmbi Davis. Trebuia să mă gândesc. Fii atent cu fata asta, Flaggerty ar da nu ştiu cât să pună gheara pe ea.

— N-o să pună, i-am răspuns posomorât. Acum şterge-o şi vezi ce poţi să afli.

După ce a plecat, m-am îmbrăcat şi m-am dus jos. Hetty Duval freca podeaua din bucătărie. Se uită peste umăr la mine şi se întrerupse din lucru.

— Mă duc să-l văd pe Tim, i-am spus. Să-i transmit ceva?

— Zi-i să vină îndată ce poate. Mi-e dor de el, zise ea, înroşindu-se ca o şcolăriţă.

— O să-i zic.

M-am uitat pe fereastră. Barca lui Tim era acolo, ancorată. Nu se vedea nimeni.

— N-ai vrea să ieşi puţin să vezi dacă drumul e liber? am întrebat-o.

Ieşi şi se întoarse imediat.

— E în regulă, spuse.

I-am mulţumit şi m-am îndreptat spre barcă. Am luat-o cu toată viteza în direcţia insulei. Brusc, simţeam o mare nevoie s-o văd pe Miss Wonderly. Chiar eram uimit cât de tare vroiam s-o văd.

Când făcusem trei sferturi din drum, am văzut o barcă cu rame. Tipul care trăgea la rame părea foarte grăbit. Mi-a făcut un semn şi a început să tragă şi mai cu foc.

Am făcut un viraj şi m-am îndreptat spre el.

Era Tim. Sudoarea îi şiroia pe faţă şi avea o privire rătăcită, care m-a înfiorat. A încercat să vorbească, dar gâfâia prea tare. Ridică un pumn către cer.

L-am tras la bord şi l-am apucat de umăr. Deja ştiam ce are să-mi spună. În cele din urmă rosti:

— Au pus mâna pe ea!

Capitolul IV

URAGAN DE ÎMPUŞCĂTURI

I

Când am intrat, vreo cinci, şase puştoaice şedeau pe scăunele în faţa tejghelei din drugstore. Nu mi-au dat nici o atenţie. Erau prea ocupate să-şi spună una alteia cât de mult îl iubesc pe Frank Sinatra. Nici eu nu le-am dat nici o atenţie. Aveam prea multe griji pe cap.

M-am închis în cabina de telefon şi am format numărul de-acasă al lui Killeano. Mi s-a răspuns că e la primărie şi mi s-a dat numărul. Am mai vârât o fisă în telefon şi am sunat la primărie.

Secretara m-a întrebat cum mă cheamă.

— O să-ţi spună Killeano, dacă vrea să ştii, i-am comunicat. Dă-mi-l la telefon, şi repede.

Am aşteptat un moment, apoi în receptor a răsunat vocea onctuoasă a lui Killeano.

— Aici Cain, i-am zis, vorbind foarte repede. Dă-i drumul imediat don'şoarei Wonderly sau îţi fac o figură care o să rămână în istoria oraşului. Nu glumesc. M-am săturat până-n gât de tine şi de şleahta ta de neisprăviţi. S-a sfârşit cu joaca, trec la treburi serioase.

— Aşa? scrâşni Killeano. Bun, şi eu tot aşa. Wonderly a mărturisit că l-a omorât pe Herrick şi a semnat o declaraţie care te implică şi pe tine în crimă. Ce zici de chestia asta? Cazul e complet de la cap la coadă şi, pe legea mea, o să pun mâna pe tine. Am dat ordin să mi te aducă mort sau viu şi...

— OK, Killeano, i-am zis. De-acum înainte, e pe viaţă şi pe moarte. O să-ţi iau pielea pentru asta. Să nu speri c-ai să scapi. Nimeni n-o să-mi poată sta în cale.

Am închis telefonul şi m-am dus spre maşină, unde mă aştepta Tim Duval.

— E la închisoare, i-am zis, urcându-mă lângă el şi trântind portiera. Killeano pretinde că a mărturisit.

Tim îmi aruncă o privire neliniştită.

— Şi acum ce-o să faci? mă întrebă, vârând în viteză.

— Ne întoarcem la tine, am răspuns, aprinzându-mi o ţigară şi străduindu-mă să nu se vadă că îmi tremură mâinile. O să ne facem un plan.

Mă copleşise o furie rece.

— O s-o scot de-acolo. Oricât ar fi de greu. O s-o scot.

— N-o să reuşeşti, zise el. Se aşteaptă să încerci s-o scoţi şi o să fie pregătiţi să te primească.

— Doar nu-ţi închipui că o s-o las pe puştoaica asta în ghearele lor, nu? i-am răspuns, aruncându-i o privire furioasă. Trebuie s-o scot.

Dădu din cap.

— Înţeleg, dar nu văd cum o să reuşeşti.

Am plesnit din degete.

— Cunoşti vreun avocat?

— Cred că Jed cunoaşte.

— Trebuie să aibă un apărător. Nu-l pot împiedica pe avocat să intre în închisoare, la ea. O să-i telefonez lui Jed de îndată ce ajungem acasă. Calc-o, pentru Dumnezeu.

Cum am ajuns la Tim, l-am sunat pe Davis; Tim şi Hetty se învârteau pe lângă mine.

Davis răspunse.

— Au prins-o pe mititica, i-am spus. A dat-o de gol unul dintre şobolanii ăia care m-au ajutat să car proviziile pe barcă. Se dădea o recompensă pentru informaţii şi nemernicul a vândut-o. Au silit-o să semneze o declaraţie. Îmi trebuie un avocat care s-o apere. Poţi să aranjezi?

— Sigur, zise Davis. Coppinger o să se ocupe de asta. Nu-l poate înghiţi pe Killeano. Vorbesc eu cu el. Unde-i fata?

— În puşcărie. Ascultă, banii nu contează. Spune-i tipului să se ducă urgent la ea. După ce aranjezi totul, vino iute aici. Trebuie să vorbesc cu tine.

— S-a făcut, zise el şi închise telefonul.

Am pus receptorul în furcă şi mi-am împins scaunul spre spate.

Tim se uita atent la mine.

— Crezi c-o să poată?

Am dat din cap.

— Vine aici imediat după ce aranjează cu clănţăul, i-am spus.

M-am dus la fereastră.

Nu ştiam ce dracu' se-ntâmplă cu mine. Îmi era frig. Muşchii îmi tremurau ca pielea unui cal când vrea să alunge muştele de pe el. Aveam gura uscată şi îmi venea să vărs. Îmi venea să dau fuga la închisoare şi să încep să trag în toate părţile. Nici nu-mi mai păsa ce-o să se-ntâmple cu mine, cu condiţia să omor câţiva dintre şobolanii ăia care o ţineau pe biata fetiţă în ghearele lor.

— Dă-mi ceva de băut, am zis, fără să mă întorc.

Tim îmi turnă nişte whisky.

M-am întors spre el:

— Ai face mai bine să nu te amesteci, i-am spus brusc. Dacă n-o scot de-acolo, o să fac un masacru în oraşul ăsta. O să fie care pe care, Killeano sau eu, şi n-am de gând să mă dau înapoi de la nimic!

— Stai jos, zise Tim cu blândeţe.

— Lasă-mă-n pace! am ţipat. Nu mi-am dat seama ce înseamnă pentru mine până când n-au înhăţat-o nenorociţii ăia. De-acum mă pun pe ei, şi ferească Dumnezeu să-mi stea cineva în cale!

— Linişteşte-te, îmi zise Tim, împingându-mă pe scaun. Înţeleg ce simţi, dar nu câştigi nimic dacă-ţi pierzi capul. N-ai decât o cale să faci treaba asta. Pune-ţi capul la treabă. Dacă te-apucă nebunia şi calci în străchini, îi faci jocul lui Killeano.

Am tras adânc aer în piept şi am încercat să zâmbesc.

— Ai dreptate, Tim, i-am zis. Mi-am cam pierdut cumpătul, dar, cum zici, n-are rost să intru singur în necazuri. Trebuie s-o scot de-acolo cât de repede. Dar e nevoie de un plan pentru asta. Cred c-o să mă duc să văd cum e închisoarea aia.

— Aşteaptă-l pe Jed, mă sfătui Tim. El cunoaşte bine închisoarea. Nu poţi să-ţi permiţi să te laşi prins.

— Iar ai dreptate, am zis. Să-l aşteptăm pe Jed.

L-am aşteptat timp de două ore, cele mai lungi ore din toată viaţa mea. N-aş vrea să mai trăiesc vreodată asemenea ore.

Davis sosi pe la ora trei. Soarele ardea ca un cuptor, şi el şiroia de sudoare. Ne privi din uşă:

— Am aranjat cu Coppinger, spuse. M-am dus la el. După ce termină, vine aici.

— Stai jos, i-am spus, arătându-mi scaunul. E adevărat că fata a semnat o declaraţie?

El încuviinţă.

— Au dat şi un comunicat către presă. O să apară în ziare în seara asta.

Scoase pieptenul din buzunar şi se pieptănă.

— Au avut şase ore în care s-o frece, înainte să aflăm că a fost arestată, spuse el. Mai mult decât ar fi avut nevoie ca să scoată ce vor de la o femeie...

— Taci, şopti Tim şi-i trase un cot.

— Nu-i nimic, am zis.

Am simţit că mă albesc la faţă.

— Nu-mi fac nici o iluzie asupra felului în care au tratat-o nemernicii ăia. Foarte bine, o să plătească pentru asta.

Am aprins o ţigară; Tim şi Davis schimbară o privire.

— Ai vreo idee de cum am putea-o scoate de-acolo? am întrebat, uitându-mă la Davis.

El sări în sus:

— S-o scoatem? repetă. Nu se poate aşa ceva. Pur şi simplu n-avem cum. Puşcăria aia e ca o fortăreaţă, şi

Flaggerty are vreo douăzeci de paznici în jur. M-am dus acolo cu Coppinger şi n-au vrut să mă lase să intru. Cu siguranţă că se aşteaptă să încerci ceva. Au pus reflectoare pe acoperiş şi paznicii au mitraliere. Au şi câini. N-ai nici o şansă.

Brusc, m-am simţit mai bine, Am zâmbit:

— O s-o scot din puşcăria aia, am zis.

— Aş fi curios să aflu cum, răspunse Davis, căscând ochii la mine.

— Închisoarea e aproape de drumul principal?

Încuviinţă.

— La vreo trei-patru sute de metri distanţă de Drumul Naţional 4. Se vede de pe drum, când ieşi din oraş.

— O să mă duc să văd. Când crezi că o să vină Coppinger?

— Cam într-un ceas. Te duc eu la închisoare şi îl iau pe Coppinger când mă întorc. O să te descurci... cum te-ai descurcat şi noaptea trecută.

— OK, am zis, luând pistolul de calibru 39 al lui Bat. O armă bună, dar aş fi preferat Luger-ul meu.

L-am verificat, pe urmă l-am vârât în cureaua pantalonilor.

— Tot mai eşti cu mine? l-am întrebat pe Davis.

— Sigur, mi-a răspuns cu uimire.

— Te-am întrebat pentru că, începând din clipa asta, nu mai poţi da înapoi. E pe viaţă şi pe moarte.

Se scărpină în cap, apoi ridică din umeri.

— Merg cu tine.

M-am uitat la Tim.

— Şi tu?

Făcu semn din cap că da.

— Fain, i-am spus, şi chiar aşa şi consideram.

Am luat-o spre uşă.

Davis veni după mine.

II

Coppinger era un bărbat mărunţel, de vreo patruzeci de ani, bronzat la faţă şi cu o mustăcioară neagră. Avea ochi albaştri, pătrunzători şi reci. Arăta cam adormit, dar avea ceva care te făcea să înţelegi că vede mult mai multe lucruri decât o grămadă de oameni treji.

— Fata stă prost, spuse el, aşezându-se. Nu ştiu ce i-au făcut, dar au aranjat-o bine.

Dădu din cap şi scoase din buzunar un pachet de tutun şi foiţă. Îşi învârti o ţigaretă.

— Se poartă de parc-ar fi moartă.

Mi s-a ridicat părul în cap.

— Ce-a zis?

Îşi aprinse ţigara, trase din ea şi o lăsă să-i atârne în colţul gurii.

— Zice că l-a omorât pe Herrick, îmi spuse el cu o voce fără intonaţie. Atât. Degeaba am cerut să rămân singur cu ea şi i-am tot spus că lucrez pentru tine, n-am obţinut nimic altceva. „L-am omorât, lasă-mă-n pace”, tot repeta. „L-am omorât, nu poţi face nimic pentru mine”.

Clătină iar din cap.

— E pierdută, Cain. Nu pot s-o ajut cu nimic. Pot să pledez nevinovat, dar procesul e pierdut dinainte.

— OK, i-am zis. Continuă. Du-te s-o vezi de câte ori poţi, mai încearcă s-o convingi. Vroiam numai să fiu sigur că n-o să putem combate acuzaţia. Acum ştiu ce-mi rămâne de făcut.

Se uită la mine cu un aer gânditor.

— Am auzit ce se spune despre tine. Ţi-ai făcut o anumită reputaţie. Dacă încerci ceva violent, n-o s-o ajuţi cu nimic pe fată. Ăştia vor să-i facă proces. Dacă o să simtă că le scapă printre degete, indivizii o să-i însceneze un accident. Îi cunosc bine pe Killeano şi pe Flaggerty. Nu se dau înapoi de la nimic... de la nimic, mă înţelegi? Alegerile sunt prea

aproape. Trebuie ca, până atunci, să facă lumină în cazul lui Herrick. Aşa că fii atent unde pui piciorul.

— O să fiu, am încuviinţat.

— Te gândeşti s-o scoţi de-acolo? mă întrebă, după o scurtă pauză.

M-am uitat la Jed Davis, care stătea pe scaun, în partea cealaltă a încăperii. El dădu din cap că da.

— Asta ar fi ideea, am zis. Am mers pe-acolo în după-amiaza asta şi am aruncat o privire. O să fie greu.

— N-o s-o scoţi în viaţă, chiar dacă reuşeşti s-o scoţi.

— Dar altă şansă n-avem.

— Ştiu.

Strâmbă din nas şi îşi coborî privirea.

— Chiar dacă o să capeţi un ajutor din interior, tot e imposibil.

M-am uitat ţintă la el.

— Ce ajutor din interior?

Ridică din umerii lui înguşti.

— Îl cunosc pe un paznic..., începu el, apoi şovăi. - La ce bun? E imposibil.

Am lovit cu pumnul în masă.

— Trebuie să fie posibil! am izbucnit. - Care-i treaba cu paznicul ăsta?

— Un băiat pe care-l cheamă Tom Mitchell. Flaggerty se culcă cu nevastă-sa; Mitchell ştie, dar n-are ce să facă. Ar fi încântat să i-o plătească, dacă ar putea. Ai putea să stai de vorbă cu el.

— Trebuie să am grijă cu cine vorbesc, i-am zis.

Coppinger se arătă de acord.

— Mitchell e un om sigur. Plesneşte de dorinţa de a i-o plăti lui Flaggerty. Dar mă tem că n-are cum să-ţi fie de folos, poate numai să-ţi dea o idee despre cum e închisoarea. În locul tău, nu i-aş spune prea multe.

M-am întors către Davis.

— Du-te să-l vezi pe tipul ăsta şi adu-l pe chei după ce se lasă întunericul. O să-i zic vreo două vorbe.

Davis dădu din cap, se ridică şi ieşi.

Am întins două bancnote de o sută spre Coppinger.

— Mai vin şi altele, i-am spus. Continuă să te ocupi de copila aia.

Îmi împinse banii înapoi.

— Fac chestia asta ca să mă distrez, zise el. De nu ştiu când sper să vină în oraş un tip suficient de isteţ şi de tare ca să-l înfunde pe Killeano. Nu iau bani ca să stau în rândul întâi la spectacol. Am impresia că o să-l înfunzi.

— Cred că da, am zis, şi ne-am strâns mâinile.

După ce a plecat, m-am aşezat la geam şi m-am uitat cum îşi pregătesc localnicii bărcile pentru pescuitul de noapte. Mă gândeam la Miss Wonderly. Cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât mă simţeam mai prost. O revedeam în minte, întinsă pe plajă, în timp ce eu frigeam cotletele. Cât mi se părea de îndepărtată clipa aceea! Revedeam şi mutra sinistră a lui Bat, şi pe Killeano spunând: „Crezi că te poţi ocupa de ea?” şi Bat răspunzând: „O să încerc”. Fără nici o îndoială, nu mă simţeam deloc bine.

S-au mai scurs cu greu încă trei ore, şi, când s-a întunecat, eram în culmea amărăciunii.

Tim a venit pe la opt şi mi-a adus ziarul de seară. Uciderea lui Herrick apărea pe prima pagină. Era şi o poză mare a lui Miss Wonderly, care arăta foarte bine. Dedesubt scria „Ucigaşa blondă”.

Am citit mărturisirea, pe care o tipăriseră până la ultimul cuvinţel; era atât de trasă de păr, că aproape că-ţi venea s-o crezi. Miss Wonderly spunea că venisem împreună la hotel şi că băusem zdravăn. Se pare că eu eram furios, pentru că Herrick vroia să mă alunge din oraş. Eu i-aş fi zis că o să-i arăt eu lui şi că nimeni nu-mi vorbeşte astfel fără să fie pedepsit. Miss Wonderly mărturisea că m-a îndemnat să-i telefonez, crezând că fac pe grozavul, dar că n-o să mişc un deget. Eu l-aş fi sunat pe Herrick şi l-aş fi invitat la mine. El ar fi venit. În acele momente, pasămite eu eram beat criţă; ne-am certat, Herrick s-a supărat şi ne-am luat la bătaie.

Miss Wonderly l-a pocnit pe Herrick cu revolverul meu în cap şi, în cădere, îşi spărsese capul de şemineu. După care leşinasem amândoi şi ne trezisem de dimineaţă, când găsisem cadavrul.

Asta era declaraţia semnată de Miss Wonderly şi reprodusă fotografic în ziar. Semnătura era tremurată şi nedesluşită. Mă uitam la ea şi mă simţeam ca dracu'.

Tim intră la puţin timp după aceea şi-mi spuse că Davis mă aşteaptă la capătul cheiului. Venise cu Mitchell.

M-am dus la ei.

Era întuneric şi stelele se reflectau în apa liniştită a golfului. Nu era nici ţipenie în jur. La capătul cheiului l-am găsit pe Davis cu un tip zdravăn ca un bou, care mirosea a poliţai de la o poştă.

— El e Mitchell, a zis Davis.

M-am apropiat de individ, m-am uitat bine la el. Nu vedeam mare lucru prin întunecimea aia, dar părea un tip care n-are să-mi dea bătăi de cap. S-a uitat şi el ţintă la mine.

— Sunt Chester Cain, i-am spus. Ce zici de asta?

Înghiţi în sec; întoarse ochii spre Davis, apoi iar spre mine.

— Ce să zic? întrebă el, cu o voce cam şovăielnică.

— Că eşti încântat, i-am răspuns.

El ridică mâinile.

— OK, rosti.

— Linişteşte-te, i-am zis. N-are de ce să-ţi fie frică de mine. Dar dacă faci vreo şmecherie, n-o să ai timp să-ţi fie frică de mine. Te-ai prins?

A zis că a înţeles. L-am văzut că se uită cu reproş la Davis.

— N-ai de ce să te superi pe mine, i-a spus Davis, iritat. Vrem să-ţi facem un bine.

— Cum ţi-ar plăcea să-i plăteşti lui Flaggerty pentru ce-ţi face şi să mai câştigi şi cinci sute de verzişori pe deasupra?

Mitchell se holbă la mine:

— Ce am de făcut?

— Să răspunzi la câteva întrebări.

— Sigur că mi-ar plăcea.

— Unde stai?

Mi-a spus. Am privit spre Davis:

— E departe?

— La cinci minute de-aici.

— Să mergem acolo. Atenţie, Mitchell, să nu-mi faci vreo figură.

— Nici o grijă.

Ne-am îngrămădit în maşina lui Davis şi ne-am dus la Mitchell. Ne-a poftit în camera din faţă. Era simplă, dar mobilată confortabil.

— Eşti singur? l-am întrebat.

— Mda, zise el, clipind.

— Adică nevastă-ta îi dă de lucru lui Flaggerty?

El încleştă pumnii; se îngălbenise la faţă.

— Stai calm, i-am zis. Ştim ce se întâmplă; şi tu ştii. Vrei să i-o plăteşti, nu-i aşa? Ei bine, de asta sunt aici.

El se întoarse pe călcâie şi aduse o sticlă de whisky. Scoase şi trei pahare. Ne-am aşezat în jurul mesei.

Mitchell avea vreo patruzeci şi cinci de ani. Chipul lui lătăreţ, cam nătâng, era acoperit de pistrui. Nu era un bărbat urât, dar avea privirea aceea morocănoasă a bărbaţilor încornoraţi.

— Ce treabă ai de făcut la închisoare? l-am întrebat, de îndată ce ne-am aşezat.

— Supraveghez etajul D.

— La ce etaj e Miss Wonderly?

Clipi din ochi, se uită la Davis, care-şi feri privirea, şi apoi din nou la mine.

— Nu cumva ai pomenit ceva despre cinci sute de verzişori? întrebă el, prudent.

— Am pomenit, i-am zis şi i-am întins o sută. Ţine, asta-i ca să te binedispună. O să capeţi restul când o să-mi spui ce vreau să aflu.

Făcu un semn cu capul, pipăind bancnota:

— E la etajul A.

— Unde-i asta?

— Etajul cel mai de sus.

— Ia un creion şi o hârtie şi desenează-mi planul închisorii.

Luă un creion şi o hârtie şi începu să deseneze. Am stat pe lângă el, fumând şi bând, până când a terminat.

— Uite-l, zise el. Pe-aici se intră. Sunt două rânduri de porţi. Fiecare cu cheile şi paznicii lor. Puşcăriaşii intră pe-aici. Femeile sunt la stânga. Deţinutul este dus...

— Stai, l-am întrerupt. Nu mă interesează decât partea femeilor. Concentrează-te asupra ei.

— OK, zise el. Bun, femeile intră pe-aici şi sunt înscrise în registru. Sunt duse prin coridorul ăsta.

— Ce e pătratul ăsta pe care l-ai desenat aici?

— E biroul paznicilor. Alături e biroul medicului închisorii. În spate sunt morga şi sala în care se fac autopsiile. Flaggerty ţine ca totul să fie centralizat în închisoare.

— OK. Etajul A unde e?

— Se ajunge acolo cu liftul. Femeilor nu li se permite să folosească scările, pentru că scările dau şi spre celelalte etaje.

— Câte deţinute aveţi acum?

— Patru - nu, trei. Una dintre ele a murit azi de dimineaţă.

— Unde e celula lui Miss Wonderly?

Îmi arătă celula pe harta pe care o desenase. Am însemnat-o cu o cruciuliţă.

— Câţi gardieni sunt acolo?

— Trei, femei toate. Una face turul celulelor la fiecare oră.

— Şi gardienii bărbaţi?

— Nu intră la etajul A, dar fac rondul la fiecare oră pe celelalte etaje. Sunt doi pe etaj.

— Şi câţi sunt în clădire?

— Zece gardieni de serviciu, zece în pauză. De când a venit fata, Flaggerty a mai adus încă douăzeci de la comisariatul central, ca să păzească închisoarea pe dinafară. Acum e păzită, nu glumă!

Am studiat harta timp de câteva minute, apoi m-am aşezat şi m-am uitat la Mitchell.

— Dacă ai vrea să scoţi pe cineva afară din închisoarea asta, cum ai proceda?

El dădu din cap.

— N-aş încerca. E imposibil.

I-am dat cele patru sute promise şi, după ce le-a pipăit şi le-a pus bine în buzunar, i-am arătat o mie de dolari.

— De asta ce zici? l-am întrebat.

Se zgâi la bani, cu ochii mari.

— Banii ăştia o să i-i dau tipului care o să-mi spună cum s-o scot pe fata aia de-acolo, l-am înştiinţat.

Şovăi, apoi ridică din umeri.

— Aş vrea să pot, dar pur şi simplu nu se poate.

Îşi împinse puţin scaunul.

— Şi o să-ţi spun de ce. Trebuie să intri. Ăsta-i primul pas. Au câini, reflectoare şi paznici. Zici că ai fost la faţa locului? N-ai nici o acoperire pe o rază de cinci sute de metri în jurul închisorii. Nu e decât nisip. Reflectoarele luminează totul în jur şi n-ai nici o şansă să ajungi la poartă fără să fii văzut.

— OK, am zis. Hai să presupunem că am ajuns la poartă. Ce urmează?

— Dar n-ai cum să ajungi la poartă, spuse el, cu nerăbdare.

— Să presupunem totuşi. Zi ce urmează după asta.

Ridică iar din umeri.

— Tipul de la poartă îţi controlează acreditarea. Nu i se permite nimănui accesul de când au arestat-o pe fată, în afară de doctor şi de oficialităţile poliţiei. Indivizii ştiu că eşti deştept şi nu vor să rişte. Lui Coppinger i-a trebuit o grămadă de vreme până a pătruns.

— Bun. Hai să ne închipuim că vine doctorul. Intră. Ce se-ntâmplă pe urmă?

— Gardianul îl însoţeşte până la un alt gardian, care descuie uşa a doua, şi doctorul e escortat până la biroul lui. Nu poate merge în nici o altă parte a închisorii decât dacă e

cineva bolnav. Când a murit femeia aceea azi de dimineaţă, a fost escortat la celula ei de un gardian şi de gardiana-şefă.

— Parcă spuneai că gardienii bărbaţi nu intră la etajul femeilor, i-am spus aspru.

— Nu intră decât dacă un vizitator bărbat are treburi pe etaj. De exemplu, Coppinger a fost escortat de doi gardieni.

Am bătut darabana în masă cu degetele.

— Deci e imposibil? am zis.

Oftă, cu mare părere de rău.

— Ţi-aş fi spus, dacă ar fi fost posibil. Mi-ar fi prins bine banii ăia, dar ştiu că nu e nici o speranţă. Crede-mă, nimeni nu poate intra în închisoare şi nimeni nu poate evada din ea. Poţi să-ncerci, dar eşti un om mort încă înainte de a începe. Ţi-am zis: Flaggerty se aşteaptă să încerci. A închis ermetic puşcăria, şi când şobolanul ăsta vrea să închidă ermetic ceva, ştie ce are de făcut.

M-am ridicat în picioare.

— OK, Mitchell. Ţine-ţi gura, să nu afle nimeni de asta. O să mă gândesc. Poate că totuşi o să reuşeşti să câştigi mia aia de dolari. Când intri în serviciu?

— Mâine dimineaţă la şapte.

— Ce trebuie să faci mai întâi?

— Să inspectez celulele, iar pe urmă am primit sarcina să fac ordine după ce se termină autopsia.

— Ce autopsie?

— Încearcă să afle de ce a murit deţinuta aceea. Autopsia e programată mâine dimineaţă la nouă şi jumătate.

— Bun, am zis. Ne mai vedem.

Afară, în întunericul fierbinte, Davis întrebă, posomorât:

— Şi-acum ce-o să facem?

— O s-o scoatem afară pe fata asta, am răspuns cu hotărâre.

— Fii serios. Ai auzit ce-a spus omul.

— Sigur c-am auzit. O să-ţi spun ce-o să fac. Pariez cu tine pe zece dolari că până mâine seară o s-o scot de-acolo.

Se uită la mine cu dezgust.

— Aoleu, eşti sărit de pe fix, zise, urcându-se în maşină, dar o să-ţi iau banii.

— Nu sunt sărit, i-am răspuns, urcându-mă lângă el, am o idee.

III

După o jumătate de oră eram iar în maşină, cu Davis la volan şi cu Tim pe canapeaua din spate.

— Aici e, zise Tim, scoţând capul prin portieră.

Davis trase pe dreapta şi opri în faţa unei clădiri cu un aspect sever. Deasupra unei vitrine era o firmă: *Maxison. Pompe funebre.*

— Sper că ştii ce faci, zise Davis.

— Ia mai termină, îl repezi Tim, înainte să apuc să spun ceva. Mă distrez cum nu m-am distrat în toată viaţa mea. Atâta vreme cât face ceva şi te ia şi pe tine, de ce să-ţi faci griji?

— Numai pentru că tu eşti un cetăţean iresponsabil, care n-are o slujbă de pierdut, să nu crezi că nu există oameni care trebuie să aibă grijă de viitorul lor, mârâi Davis. Eu mă gândesc la viitorul meu. Băiatul ăsta a luat-o la galop şi eu vreau să ştiu: în ce dracu' mă vâră?

— O să ştii, i-am spus. Am o şansă să intru în puşcăria aia şi am de gând să profit de ea. De asta am venit aici.

— Aici o să te-ntorci după ce o să te duci la închisoare, sublinie Davis. Maxison o să-ţi organizeze o înmormântare frumoasă.

— Lasă-mă-n pace! i-am zis, şi m-am întors spre Tim. - Maxison locuieşte aici?

— Da, răspunse Tim. Stă aici de ani de zile.

— Ei, hai, se rugă Davis. Nu mai face pe misteriosul. Spune-mi. Vreau să ştiu.

— E riscant, i-am spus, scotocind prin buzunar după ţigări şi aprinzându-mi una. Le-am oferit şi celor doi. Şi-au aprins şi

ei câte una. Aţi auzit ce-a spus Mitchell. Nimeni nu poate pătrunde în închisoare decât dacă vine în calitate oficială. Ne-a mai zis şi că o deţinută a murit în dimineaţa asta şi că o să i se facă autopsia mâine dimineaţa. Apoi o să fie înmormântată. Tim mi-a zis că Maxison e singurul antreprenor de pompe funebre din oraş. El organizează toate înmormântările oficiale, adică şi pe cele ale închisorii. Eu o să fiu asistentul lui. Aşa sper să intru în puşcărie.

Davis rămase cu gura căscată.

— Asta-i tare! horcăi el. Asta-i o idee isteaţă de tot! Cum de ţi-a venit?

— Am cugetat, i-am spus.

Îşi scoase pieptenul, îşi ridică pălăria şi se pieptănă.

— Stai puţin, zise. Ce te face să crezi că Maxison o să joace jocul? Şi ce te faci dacă te recunosc la închisoare?

— Maxison o să joace, i-am spus liniştit. Tim mi-a zis că are o fată. Nu-mi place treaba asta, dar o s-o fac. Am s-o iau ostatică pe fiica lui. Dacă încearcă să mă tragă pe sfoară, îl ameninţăm că îi omorâm fata.

Lui Davis îi ieşiră ochişorii din cap.

— Acu' suntem şi gangsteri? Sfinte Sisoie, nu cred că-mi place prea mult chestia asta.

— Poţi să-ţi iei tălpăşiţa oricând, i-am zis. Hetty o să aibă grijă de fată. Nu e decât o ameninţare, nimic altceva. Trebuie să am ceva cu care să-l conving.

— Nu fi prostălău, îi zise Tim lui Davis. Oricum, ai arătat dintotdeauna ca un gangster. E timpul să te porţi precum arăţi.

— Bine, bine, bombăni Davis. Pentru răpire se cam dă pedeapsa cu moartea. Ei, ce ne pasă?

Am ieşit din maşină.

— Hei, continuă el, aplecându-se în afara maşinii, dar dacă te recunosc la închisoare? Atunci ce se-ntâmplă?

— Om trăi şi-om vedea, i-am spus. Tu păzeşte maşina. Tim şi cu mine o să ne ocupăm de restul. Dacă vezi vreun

gabor, claxonează şi întinde-o. N-am chef să te repereze vreunul chiar în momentul ăsta.

El strâmbă din nasul lui gros.

— N-am chef să mă repereze în nici un moment, sublinie el. Bine, daţi-i drumul. Am să stau aici şi am să mă rog la Dumnezeu. Asta-i specialitatea mea.

Tim şi cu mine ne-am dus la uşa de lângă vitrină. Am sunat. Apoi am aşteptat.

După puţină vreme, am auzit că vine cineva. Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru o fată subţirică, îngustă în umeri. Mi-am dus mâna la pălărie.

— Aş vrea să-l văd pe domnul Maxison, am zis.

Ea se uită cam uimită la mine, apoi la Tim.

— E cam târziu, spuse. Nu puteţi s-o lăsaţi pe mâine?

— Păi... nu. E vorba de o comandă; şi e urgentă.

Şovăi, apoi clătină din cap.

— Aşteptaţi puţin, zise ea şi plecă.

Pe la jumătatea coridorului se opri şi se întoarse.

— Care e numele dumneavoastră?

— Nu mă cunoaşte, i-am zis.

— Oh, spuse ea privindu-mă din nou, apoi plecă.

— Asta era Laura Maxison, spuse Tim. Maxison o iubeşte ca pe ochii din cap. Arată cam ciudat, nu?

— Presupun că dacă ai avea o fată ai iubi-o ca pe ochii din cap, indiferent de cum ar arăta.

— Aici ai dreptate.

Uşa se deschise din nou; un tip între două vârste, slăbuţ şi cam încovoiat, se uită la noi.

— Bună seara, spuse el. Doriţi ceva?

— Da, am zis eu, uitându-mă atent la el.

Era chel, cu o frunte ca o cupolă, cu ochi mici şi foarte apropiaţi. Mutra i se potrivea cu profesia; era şi şireată pe deasupra.

— Putem intra?

— Presupun că da, zise el cu îndoială în glas, dându-se deoparte din uşă. E cam târziu pentru afaceri.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, zise Tim, ca să se afle-n treabă.

Am intrat pe coridor şi l-am urmat pe Maxison până într-o cameră de primire, cu covor verde pe jos. Mirosea a închis. Mai mirosea şi a ceară de parchet şi a lichid de îmbălsămat, o aromă dulceagă care-ţi făcea greaţă.

Maxison aprinse lumina şi se postă lângă o vitrină plină cu sicrie în miniatură.

— Ei, domnilor, spuse el trăgându-se nervos de cravata decolorată, cu dungi albe şi mov, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Sunt Chester Cain, i-am spus.

Făcu brusc un pas înapoi şi duse mâna la gură. Frica îl făcea să arate bătrân şi nătâng. Chipul lui îngust, descărnat, luă o culoare ca de brânză veche.

— Nu te speria, i-am spus, uitându-mă atent la el. Am venit aici pentru o afacere profitabilă... profitabilă pentru dumneata.

Începu să clănţănească din dinţi.

— Te rog, îngăimă el, pleacă de-aici. Nu pot să fac afaceri cu dumneata.

Am împins un scaun spre el.

— Stai jos, i-am spus.

Păru bucuros să se aşeze.

— O să faci afaceri cu mine indiferent dacă-ţi place sau nu. Am să-ţi pun câteva întrebări şi, dacă-ţi cunoşti interesul, ai să răspunzi. Mâine înmormântezi o deţinută la închisoare, nu?

Îşi frânse mâinile, picioarele îi tremurau, dar dădu încăpăţânat din cap.

— Nu pot să vorbesc cu dumneata, bombăni el. Am o poziţie oficială în închisoare, ar însemna să-mi încalc îndatoririle.

— O să vorbeşti, i-am spus, venind lângă el, sau mergem împreună să facem o plimbare.

Am scos revolverul şi i l-am proptit în piept. O clipă, am avut impresia că o să leşine, dar a reuşit să se stăpânească.

— Nu..., şopti el răguşit.

— Vorbeşti?

Încuviinţă febril. Am băgat revolverul la loc în centură.

— Bine. S-o luăm de la capăt. De data asta să răspunzi repede.

Încuviinţă din nou. Respiraţia lui suna ca un horcăit, făcând atmosfera salonului şi mai lugubră.

— Mâine dimineaţă îngropi o deţinută la închisoare, am repetat. Aşa e?

— Da.

— La ce oră?

— La zece.

— La ce oră trebuie să fii la închisoare?

— La zece fără zece.

— Cum se procedează?

Clipi, şovăi, apoi îi dădu drumul:

— Eu şi cu asistentul meu pregătim corpul; îl punem în sicriu şi îl aducem aici, la dispoziţia familiei.

— Pui corpul în sicriu în sala de autopsie sau în celula femeii?

— În sala de autopsie.

M-am strâmbat. Mă aşteptam la asta, dar speram să nu fie aşa. Asta însemna că trebuie să o aduc pe Miss Wonderly din celula ei în sala de autopsie. N-avea să fie uşor.

— Sicriul e gata?

El dădu din cap.

— Arată-mi-l.

Pe când se ridica în picioare, un sunet ca de clopoţel se auzi stins de undeva din casă. Sunetul mă făcu să mă reped la uşă ca fulgerul.

— Supraveghează-l, i-am spus lui Tim, dându-i revolverul.

Am ieşit pe coridor. Pe când mă îndreptam spre uşa din capătul coridorului, am auzit clinchet de telefon. Am mers în

vârful picioarelor până la uşă, am deschis-o brusc şi am ţâşnit în cameră.

Laura cea slăbuţă era la telefon şi forma cu disperare un număr.

Când am intrat, a sughiţat de uimire. Am traversat camera, i-am luat cu blândeţe receptorul din mână şi am închis telefonul.

— Uitasem de tine, i-am spus.

Făcu un salt înapoi şi se rezemă de perete; feţişoara ei turtită păli de groază. Îşi duse mâinile la piept şi căscă gura să ţipe.

— Nu face asta, i-am zis. Trebuie să stăm de vorbă.

Gura îi tremura, apoi se închise. Rămase pe loc, zgâindu-se la mine; în ochi îi stăruia frica.

— Ştii cine sunt, nu? am întrebat-o.

Se încordă toată; încuviinţă din cap.

— Nu vreau să-ţi fac nici un rău, şi vreau să mă ajuţi. Să nu-ţi fie frică de mine. Am dat de necaz şi am nevoie de ajutor.

Clipi uimită din ochi, dar nu spuse nimic.

— Uită-te la mine, i-am zis. Nu arăt atât de fioros, nu?

Se uită. Am văzut că frica îi dispare din ochi; îşi îndreptă spinarea.

— Nu, îmi răspunse, cu o voce care n-ar fi speriat nici măcar un şoarece.

— Nu sunt, am asigurat-o. Ai citit despre mine în ziare, nu-i aşa?

— Da.

— Ştii că au arestat-o pe Miss Wonderly şi că au acuzat-o de crimă, nu?

Încuviinţă iar. Groaza ei lăsase locul unui interes vizibil. Am scos ziarul cu fotografia lui Miss Wonderly şi i l-am arătat.

— Ţi se pare că arată ca o criminală? am întrebat.

Ea studie fotografia. Mi-o dădu înapoi, cu un aer gânditor.

— Nu, răspunse.

— Nu l-a omorât pe Herrick, şi nici eu nu l-am omorât. E o crimă politică şi mi-au aruncat-o mie în spinare pentru că s-a întâmplat să vin în oraşul ăsta şi să am o reputaţie proastă.

Îşi coborî privirea asupra mâinilor. Pe chip i se întinsese o roşeaţă vagă.

M-am uitat la ea, cu gândul departe.

— Ai fost vreodată îndrăgostită, Laura? am întrebat-o deodată.

Ea tresări.

— Ai fost? am insistat, văzând că nu răspunde. - N-a mers?

— Tata... se opri.

— Bun, am spus. Nu e treaba mea. Dar dacă ai fost îndrăgostită, ştii ce simt. O iubesc pe fata asta. Sunt nebun după ea şi o să o scot din închisoarea aia chiar dacă o să mă coste viaţa. Te rog să mă ajuţi.

Ea începu să respire mai repede.

— Dar cum te-aş putea ajuta? spuse ea, ferindu-şi privirea.

— Stând liniştită. O să-ţi spun ce trebuie să fac. Nu vreau să fac asta, dar trebuie. Viaţa fetei pe care o iubesc este în joc, şi o să fac orice ca s-o scot din încurcătura în care se află. O să te iau de-aici şi o să te ţin până când o eliberez. E singura cale prin care pot să-l conving pe tatăl tău să lucreze cu mine. Îţi dau cuvântul meu că n-o să-ţi fac nici un rău, şi o să te întorci acasă într-o zi, două.

Fata începu să tremure.

— O, nu, spuse. Te rog, nu mă lua de-aici.

M-am dus la ea şi am apucat-o de bărbie.

— Tot îţi mai e frică de mine? am întrebat-o.

Mă privi:

— Nu.

— Perfect, i-am zis. Hai, vreau să vorbesc cu tatăl tău. Am ştiut eu că o să mă ajuţi.

M-am întors în încăperea de primire. Maxison, aşezat, se holba la Tim, care se străduia să arate ca un gangster din Chicago.

— Fata dumitale e foarte curajoasă, i-am spus lui Maxison. Arată-mi sicriul ăla, acum.

Ne-am dus cu el într-o încăpere din spate, mare şi cu pereţii goi. Pe podea erau înşirate mai multe sicrie. Maxison arătă spre un coşciug din imitaţie de abanos, cu mânere de argint.

— Ăsta e.

M-am dus la sicriu i i-am deschis capacul. În interior era foarte bine finisat; era căptuşit cu plumb şi avea pe fund o saltea groasă.

— Scump sicriu pentru o puşcăriaşă, am observat, uitându-mă la Maxison. Cine-l plăteşte?

— Soţul ei, răspunse el, trosnindu-şi degetele, în timp ce o examina uimit pe Laura, cu o privire furişă.

Am tras afară salteaua şi am încercat să scot foaia de plumb care căptuşea sicriul. Am găsit locurile unde era prinsă în şuruburi şi am luat o şurubelniţă lungă de pe bancul de lucru. Am reuşit să desfac tabla de plumb. Fără ea şi fără saltea, câştigasem peste douăzeci de centimetri din adâncimea sicriului.

Am făcut câteva măsurători şi am stat să cuget, încruntat.

— Poţi să pui un fund dublu în ăsta? l-am întrebat pe Maxison.

Se holbă la mine.

— Da, dar...

— Lasă asta, i-am zis întorcându-mă spre Laura, care se uita la mine cu ochii mari. Faci ceva pentru mine, pisicuţo? am întrebat-o.

Am bătut cu palma în capacul sicriului.

— Intră aici.

— O, nu, spuse ea înfiorându-se. Nu pot.

— Te rog, i-am zis.

Maxison făcu un pas înainte, dar Tim ridică pistolul, oprindu-l brusc.

— Stai unde eşti, Laura, ordonă Maxison.

Ea şovăi, se uită la mine, apoi porni spre sicriu. Am luat-o în braţe şi am pus-o în coşciug. Stătea acolo, cu ochii căscaţi şi cu buzele tremurând, întinde-te, i-am spus.

Ea se întinse; am mai făcut câteva măsurători.

— Fain, am zis şi am ajutat-o să se ridice. - Ieşi de-acolo.

M-am întors către Maxison.

— Vroiam să văd dacă sicriul e suficient de adânc ca să încapă două corpuri în el. E posibil. Mâine o punem pe moartă în sicriu, dumneata şi cu mine, şi dedesubtul ei pe Miss Wonderly. Aşa o s-o scot din închisoare.

IV

A doua zi dimineaţa, la ora nouă, am sosit acasă la Maxison. Un automobil-dric, sobru şi demodat, aştepta în faţă. L-am examinat dintr-o privire, apoi am împins uşa de sticlă a magazinului şi am intrat.

Maxison mă aştepta. Era împopoţonat cu o haină lungă, neagră, cu revere de mătase şi cu un joben. În lumina crudă a soarelui, arăta îmbătrânit şi speriat; un tic nervos îi strâmba gura.

— Fata mea e bine? mă întrebă cu nelinişte, de îndată ce mă văzu.

— Sigur, i-am zis. Atâta vreme cât joci corect faţă de mine, n-ai de ce te teme. Ea nu se teme; se ocupă o femeie de ea.

Am ciocănit cu degetul în pieptul lui osos:

— Dar dacă faci o singură mişcare greşită, Maxison, n-o să-i mai fie bine.

Clipi din ochi şi îşi feri privirea. Îmi era milă de bătrânul cioclu, dar n-aveam altă soluţie. Ştiam că nu pot avea încredere în el, trebuia să-l oblig într-un fel.

— Ai scăpat de asistentul dumitale, aşa cum ne-am înţeles? l-am întrebat.

— Da. De multă vreme vroia să facă un tur pe la Miami cu nevastă-sa. I-am dat o zi liberă.

— OK. Totul e gata?

— Da.

— Hai în camera din spate, i-am spus, luând-o înainte.

Sicriul era pus pe un suport. Am deschis capacul, am examinat fundul dublu şi găurile de aerisire. Maxison făcuse treabă bună, şi i-am spus asta.

— N-ar fi rău să mai faci două găuri, lângă mânere, i-am zis. Locul e cam îngust şi n-aş vrea să i se facă rău. Poţi să te ocupi dumneata de asta?

În timp ce el făcea găurile, am deschis valijoara pe care o adusesem cu mine. Davis, Tim şi cu mine nu închisesem un ochi toată noaptea, punând la punct planul de bătaie. Acum eram sigur că prevăzusem toate amănuntele. Avusesem o nouă întrevedere cu Mitchell şi, cu o mie de dolari, ne asigurasem colaborarea lui. Avea de jucat un rol important. Ştia că o să-şi piardă postul, dar puţin îi păsa. Era sătul şi de Paradise Palms şi de Flaggerty şi abia aştepta să-şi termine treaba şi să-şi ia tălpăşiţa.

M-am schimbat într-o uniformă de paznic de închisoare, de care-mi făcuse rost Mitchell. Îmi venea la fix: m-am uitat în oglinda mare din hol.

Maxison se uită la mine furiş, dar nu comentă. Am luat o haină lungă, neagră, la fel cu a lui, şi am pus-o pe mine. Avea guler înalt, aşa că acoperea perfect uniforma de paznic. Apoi mi-am umflat obrajii cu două tampoane mici de cauciuc vârâte în gură.

Le împrumutase Tim de la un prieten de-al lui, actor. Efectul era uluitor. Mi-au schimbat complet înfăţişarea: aveam acum o mutră umflată, cu dinţi ca de iepure. O pereche de ochelari cu rame groase au completat deghizarea simplă, dar eficientă.

— Ce zici de noul dumitale angajat? l-am întrebat pe Maxison, întorcându-mă către el.

A căscat ochii.

— Nu te-aş fi recunoscut, zise el; părea sincer.

— Sper că nu, i-am răspuns. Flaggerty mă cunoaşte un pic prea bine, trebuie să-l păcălesc într-un fel.

Maxison fixase din nou în şuruburi fundul dublu al sicriului şi era gata de plecare.

— Foarte bine, i-am spus, apropiindu-mă de el. O să reuşim. S-ar putea să se ivească vreo încurcătură, dar, orice s-ar întâmpla, să nu-ţi pierzi capul. Eu sunt George Mason, noul dumitale asistent. Celălalt e în concediu. Am venit din Arizona şi sunt fiul unui vechi prieten al dumitale. Nu cred că o să întrebe cineva ceva, dar dacă întreabă, trebuie să le răspunzi fără să clipeşti. Dacă mă prind, o să fie de rău de Laura. Ai înţeles?

Îşi linse buzele, păli şi răspunse că da.

— OK, i-am zis şi mi-am pus pe cap un joben exact ca al lui. Să-i dăm drumul.

M-am aşezat la volanul dricului. Arăta cam ponosit, dar motorul lui cu opt cilindri mergea perfect. Putea să ia viteză fără probleme, după cum am văzut călcând acceleratorul pe drumul de coastă. La un kilometru şi jumătate de închisoare am lăsat-o mai moale şi am continuat uşurel, cu patruzeci la oră.

În momentul în care acoperişul închisorii apăru pe deasupra dunelor de nisip, am văzut pe drum doi poliţai. Erau înarmaţi cu mitraliere Thompson. Aveau nişte figuri tare plictisite. Ne-au făcut semn să oprim.

— Dumneata vorbeşti cu ei, i-am spus pe şoptite lui Maxison. Asta-i repetiţia generală. Tipii ăştia n-o să ne dea bătăi de cap.

Cei doi poliţişti veniră fiecare pe o parte a maşinii şi se uitară atent la noi.

— Unde mergeţi? îl întrebă unul din ei pe Maxison.

— La închisoare, spuse el scurt şi le arătă certificatul de înmormântare şi ordinul tribunalului pentru eliberarea corpului defunctei.

Cei doi citiră hârtiile şi i le dădură înapoi. După expresia tâmpă a chipurilor lor mi-am dat seama că nu înţeleg o iotă din jargonul juridic, dar nu au vreo bănuială în ceea ce ne priveşte.

— OK, pare în regulă, zise unul dintre ei, dându-şi importanţă.

Scoase din buzunar o etichetă galbenă şi o lipi pe parbrizul dricului.

— Cu asta puteţi merge până la poarta închisorii. Mergeţi încet şi opriţi-vă dacă vi se face semn.

— Vedeţi că nu-i de glumă, trebuie să vă opriţi. Pe băieţi îi mănâncă palmele să tragă un pic cu pistolul.

Maxison le mulţumi şi o pornirăm înainte pe drum.

— Văd că-şi iau toate precauţiile, am remarcat.

Maxison se uită urât la mine.

— La ce te aşteptai? bombăni el.

De partea cealaltă a dunelor de nisip am văzut patru poliţişti stând împrejurul unei mitraliere montate pe un suport, îndreptată asupra drumului. Unul dintre poliţai avea un aparat de comunicare prin radio, tocmai îl regla când am trecut pe lângă ei cu viteza melcului. S-au uitat la eticheta galbenă şi ne-au făcut semn să trecem. Am început să înţeleg de ce spunea Mitchell că e imposibil să pătrunzi în închisoare pe căi obişnuite.

După încă patru sute de metri, pe drumul care ducea printre dune, spre închisoare, am dat de o baricadă înjghebată într-un trunchi gros de copac montat pe roţi şi tras de-a curmezişul şoselei.

Am oprit.

Trei poliţişti, în cămaşă, au ieşit de după baricadă şi ne-au înconjurat. Unul dintre ei, un tip voinic, roşu la faţă, cu păr nisipiu, îl salută pe Maxison.

— Ura, Max, îi zise el, rânjind până la urechi. Ce zici de starea de asediu? Împuţită chestie, nu? Javra aia de Flaggerty suflă şi-n iaurt. Am stat aici toată noaptea, şi acum ne coacem în soarele ăsta. Mergi la închisoare?

— Da, spuse Maxison.

Poliţistul se uită la mine.

— Pe ăsta nu l-am mai văzut, îi zise lui Maxison. Cine e?

— George Mason, răspunse Maxison, destul de calm. Noul meu asistent. O'Neil e în vacanţă.

— I-auzi, şobolanul puturos, zise poliţistul, scuipând pe nisip. Ăsta-i tot timpul în vacanţă. Se uită la mine. Mă bucur de cunoştinţă, Mason. Eu sunt Clancy. Cum îţi place slujba?

— Nu e rea, am răspuns, strângându-i laba asudată. E plăcut că nu te reclamă clienţii niciodată.

Izbucni în râs.

— Asta-i bună, hohoti el, plesnindu-se peste coapse. Hei, băieţi, aţi auzit-o? îi întrebă pe ceilalţi doi, care râdeau şi ei.

— Am auzit, îi răspunseră.

— Nostim, declară Clancy. Nu credeam că tipii care fac meseria asta au simţul umorului.

— Asta ne-a mai rămas, i-am zis. Ce se-ntâmplă? În viaţa mea n-am văzut puşcărie aşa de bine păzită.

Clancy îşi şterse sudoarea de pe faţă cu braţul.

— Ei, lua-o-ar mama dracului! spuse el cu dezgust. Fata aia, Wonderly, e închisă aici, şi şeful nostru îşi închipuie că individul ăla, Cain, o să încerce s-o scoată. E nebun, dar nimeni n-are curaj să-i spună în faţă. Pun pariu că, la ora asta, Cain a trecut deja frontiera. De ce dracu' să-şi bată capul pentru o pipiţă pe care a agăţat-o pentru o noapte?

— E frumuşică, zise celălalt poliţist. Aş schimba-o pe nevastă-mea cu ea.

— Şi eu aş schimba-o, zise Clancy, dar nu mi-aş risca viaţa pentru ea.

— Tipul ăsta, Cain, trebuie să fie tare de tot, dacă Flaggerty consideră că e nevoie de voi toţi, băieţi, ca să-l împiedice să intre, am râs eu.

— Ţi-am zis că Flaggerty e ţicnit, exclamă Clancy. Pe de altă parte, dacă dama aia evadează, el rămâne fără slujbă. Am auzit că aşa l-a ameninţat Ed Killeano.

— Lui îi convine, i-am replicat. Pun pariu că stă undeva la răcoare în timp ce voi, băieţi, vă coaceţi în soare.

— Poţi să pariezi că aşa e, maimuţoiul naibii! zise Clancy, încruntându-se. Şi-a făcut un birou cu aer condiţionat la ultimul etaj, ca să stea cu ochii pe nenorociţii ca mine care robesc pentru el. Izbi cu piciorul în nisip, clătinând din cap. Nu ştiu ce i-a apucat pe toţi în închisoarea asta. O cucoană a murit ieri şi să mă ia dracu' dacă n-a înnebunit încă una în dimineaţa asta. A sărit de pe fix chiar când intram eu în serviciu. Frate, am tras o spaimă! Când o să intraţi, o s-o auziţi cum urlă şi râde de una singură. Ţi se ridică păru-n cap de groază când o auzi.

— Păi, o s-o scoată de-acolo, nu? am întrebat, curios.

— Poate, într-o zi sau două, dar e în celula de lângă dama aia, Wonderly, şi Flaggerty o lasă acolo, ca să vâre groaza în biata fată, cu nebuna care se holbează la ea printre gratii.

Am strâns volanul cât am putut şi am simţit că pălesc la faţă, dar Clancy n-a observat nimic.

— N-ar trebui să ţină în închisoare o femeie în starea asta, continuă el. Nu le lasă pe celelalte să se odihnească. Pe deasupra, e şi periculoasă. A băgat cuţitul în bărbatu-său. Eu mă feresc să dau pe la etajul A.

— Lasă-ne să trecem, Clancy, spuse Maxison, aruncându-mi o privire. Suntem aşteptaţi la ora zece.

— Sigur, zise el. Băieţii sunt în regulă, le spuse celorlalţi poliţişti. Daţi-le drumul să treacă.

Pe când treceam cu dricul pe lângă trunchiul de copac dat la o parte, Clancy strigă după mine.

— Şi dacă-l vedeţi pe javra aia de Cain, să-i spuneţi că-l aşteptăm! Să nu ne lase de izbelişte!

— Am să-i spun să-şi aleagă mai întâi un sicriu! i-am răspuns. Şi să se adreseze la firma noastră!

Au început să râdă ca o haită de hiene.

— Cum te descurci? l-am întrebat pe Maxison.

Îşi tot ştergea faţa cu batista şi arăta încins şi la înghesuială.

— Bine, spuse el scurt.

— Ai auzit ce-a spus poliţistul ăla? Nebuna în celulă lângă iubita mea? Ai auzit? Îţi dai seama ce-nseamnă asta?

— Da, spuse el, morocănos.

— N-ai înţeles nimic, i-am strigat, furios. Închipuie-ţi-o pe Laura în situaţia asta şi întreabă-te cum ţi-ar plăcea!

Faţa i se crispă. Nu răspunse nimic.

Clădirea masivă de piatră a închisorii se înălţa în faţa noastră. Soarele înfierbânta zidurile de granit. Locul arăta atât de pierdut, departe de toate, încât m-am înfiorat.

Am oprit în faţa porţilor masive de oţel. La dreapta lor se afla o gheretă, din care ieşiră doi poliţişti înarmaţi cu automate.

— Bună, Maxison, spuse unul dintre ei. Te aşteptam.

— Putem intra, Franklin? zise Maxison. Nu mă mai descurc în regulamentele astea noi ale voastre.

— Nişte prostii, bombăni Franklin. Sigur că puteţi intra. Deschid imediat.

Se îndrepta spre poartă, când mă zări şi se întoarse.

— Ăsta cine e? întrebă.

Avea o faţă turtită şi nişte ochi ca de chinez.

Maxison explică din nou că sunt noul lui asistent şi că îi ţin locul lui O'Neil, care e în concediu.

Franklin se scărpină în cap:

— Nu prea ştiu cum să procedez, zise. Am ordin să nu las să intre decât persoane pe care le cunosc. Pe băiatul ăsta nu l-am mai văzut. Cred că mai bine l-aş chema pe sergent.

— Las-o baltă, zise celălalt. Sergentul e la masă, dacă-l deranjezi o să fie plin de draci toată ziua.

— Nu terminaţi odată? zise Maxison, străduindu-se să nu clănţănească din dinţi. Am treabă şi am întârziat deja.

Franklin mă privea încruntat, cu o figură neliniştită. Am scos capul pe geamul maşinii. El se apropie.

— Dacă vrei, aranjăm un pocheraş, am propus eu, cu voce scăzută. Bătrânul poate să facă treaba singur. Am ceva bani de pierdut.

Se lumină la faţă şi zâmbi deodată:

— Bună idee! exclamă. Daţi-vă jos!

M-am prefăcut că deschid greu portiera şi am scos revolverul din centură. L-am împins spre Maxison, care s-a aşezat pe el. Era verde la faţă.

Am ieşit pe drumul încins de soare.

— Mai bine să te verific dacă n-ai vreo armă, zise Franklin, râzând. După asta puteţi trece.

Mi-a pipăit buzunarele. Dacă mi-ar fi cerut să scot haina lungă, m-aş fi ars, fiindcă mi-ar fi văzut uniforma de paznic. Dar nu i-a trecut prin cap.

— OK, urcă-te la loc şi întindeţi-o! a zis el, depărtându-se de mine.

M-am urcat înapoi în dric şi am trântit uşa. Mâna mea a tras iute revolverul de sub Maxison. L-am vârât în buzunar. Mă simţeam mult mai bine cu o armă la îndemână. Am intrat pe poartă şi am ajuns într-o curte. Atunci am văzut câinii: brute zdravene, care au început să tragă de lanţuri la vederea noastră, să mârâie şi să-şi arate dinţii. Mârâielile lor surde îi făceau să semene a lupi. M-am bucurat când i-am lăsat în urmă. Ne-am oprit din nou în faţa unui grilaj de oţel. Patru sau cinci gardieni făceau ronduri de partea cealaltă, toţi înarmaţi cu puşti. Unul dintre ei ne-a deschis.

— OK, Maxison, a zis. Treceţi. Doctorul tocmai a terminat.

Am ambreiat şi am trecut pe lângă gardian. Nici nu m-am uitat la el.

Intrasem.

V

Sala de autopsie, pardosită cu gresie albă, era curată şi răcoroasă. Un miros puternic de antiseptic plutea prin aer. Pe masa de faianţă zăcea trupul unei femei, pe jumătate acoperit cu un cearşaf aspru. Capul ei ras se sprijinea pe o bucată de lemn. Nu arăta ca o fiinţă omenească, ci ca un manechin de ceară foarte realist, dintr-un muzeu al ororilor.

Doctorul, un omuleţ burduhănos, blonziu şi bronzat, îşi spăla mâinile la chiuvetă. Aburul apei fierbinţi i se aşezase pe lentilele ochelarilor.

— A voastră e, spuse el, întorcându-se. Biata femeie s-a sinucis înghiţind sticlă pisată. Aş vrea să ştiu cum a făcut rost de ea.

Pe undeva prin închisoare, o femeie începu să râdă în hohote ascuţite, lipsite de veselie, ca şi cum cineva ar fi torturat-o gâdilând-o la tălpi. Am scrâşnit din dinţi: râsul suna ca un cui scrijelind o tablă.

Doctorul se încruntă şi veni spre noi, ştergându-se pe mâini.

— Am să fac raport despre femeia asta, zise el, iritat. N-ar trebui să fie ţinută aici.

Maxison nu răspunse nimic. Nici eu. Ne uitam de la doctor la cadavru şi înapoi. Râsul îmi dădea fiori.

— Ar fi timpul ca Edna Robbins să fie dată afară, continuă doctorul. E o sadică. Nu zic că e numai vina ei că femeia asta a ajuns nebună de legat, dar nici bine nu i-a făcut.

Mi se adresase mie, aşa că am întrebat:

— Cine e Edna Robbins?

— Gardiana-şefă, răspunse el, aruncând prosopul într-un lighean emailat. Eşti nou aici, nu? Clătină din cap. E soi rău. Mă rog, n-am timp să stau de bârfe. O să vă scriu certificatul de deces, puteţi să-l luaţi de la biroul meu când plecaţi.

Maxison îi spuse că aşa o să facem.

Doctorul traversă încăperea. Când să iasă, uşa se deschise şi o femeie intră înăuntru. Era mică, avea umeri pătraţi şi laţi, iar părul îi lucea ca arama. Avea părul ridicat în vârful capului şi legat cu o panglică de catifea albastră. Purta o rochie neagră, bine croită, garnisită cu guler şi manşete albe.

— Aţi terminat? îl întrebă pe doctor.

Vocea ei mă făcu să mă gândesc la nişte bare lucioase de oţel.

Doctorul mormăi ceva şi ieşi fără să se uite la ea.

Ea îl urmări din ochi, muşcându-şi buzele subţiri, şi-i făcu lui Maxison un semn cu capul.

— Luaţi corpul cât mai repede posibil, îi ceru ea. O să-i spun lui Mitchell să cureţe pe-aici.

— Bine, Miss Robbins, făcu Maxison, aruncându-i o privire înspăimântată.

Ridică sicriul pe suportul pliant pe care-l adusesem cu noi.

Femeia se apropie de cadavru şi-l privi lung. Pe faţa ei micuţă, îngustă, stăruia o expresie care-mi făcu pielea ca de găină. Avea un năsuc mic, gura aproape fără buze şi ochii albaştri ca gheaţa. Sprâncenele drepte, ridicate pe fruntea înaltă, îi dădeau un aer drăcesc.

Ridică cearceaful şi examină cu interes cusăturile largi făcute de doctor. Nu puteam să-mi iau ochii de la ea, şi ea privi deodată în sus, spre mine.

Ochii ei mă măsurară atent. Mi-a dat o senzaţie ciudată, ca şi cum ar fi putut să vadă prin hainele cu care eram îmbrăcat.

— Eşti nou, nu? întrebă ea brusc.

— Da, am zis cu un semn din cap, continuând să scot lucrurile din trusa lui Maxison.

Am scos uneltele şi i le-am întins.

— Ce ai la gură? Arată umflată, zise ea deodată.

Limba mea pipăi automat cele două tampoane de cauciuc care-mi umflau obrajii.

— M-a pupat o albină, am răspuns, întorcându-i spatele. Credeam că nu se vede.

Simţeam în continuare privirea ei asupra mea. În cele din urmă, se îndreptă spre uşă.

— Grăbeşte-te, îi ordonă lui Maxison, înainte să iasă.

O privisem în timp ce străbătea încăperea. Avea şolduri înguste şi picioare frumoase. Când închise uşa după ea, m-am îndreptat de spate şi m-am şters pe faţă cu batista.

— Amarnică muiere, am zis, oftând din greu. Vede tot.

Maxison transpirase şi el.

— E periculoasă, şopti.

— Aşa aş zice, am încuviinţat, ducându-mă la uşă.

Am deschis-o şi am aruncat o privire pe coridor. Era gol.

— Bun, să-i dăm drumul, am zis, închizând uşa.

Mi-am scos haina lungă, neagră, şi am vârât-o în lighean, sub prosopul de care se servise doctorul. Mi-am scos ochelarii şi am scuipat tampoanele de cauciuc care-mi umflau obrajii.

— Ştii ce ai de făcut, i-am spus lui Maxison. Scoate fundul dublu şi vâră-l sub sicriu. Pregăteşte corpul fără grabă, dar să fii gata repede când mă întorc.

Încuviinţă. Îi ieşeau ochii din cap de frică.

— Fii atent ce faci, Maxison, i-am zis. Fără şmecherii.

Nebuna de pe etajul de deasupra începu iar să râdă, isteric şi neobosit. Mă treceau fiorii auzind-o.

Am deschis iar uşa şi m-am uitat pe coridor. Mitchell mă aştepta. Mi-a făcut semn.

— OK? am întrebat.

— Da, până una-alta, zise el.

Ochii îi străluceau de frică şi de plăcere totodată.

— Pentru Dumnezeu, fii atent!

— O să fiu, i-am promis.

— Scările sunt după colţ. Rondul de dimineaţă s-a făcut. Avem o oră până la rondul următor. Fii atent la Robbins. De ea trebuie să te fereşti.

— O să mă feresc, i-am spus. Ştii ce ai de făcut?

— Da. Dar sper că n-o să fie nevoie să fac.

— Şi eu sper, am spus, şi am pornit rapid pe coridor.

Nu era nimeni. Am auzit voci dintr-o încăpere, dar nu m-am oprit. Am ajuns la scări şi am urcat.

Scara, largă, ducea drept la etajul de sus. Am mers de-a lungul grilajului de oţel care mărginea galeria pe care dădeau celulele şi m-am dus la etajul al doilea. La jumătatea scării am trecut pe lângă un deţinut care spăla pe jos, stând în patru labe. S-a dat la o parte ca să trec. L-am simţit cum se uită după mine, întrebându-se cine sunt. Nu m-am oprit până n-am ajuns la ultimul etaj.

Ştiam că mă aflu numai la câţiva metri de Miss Wonderly. Gândul acesta mi-a trezit un sentiment bizar de panică şi jubilaţie. La capătul scării, m-am trezit în faţa unui grilaj de oţel, a cărui uşă era încuiată. Nu m-am neliniştit, Mitchell îmi dăduse un şperaclu.

În momentul în care traversam culoarul şi ajunsesem la grilaj, nebuna trase deodată un urlet strident. Urletul se înălţă, se umflă şi umplu văzduhul, ca ţipătul unui suflet damnat. Era atât de puternic, de apropiat, de neaşteptat, că am încremenit. O clipă am fost cât pe ce s-o iau la goană orbeşte în jos pe scări, dar m-am stăpânit şi am făcut un pas înainte.

Am simţit că cineva mă pândeşte. M-am întors.

Edna Robbins stătea în cadrul unei uşi de la mijlocul culoarului. Faţa ei mică şi dură nu avea nici o expresie, trupul subţire, cu umeri pătraţi, era neclintit.

Am simţit că-mi sare inima, dar n-am mişcat. Timp de o clipă nesfârşit de lungă am rămas aşa, uitându-ne unul la altul. Era bănuitoare, dar nu alarmată. Uniforma de paznic o liniştea, dar ştiam că nu trebuie să-i las timp de gândire. Am mers liniştit către ea.

Aştepta; ochii ei îmi iscodeau chipul.

— E vreo problemă pe-aici? am întrebat, când am ajuns la vreo doi metri distanţă de ea.

Faţa ei rămase în continuare fără expresie.

— Ce te face să crezi că e vreo problemă? întrebă.

— Am auzit ţipătul acela. Eram la etajul de dedesubt, aşa că am urcat, am zis, uitându-mă apăsat la ea.

— Ce gardian model! mă luă ea peste picior; dar am văzut că privirea mea îşi făcuse efectul. N-ai ce căuta aici. Şterge-o!

— OK, i-am răspuns. Nu-i nevoie să te superi. Mi-am plimbat privirea în sus şi-n jos pe trupul ei. N-aş vrea să i se întâmple ceva unei fetiţe drăguţe ca tine.

— N-ai vrea? întrebă ea. Hai, vino înăuntru şi spune-mi de ce.

Am şovăit, apoi am intrat după ea în încăpere: era un birou mic, tot atât de curat, glacial şi masculin ca ea.

Ea se sprijini de birou şi îşi încrucişă braţele.

— Nu te-am mai văzut până acum, spuse.

— Sunt unul dintre gardienii veniţi de la Comisariatul central, i-am explicat, sprijinindu-mă de birou, lângă ea.

Eram foarte aproape unul de celălalt, umerii ni se atingeau. Trebui să întoarcă capul ca să se uite la mine.

— Parcă totuşi te-am mai văzut pe undeva, rosti ea, cu o privire curioasă, uimită.

— Eu te-am văzut ieri, am minţit fără ruşine. Eram la baricadă când ai trecut.

Ochii ei căpătară o expresie dură:

— Semeni cu asistentul nou al cioclului, de la sala de autopsie, zise.

Am rânjit:

— Nu-i de mirare: e frate-meu. Mulţi ne confundă. El e mai rotund la faţă decât mine, şi nu ştie să se poarte cu femeile.

— Tu ştii? Îşi bătea joc de mine pe faţă.

I-am aruncat cea mai răscolitoare privire de care sunt în stare:

— Sunt un mare admirator al femeilor. Şi ele mă plac.

— Probabil de asta ai venit aici să-ţi vâri nasul pe la etajul deţinutelor, spus ea.

— Ţipătul femeii ăleia m-a speriat. Am crezut că a pus gheara pe tine.

O privire strălucitoare de fiară i se aprinse în ochi.

— Nu pun ele gheara pe mine, spuse, liniştită. Ştiu ele lecţia.

— Eşti dură, nu? am zis eu, cu admiraţie în glas.

M-am apropiat şi mai mult de ea.

— Simt că m-aş putea îndrăgosti de tine ca un nebun.

Ea se ridică şi se duse la uşă.

— Şterge-o, îmi zise, şi să nu te-ntorci. Dacă mai auzi vreun ţipăt, vezi-ţi de treabă. Orice s-ar întâmpla pe etajul acesta, mă descurc.

— Te cred, i-am spus, îndreptându-mă spre uşă. Ei, la revedere, doamnă. Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti la etajul de dedesubt.

— Şterge-o, repetă ea cu nerăbdare.

Veni până la scară ca să vadă cum cobor. M-am dus jos şi am luat-o pe coridorul de la etajul B. Am aşteptat un moment, ciulind urechea. Am auzit cum se întoarce în biroul ei. Uşa s-a trântit.

Am mai aşteptat un minut şi am urcat repede scara, am traversat palierul, am scos cheia, am descuiat uşa grilajului. Mă mişcăm repede. Mi se uscase gura, inima îmi bătea să se rupă. Am tras uşa grilajului încet; se mişca uşor, fără zgomot.

Am intrat şi am închis uşa la loc, încuind-o.

Apoi am pornit prin galeria îngustă, spre celula lui Miss Wonderly.

VI

Primele trei celule erau goale. Mirosea a dezinfectant şi a sudoare. Am înaintat în tăcere, pe vârfuri, pe pasarela îngustă, acoperită cu linoleum, spre care dădeau celulele. Pe partea opusă celulelor era pusă o plasă de sârmă, care să

împiedice pe cineva să cadă în holul central al închisorii. Ochiurile plasei erau atât de mici, încât nu se vedea prin ele spre etajele de mai jos.

În cea de-a patra celulă am văzut o mişcare. M-am oprit să mă uit. O femeie grasă, bătrână şi decrepită, cu părul vâlvoi, îmi zâmbi cu o gură ştirbă:

— Bună, frumosule, mă salută ea, apropiindu-se şi înşfăcând gratiile în mâini. De zece ani n-am mai văzut un bărbat. Pentru mine ai venit, frumosule?

Eram încremenit de groază. Am făcut un semn din cap şi am trecut, ferindu-mă.

— Pentru tinerică ai venit, nu? orăcăi ea. O să-ţi placă. Dar păzeşte-te de Bugsey nebuna. E în celula de-alături. Îi urăşte pe gardieni.

Am trecut mai departe, fără s-o las din ochi pe bătrână. Când am ajuns în faţa celulei următoare, un braţ se strecură printre gratii şi o mână descărnată şi nervoasă mă apucă de braţ.

Am dat înapoi, încercând să-mi degajez braţul. Degetele slabe, nervoase, mi se înfipseră în carne cu o forţă neaşteptată.

Sudoarea îmi şiroia pe faţă. M-am lăsat tras, până când am atins gratiile cu fruntea. M-am trezit faţă-n faţă cu o femeie tânără, blondă, ai cărei ochi încinşi de nebunie mă priveau cu ferocitate. Un şuier ieşea printre buzele ei strânse, tivite cu bule de spumă. Mi s-a ridicat părul în cap şi, timp de o clipă, mi s-a oprit inima. Nebuna îşi trecu şi cealaltă mână printre gratii şi mă apucă de guler.

Inima începu să-mi bată iar. Eram speriat de moarte.

— Ura, gabore, spuse ea. Te aşteptam. Îmi făcu cu ochiul. O să te omor, îmi şopti.

— Nu, nici gând, i-am răspuns, proptindu-mă cu picioarele de gratii. Am venit să te scot de-aici.

Râsul ei ascuţit de nebună răsună din nou.

— Nu vor să mă lase să plec, zise ea apoi, cu un zâmbet trist şi viclean în acelaşi timp. Ştiu bine ce le-aş face. Ce-o să-ţi fac şi ţie.

Chipul i se crispă, ochii i se îngustară.

— O să-ţi smulg beregata.

Mi-am proptit mai cu nădejde picioarele în gratii şi m-am tras brusc îndărăt. Am scăpat din strânsoarea ei şi am căzut pe jos, lângă plasa de sârmă din partea cealaltă.

Ea se holba la mine, bătând cu pumnii în gratii. Pe când mă străduiam să mă ridic, se aruncă în genunchi şi mă apucă de gleznă. Am dat cu piciorul liber în ea, dar n-o puteam atinge din cauza gratiilor. Mă ţinea de gleznă cu ambele mâini şi trăgea. Mi-am înăbuşit un strigăt de groază simţind cum alunec pe linoleum. M-am agăţat de plasa de sârmă, dar m-a tras atât de tare, că am scăpat-o. Mă trăgea spre ea ca pe-un peşte prins în undiţă. Degeaba zvârleam din picioare, degeaba loveam orbeşte, nu reuşeam să mă eliberez.

Bătrâna ne privea rânjind, din celula ei.

— O să-ţi smulgă inima, îmi şopti ea.

Eram ud tot. Mă zbăteam ca un nebun, în culmea panicii. În expresia nebunei, în felul ei de a râde şi de a vorbi singură cu voce joasă, era ceva care mă seca de puteri. M-a tras din nou până lângă gratii. A dat drumul piciorului şi m-a apucat de haină. Îi simţeam respiraţia acră. Îmi venea să vărs de oroare.

— Ce te-a apucat? am gâfâit. Vreau să te scot de-aici. Pe tine şi pe fata de-alături.

— Să nu te-atingi de ea! răgi nebuna. A suferit destul până acum. O să te împiedic să te-atingi de ea. O să-l împiedic pe oricine să se atingă de ea. Stai puţin să pun mâna pe gâtul tău împuţit!

Am încercat să dau înapoi, dar m-a tras şi mai aproape. Degetele ei înaintau în salturi mici către gâtul meu. Se uita atât de atent la chipul meu, că nu observă că mi-am îndoit piciorul. Am ridicat piciorul încet, i l-am proptit în piept şi am

împins cu toată puterea. Căzu pe spate, respirând sacadat. Eliberat, am sărit în picioare şi m-am rezemat cu spatele de plasa de sârmă. Tremuram şi de-abia mă ţineam pe picioare.

— Ţi-a băgat groaza-n oase! răsună vocea batjocoritoare a Ednei Robbins.

Am îngheţat. Mi-am întors capul.

Edna stătea în picioare, în interiorul grilajului. Mă pândea. Nasul ei mic, ascuţit, se încreţise, ochii îi luceau a primejdie.

Baba dispăruse în fundul celulei ei. Nebuna horcăia, întinsă pe jos.

Am tras de poalele hainei mele sfâşiate şi mi-am trecut degetele prin păr. Mă simţeam ca dracu'.

Edna făcu un pas în galerie.

— Ţi-am zis s-o ştergi, nu? spuse ea aspru. Foarte bine, şmechere, o să-i explici chestia asta directorului.

Am dat înapoi, cu ochii aţintiţi asupra celulei de lângă cea a nebunei. Pe pat era întinsă o femeie; avea părul auriu, ca mierea. Mi s-a zbătut inima în piept. Ştiam cine e.

— Nu te supăra, am rostit cu voce răguşită. N-am făcut nimic rău. Vroiam să văd cum arată nebuna.

Edna surâse cu dispreţ.

— Ei bine, ai văzut-o. Tare-mi vine să te închid împreună cu ea şi s-o las să se distreze un pic cu tine. Hai, vino, javră, te-ai ars. Directorul o să te dea afară.

Ştiam că e care pe care. Mi-am evaluat rapid şansele. Era mică. Părea robustă, dar eram sigur că o să mă descurc cu ea. Trebuia să o apuc de gât înainte să apuce să dea alarma.

Am pornit încet către ea, cu o mutră amărâtă şi încurcată.

— Poate ai putea să închizi ochii de data asta, am mormăit, ajungând lângă ea.

— Nici gând de-aşa ceva... începu ea.

Am sărit pe ea, încercând s-o apuc de gât. Şi am avut surpriza vieţii. Cu o flexibilitate de şopârlă, mă apucă de încheieturile mâinilor, mă trase spre ea şi se aplecă. În secunda următoare, zburam prin aer. M-am lovit de gratii şi am căzut la pământ, ameţit.

— Ţi-am spus că mă descurc cu tot ce se întâmplă pe etajul ăsta, îmi spuse Edna. Asta ţi se aplică şi ţie. Îmi dădu un picior în faţă. - Scoală de-acolo şi vino cu mine fără gălăgie, sau îţi sucesc gâtul.

Strângând din dinţi, copleşit de o furie rece, m-am rostogolit spre ea şi am apucat-o de picioare. Am tras. Am auzit-o cum scoate un strigăt înăbuşit în clipa când şi-a pierdut echilibrul, dar a fost deşteaptă şi s-a aruncat înainte, scăpându-mi.

M-am agăţat de ea. Era tare ca oţelul. M-am străduit să-i trag lovituri cu capul în figură.

M-a lovit drept în ochi cu pumnul ei osos, mi-a proptit un genunchi în piept şi m-a apucat de încheietura mâinii cu ambele mâini. Era puternică şi ştia o mulţime de trucuri de jiu-jitsu. Mi-a întors braţul pe dos, aproape să mi-l rupă. Am văzut negru în faţa ochilor de durere.

— Te-nvăţ eu să te mai baţi cu mine, îmi suflă ea, lăsându-se greu pe braţul meu.

Am reuşit nu ştiu cum să mă rostogolesc, trăgând-o după mine. Am vrut să mă scutur de ea, dar se agăţase de braţul meu ca un buldog. De câte ori mă apăsa pe el, mă treceau valuri de durere. Auzeam cum îmi trosnesc încheieturile.

I-am văzut capul blond venindu-mi la îndemână şi i-am pocnit un pumn. Lovitura a nimerit-o în gât. Mi-a lăsat braţul şi s-a prăbuşit.

M-am ridicat greoi în genunchi. Nu mai puteam folosi braţul drept. Dar ea nu renunţase. S-a sculat, înjurând încet, cu părul blond-arămiu desfăcut, căzându-i pe umeri. S-a repezit din nou la mine. O aşteptam: i-am tras un pumn în coaste. A intrat ca în brânză.

A căzut, făcând un salt, şi iar s-a ridicat înaintea mea. Mă băgase în sperieţi. Era tot atât de dură şi de periculoasă ca un bărbat.

De data asta n-a sărit pe mine, ci s-a răsucit pe călcâie şi a alergat către uşa grilajului. M-am luat după ea

şchiopătând. Cu orice preţ, trebuia să o împiedic să dea alarma.

Am ajuns-o când întindea degetul spre butonul roşu al alarmei. Am încercat să pun mâna pe ea.

Mă trase spre ea şi se aruncă pe spate, buşindu-mă cu picioarele în stomac. Am zburat pe deasupra ei şi m-am lovit de grilaj. Înainte să am timp să mă ridic, sări peste mine ca să ajungă la alarmă. Am înhăţat-o de talie şi am tras-o jos. Muşca, mă lovea şi mă zgâria. Ne-am rostogolit pe jos. Am început s-o lovesc cu pumnii. Mai întâi, m-a lovit şi ea, dar, după ce i-am tras trei sau patru pumni, a încercat să se ferească cu coatele. Loviturile mele o dureau; aşa cum vroiam. Gâfâia şi suspina de furie. Am apucat-o de gât, dar mi-a înfipt degetele în ochi. I-am dat drumul şi m-am ferit, cu ochii plini de lacrimi. Ea se ridică de jos, clătinându-se, şi se îndreptă spre mine, cu gând să mă termine. M-am ridicat şi i-am tras o directă de stânga în gât.

Deschise gura şi scoase un vaiet subţire, căzând lângă uşa celulei nebunei.

A fost o clipă de pauză. Eu, în genunchi, ea, cu umerii rezemaţi de gratii, cu genunchii îndoiţi. Apoi două mâini lacome, ca nişte gheare, ţâşniră printre gratii şi o apucară de gât. Edna trase un urlet sălbatic simţind atingerea mâinilor. Dar urletul se stinse chiar în clipa în care îi ieşea din gât.

Nebuna, schelălăind de încântare, o trase spre ea. Distanţa dintre gratii era prea mică şi capul Ednei nu putea trece printre ele. Nu putea să strige, fiindcă mâinile nebunei o strângeau de gât ca un cleşte. Se zbătea şi dădea din picioare. Un pantof zbură cât acolo şi mă lovi în faţă. Genunchii îi ieşiră prin ciorapi. Eu nu eram în stare să mă mişc. Stăteam rezemat de grilaj, tremurând şi căscând ochii.

Nebuna tot trăgea, sprijinindu-se cu nădejde pe picioare. Edna încerca s-o apuce, dar nu avea braţele destul de lungi. Se uita la mine, ochii îi ieşeau din cap şi limba i se umfla în gură. Nebuna o smuci brusc. Un sunet oribil, înfundat, ieşi

din gâtul Ednei şi capul îi trecu printre gratii, lăsând bucăţi de piele pe ele. O parte a feţei ei se umplu de sânge.

— Am prins-o, îmi şopti nebuna. Ce, crede ea că e şefă peste toate aici? Mai vedem noi.

Se aşezase pe duşumea, ţinând-o strâns pe Edna de gât.

Baba zăludă de-alături încerca să vadă ce se întâmplă, dar n-avea cum. Bătea cu pumnii în uşa celulei, înjurând cu voce aspră.

Edna era arcuită pe spate, călcâiele ei băteau darabana pe podeaua aşternută cu linoleum. Mâinile îi erau încleştate de gratii, în încercarea de a nu lăsa greutatea corpului să tragă de cap. Sângele îi şiroia de pe faţă.

Nebuna, rânjind către mine, începu să respire adânc. Umerii i se încordară, faţa i se umplu de sudoare.

Mi-am înfipt degetele în plasa de sârmă şi am aşteptat.

Bătrâna, cu faţa lipită de gratii, rămase nemişcată, ascultând.

Pe unde nu era acoperită de sânge, faţa Ednei avea o culoare vineţie. Ochii scoşi din orbite nu mai vedeau. Limba îi atârna, albăstrie, între buzele albăstrii. Corpul ei subţirel intră în convulsii. Începu să lovească cu o mână gratiile, fără forţă.

Nebuna îmi făcu semn cu capul, închise ochii şi se încordă. Mâna Ednei se opri din mişcare. Am auzit un trosnet surd, urmat imediat de încă unul. Edna încetă să se mai zbată. Trupul i se muie deodată, cu capul prins în continuare între gratii.

Bolnav de silă, am trecut pe lângă ea, înconjurându-i picioarele, spre celula următoare.

Nebuna lăsă gâtul Ednei, se repezi spre mine şi încercă să mă apuce. Am scos pistolul şi am lovit-o peste mâini. Se dădu înapoi urlând.

Chiar şi cu grozăvia asta în faţa mea, tot nu mă puteam gândi decât la Miss Wonderly.

Era acolo. Zăcea întinsă pe patul de metal, cu ochii închişi, cu părul ei ca mierea răspândit pe perna grosolană.

Am descuiat celula şi am intrat.

Degetele nebunei mă înhăţară de braţ. Înnebunit de groază, am trăsnit-o între ochi cu mânerul revolverului.

Dădu ochii peste cap şi se prăbuşi.

Înfiorându-mă, am luat-o pe Miss Wonderly în braţe şi am ieşit clătinându-mă din celulă.

Bătrâna începu să ţipe.

VII

Am deschis uşa ascensorului şi am aruncat o privire pe coridor. Mitchell, cu ochii căscaţi, tropăia pe loc de nerăbdare, la capătul culoarului. Îmi făcu semn cu mâna.

Sus, la etajul A, bătrâna continua să ţipe.

Am ridicat din ascensor trupul nemişcat al lui Miss Wonderly şi am luat-o înainte pe coridor. Mitchell îmi făcu încă un semn, apoi se întoarse şi începu să coboare scările în goană.

Alertat, am lăsat-o pe Miss Wonderly pe podea şi mi-am scos pistolul.

Un paznic veni în goană de după colţ, cu arma pregătită. Nu i-am dat nici o şansă. Revolverul meu trosni. Gardianul se clătină şi căzu la pământ. Puşca automată îi căzu din mâini şi se declanşă. Glonţul zgârie tencuiala de pe tavan, deasupra capului meu.

M-am întors, am luat-o pe Miss Wonderly şi am aruncat-o pe umăr. Se mişcă puţin, dar o ţineam bine. Am luat-o la goană.

Undeva în clădire începu să sune o alarmă. Sunetul ei metalic se amesteca cu strigătele deţinuţilor, cu pocnetele uşilor de oţel şi cu urletele babei de la etajul de sus.

La jumătatea coridorului, o uşă se deschise şi doi paznici dădură buzna afară. L-am împuşcat în picior pe unul dintre ei. Celălalt dădu înapoi, intră în încăpere şi trânti uşa. Am tras o salvă în uşă şi l-am auzit pe gardian zbierând.

Am continuat, mergând mai încet şi întorcându-mă la fiecare pas. Luptasem ca un nebun şi nu aveam de gând să mă las acum, când ajunsesem atât de departe.

Am auzit paşi grei urcând pe scări şi am luat-o la fugă. Sala de autopsie era prea departe. Ştiam că n-o să am timp să ajung acolo. Am împins prima uşă de care am dat şi am intrat într-un birou mic, mobilat banal. Am pus-o iar pe Miss Wonderly pe podea. Ea a deschis ochii, a încercat să se ridice în capul oaselor, dar am împins-o înapoi.

— Stai liniştită, iubito, i-am zis. Te scot eu de-aici.

Mi-a făcut o plăcere nebună să-i văd expresia din ochi, când m-a recunoscut. Tresări, dar rămase nemişcată, privindu-mă.

Am alergat la uşă, m-am aplecat şi m-am uitat în coridor. Patru gardieni, dintre care unul avea o armă automată, se uitau uluiţi la trupurile prăbuşite pe coridor. Am băgat un glonţ în tipul cu arma automată. Ceilalţi au început să fugă cu disperare şi au dispărut în josul scărilor.

Am săltat-o în braţe pe Miss Wonderly, am sărutat-o şi am luat-o în viteză pe coridor, ducând-o pe sus. Chiar când am ajuns la colţ, careva a început să tragă cu automatul. Un glonţ mi-a retezat tocul de la pantof. M-am împiedicat, dar am reuşit să trec după colţ.

Am intrat în goana mare în sala de autopsie şi am trântit uşa. Maxison era încovoiat lângă perete, livid de groază. Trase aer în piept ca un înecat când mă văzu, dar nu era în stare să se mişte.

Am dat fuga la sicriu, am tras-o pe Miss Wonderly de pe umăr şi am aruncat-o înăuntru dintr-o singură mişcare. Ea se ridică în capul oaselor, cu faţa crispată, cu ochii îngroziţi.

— Întinde-te şi nu face nici un zgomot, i-am şoptit.

Se uită la mine şi deschise gura să ţipe. I-am astupat gura cu mâna, dar începu să se zbată, înnebunită de frică.

Nu mi-a plăcut ce-am făcut, dar n-aveam încotro. I-am dat un pumn în falcă. Capul i se dădu pe spate şi leşină.

Cu viteza disperării, am culcat-o în sicriu, am pus fundul dublu deasupra ei şi l-am înşurubat. Am tras haina lungă neagră de unde o ascunsesem şi am îmbrăcat-o. Mi-am pus ochelarii şi mi-am băgat în gură tampoanele de cauciuc. M-am dus la Maxison şi l-am târât la masa de faianţă.

— Să băgăm cadavrul în sicriu, i-am şoptit şi am apucat de umerii ţepeni şi reci ai moartei.

A reuşit să-şi vină în fire. A apucat-o pe moartă de picioare şi m-a ajutat s-o vâr în sicriu. De-abia încăpea şi mi-am dat seama că va trebui să forţăm capacul ca să se închidă. Tocmai luasem capacul şi îl pusesem pe sicriu, când uşa se dădu în lături.

Flaggerty şi trei gardieni apărură în prag.

M-am prefăcut că mă sperii şi am făcut un pas înapoi, ridicând mâinile. Maxison n-avea nevoie să se prefacă. Credea că l-a ajuns ceasul morţii.

Flaggerty, lac de sudoare, alb de furie, ne aruncă o privire rapidă, apoi se uită prin încăpere.

— N-a intrat nimeni aici? se răsti el, uitându-se la Maxison.

Cioclul dădu din cap. Nu putea vorbi de frică.

— Haidem, zbieră Flaggerty la gardieni şi se întoarse. Imediat se întoarse înapoi, se duse la sicriu şi trase capacul. Se holbă la moartă, cu ochii îngustaţi, strâmbând din gură. Făcu un gest furios şi ieşi.

Uşa se trânti.

M-am şters pe faţă, încercând să-mi recapăt suflarea.

— Ia-o uşor, i-am zis lui Maxison. N-am făcut treaba decât pe jumătate.

Am luat şurubelniţa şi am înşurubat capacul pe sicriu. Tocmai terminam, când uşa se deschise din nou şi Clancy, gardianul, intră.

— Ştiţi ultima veste? întrebă el. Tipul acela, Cain, a intrat în închisoare. Şi-a luat pipiţa de-aici.

— Nu spune! am exclamat, ştergându-mă pe faţă şi pe mâini cu un prosop. - L-au prins?

Clancy dădu din cap.

— Nu, dar n-are cum să scape. Flaggerty şi-a ieşit din minţi. A început să cotrobăie prin toată închisoarea. Se uită la mine cu ochii mari: - Ce dracu' s-a întâmplat cu faţa ta?

— Unul dintre gardieni a crezut că eu sunt Cain, i-am zis. Până să apuce Flaggerty să-l oprească, a sărit pe mine.

— Au înnebunit toţi, comentă Clancy. N-am mai văzut în viaţa mea atâţia nebuni adunaţi la un loc. Ei, o să pună ei mâna pe Cain. N-are cum să iasă.

— Eşti sigur? am zis.

— Aşa cred. Cum să iasă?

— De intrat cum a intrat?

— Mda, zise Clandy, clătinând din cap. Jos pălăria. E isteţ şi are curaj.

— Când putem pleca? am întrebat. M-am cam săturat de toate împuşcăturile astea.

— Trebuie să staţi. Nimeni n-are voie să iasă până când nu-l găsesc.

Am ridicat din umeri şi mi-am aprins o ţigară. Mă întrebam cât o să mă rămână leşinată Miss Wonderly, şi dacă o să înceapă să ţipe când o să se trezească din leşin. Mă treceau sudorile numai cât mă gândeam.

Am stat acolo vreo zece minute, apoi au început iarăşi împuşcăturile.

Clancy se duse la uşă şi se uită afară.

— Am impresia că l-au încolţit, zise. E zarvă mare la etajul B.

Alarma începu să sune.

— Acu' ce-o mai fi? se încruntă Clancy. De ce-or suna alarma?

Mitchell apăru la uşă.

— Mişcă-te, nesimţitule, zbieră el la Clancy. Ne-am pricopsit cu o revoltă. Au scăpat nişte puşcăriaşi.

— Cine le-a dat drumul? întrebă Clancy scoţând pistolul şi alergând spre uşă.

— Cain, presupun, spuse Mitchell, împingându-l pe Clancy în faţă.

Se întoarse spre mine şi-mi făcu cu ochiul.

— Hai, îi spuse lui Clancy, toată lumea la etajul B, ăsta-i ordinul.

Dispărură în fugă pe coridor.

Am rânjit la Maxison.

— Mitchell le-a dat drumul. Sper să nu păţească nimic, am zis. Haide, mergem.

Am ridicat sicriul pe umeri şi am pornit spre ieşire. Sicriul cântărea o tonă şi, când am ajuns la poartă, eram istoviţi.

Gardianul de la uşă se zgâi la noi şi ridică puşca.

Ne-am oprit.

— E în regulă, am suflat. Avem permis de ieşire. Lasă-ne să încărcăm sicriul în maşină şi ţi-l dau.

El şovăi, iar noi am trecut pe lângă el în curte, unde ne aştepta dricul. El se ţinu după noi. Maxison şi cu mine am urcat sicriul în dric şi am trântit portiera. Gardianul ne ameninţa în continuare cu puşca. Faţa lui rotundă şi roşie avea o expresie uluită.

— Flaggerty a zis să nu iasă nimeni, bombăni el. Nu ieşiţi, degeaba insistaţi.

— Ţi-am zis că Flaggerty ne-a dat permis, am zbierat. Dă-i-l, am mârâit la Maxison. E la tine în buzunar.

Cu o figură mirată, Maxison vârî mâna în buzunar. Gardianul mută arma din direcţia mea spre el, ţintindu-l, cu ochi bănuitori.

Am sărit, l-am pocnit pe gardian în falcă şi, în timp ce el cădea, i-am smuls automatul. I-am tras una în cap cu patul puştii.

— Haidem, i-am zis lui Maxison, împingându-l în dric.

Am traversat curtea cu dricul, am trecut de prima poartă, care era deschisă, şi am oprit în faţa porţii care dădea afară. Asta era închisă.

Franklin ieşi din gheretă. Se uită la noi.

— O întindeţi înainte de a fi prea târziu? râse el.

— Chiar aşa, i-am zis. I-am dat permisul gardianului de la intrarea în clădire. Au o revoltă pe cap acum.

El ridică din umeri:

— Eu nu mă amestec. Sunt un om paşnic. Se duse la poartă şi o deschise. - La revedere, fraţilor.

I-am făcut un semn şi am ieşit cu maşina.

Nu mai aveam decât un obstacol, baricada. Am pus revolverul la îndemână şi am luat-o în viteză pe drumul plin de nisip. Nu se vedea nici un gardian. Baricada bloca drumul, dar n-o păzea nimeni.

Dinspre închisoare se auzeau ţipete şi focuri de armă. Probabil că toată lumea era prea ocupată ca să se sinchisească să păzească un trunchi de copac.

Maxison şi cu mine ne-am dat jos, am dat trunchiul de copac la o parte. Apoi ne-am urcat înapoi în dric.

Reuşisem.

Capitolul V

CONTRAPUNCT

I

Hotelul Martello de la Key West are vedere la ocean. De pe balconul nostru, adăpostit de soare de o draperie cu dungi albe şi verzi, puteam vedea bulevardul Roosevelt, aproape pustiu; obloanele caselor erau închise şi câinii moţăiau pe alei. Era ora prânzului şi căldura era cumplită. Pe dreapta, în depărtare, se zăreau insuliţele verzi ca smaraldul presărate pe marea scânteietoare, parcă pictată sub norii liliachii din înaltul cerului. Vapoare şi tot soiul de ambarcaţii mişunau pe vechiul Nor'west Channel, itinerar folosit de secole.

În şort, ochelari de soare şi sandale, leneveam într-un fotoliu de nuiele. Pe braţul fotoliului era pus un pahar cu whisky şi sifon, în care clinchetea gheaţa. Mă relaxam la căldură, privind spre mare cu ochi nerăbdători.

Miss Wonderly era aşezată lângă mine. Purta un costum de baie alb care se lipea de ea ca o mănuşă. O pălărie de paie cât roata carului îi ferea obrazul de soare. Pe genunchi ţinea o revistă.

Minutele treceau. M-am mişcat puţintel ca să ajung la ţigări. Când mi-am luat bricheta, Miss Wonderly m-a mângâiat pe mână.

I-am zâmbit.

— Tare frumos, nu?

Ea dădu din cap, suspină, îşi scoase pălăria. Părul bogat, de auriul mierii, i se răspândi pe umeri. Şi ea era tare frumoasă.

Eram în hotel de cinci zile. Evadarea rămăsese ca un coşmar îndepărtat. Nici nu vorbeam despre asta. În primele

zile, Miss Wonderly se simţise rău de tot. Dormea prost, visa urât. Îi era frică să iasă din hotel. Hetty şi cu mine n-o lăsam singură nici o clipă. Hetty fusese o minune. Rămăsese cu noi.

După ce fugisem din închisoare, ne dusesem direct la barca lui Tim. Tim şi cu mine plecasem cu Miss Wonderly şi reuşisem, nu prea ştiu cum, să ne furişăm printre cordoanele de poliţie pe care Killeano le întinsese de-a lungul coastei. Ajunsesem la Key West. A doua zi dimineaţa, Tim se întorsese cu barca la Paradise Palms.

Key West, cu docurile lui din care se pleca la pescuit şi la strâns de bureţi de mare, cu concursurile de alergări de broaşte ţestoase care se făceau pe plajă, cu pieţele şi magazinele lui, cu aerul lui nonşalant şi prietenos, era un loc minunat pentru convalescenţă. Miss Wonderly îşi revenise mai repede decât aş fi crezut. Acum era aproape normală.

— Îţi place, copilaş? am întrebat-o, zâmbindu-i.

— Da, spuse ea, întinzându-se. Şi ţie?

— Sigur. Cam aşa speram să-mi petrec vacanţa la Paradise Palms.

— Cât mai rămânem aici? întrebă ea deodată.

I-am aruncat o privire.

— N-avem nici o grabă. Vreau să te faci bine. Putem sta aici cât timp vrei.

Se întoarse pe-o parte ca să se uite mai bine la mine.

— Ce-o să se întâmple cu noi? întrebă ea, întinzându-mi mâna.

M-am încruntat.

— Ce să se-ntâmple? Ce-ar trebui să se întâmple?

— Dragule, poate că n-am dreptul să întreb, dar... rămânem împreună? Se înroşi toată.

— Vrei să rămânem împreună? am zâmbit. Nu prea sunt un tovarăş bun de drum.

— Mie-mi convine, dacă îţi convine şi ţie, spuse ea, serioasă.

— Sunt nebun după tine, i-am spus, dar nu ştiu cum te-ai putea obişnui cu felul meu de viaţă. Vezi tu, n-am fost învăţat niciodată să duc o viaţă ordonată. Nici nu mă pot vedea ducând o viaţă ordonată. N-ar fi o viaţă prea plăcută pentru tine.

Se uită la mâinile noastre, strânse una în alta.

— Vrei să te-ntorci acolo, nu?

— Acolo unde? am întrebat cu voce aspră.

— Te rog, dragule, spuse ea agăţându-se de mâna mea. Nu fi aşa. Vrei să te-ntorci acolo.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, i-am zis, zâmbindu-i. Nu ştiu încă ce-o să fac.

— Dar o să te duci, când vine Tim. Îl aştepţi pe Tim, nu-i aşa?

— Păi... da, i-am răspuns, privind spre mare. Îl aştept pe Tim.

— Şi când vine, te-ntorci acolo cu el?

— S-ar putea.

— Te-ntorci.

— S-ar putea, am repetat. Nu ştiu. Depinde de ce se mai întâmplă.

Mă strânse şi mai tare de mână.

— Dragule, te rog, nu te-ntoarce. Nu credeam că o să scăpăm. Când eram în închisoarea aia oribilă, nu credeam că o să te mai văd vreodată. Am crezut că o să te prindă şi pe tine şi o să te termine. Dar am scăpat, şi acum eşti cu mine. N-ar fi bine să ne punem iar în primejdie, nu-i aşa?

— Nu-ţi face griji, i-am spus. Am o treabă de terminat. Îmi place să pun punctul pe i. Aşa sunt eu.

— Nu, nu eşti. Nimeni nu e aşa.

— Eu sunt.

— Dragule, nu face asta.

Mâna ei tremura în mâna mea.

— Renunţă, te rog, numai de data asta.

Am dat scurt din cap.

Ea îşi smulse mâna dintr-a mea.

— Tu şi mândria ta, spuse ea, cu vocea dintr-odată aspră, mânioasă. Nu-ţi pasă de nimic altceva. Nu-ţi pasă de noi. Trase adânc aer în piept şi izbucni: Ai văzut prea multe filme cu gangsteri, asta-i nenorocirea!

— Nu-i adevărat, am zis.

— Ba da, zise ea. Acum îşi controla perfect vocea. Vrei să te răzbuni. Consideri că Killeano a marcat un punct şi vrei să-ţi aperi reputaţia. Nu poţi să te abţii să faci asta. Crezi că e foarte deştept din partea ta să te duci singur acolo împotriva mafiei ăsteia care nu se dă îndărăt de la nimic. Fiindcă Bogart şi Cagney fac asta în filme, trebuie s-o faci şi tu în realitate.

Am luat o înghiţitură de whisky, am clătinat din cap.

— Nu pe tine te-au bătut, nu pe tine te-au ars cu ţigara şi nu pe tine te-au pus să-ţi scoţi hainele şi să stai gol în faţa unei turme de paznici de închisoare care rânjeau, continuă ea cu voce joasă. Nu în celula ta au dat buzna noaptea, nu? Nu ţie îţi şoptea o nebună printre gratii tot felul de grozăvii şi de scârboşenii.

— Iubito...

— Tu ai păţit asta? Eu am suferit, nu tu. Eu nu vreau răzbunare. Te vreau pe tine. Nu vreau nimic altceva decât pe tine. Am scăpat. Mă bucur c-am scăpat. Doamne, cât de mult mă bucur c-am scăpat! Dar tu vrei să te-ntorci. Vrei să-i înfrunţi. Vrei să mă răzbuni. Dar eu nu vreau să mă răzbune nimeni.

Vocea ei se frânse deodată.

— Dragule, nu poţi să te gândeşti puţin la mine - nu poţi să renunţi - pentru mine? Pentru noi?

Am bătut-o uşurel pe mână. M-am ridicat.

A urmat o lungă tăcere. Apoi am auzit-o ridicându-se. A venit lângă mine şi şi-a strecurat braţul sub braţul meu.

— Asta vroiai să zici când mi-ai spus că nu ştii cum m-aş putea obişnui cu felul tău de viaţă? întrebă.

M-am uitat la ea, mi-am trecut braţul în jurul ei, am strâns-o la piept.

— Da, am spus. Nu-mi place să mă calce cineva pe picioare. Îmi pare rău, iubito, dar o să mă-ntorc acolo. Am zis că o să-i fac felul lui Killeano şi aşa o să fac. Mă simt ca un ticălos pentru că-ţi fac asta, dar altfel nu pot să fac: nu mi-aş ierta niciodată dacă l-aş lăsa pe şobolanul ăsta să-mi scape printre degete.

— Bine, dragule, spuse ea. Înţeleg. Îmi pare rău că n-am înţeles mai devreme. Mă ierţi?

Am sărutat-o.

— Dragule, rosti ea după câteva clipe, vrei să te aştept?

M-am zgâit la ea.

— Păi sigur că vreau să mă aştepţi, am exclamat.

Ea dădu din cap.

— Nu neapărat. Te aştept, dar cu o condiţie. Altfel, când o să te-ntorci aici, n-o să mă mai găseşti. Nu glumesc.

— Şi ce condiţie?

— Să nu-l omori pe Killeano. Până acum n-ai făcut decât să te aperi. Dacă-l omori pe Killeano devii un ucigaş. Nu trebuie să se-ntâmple asta. Îmi promiţi?

— Nu pot să-ţi promit aşa ceva, am zis. Poate să mă pună în situaţia de a-l...

— Asta-i altceva. Am vrut să zic că nu trebuie să te duci şi să-l împuşti deliberat. Dacă te atacă, e altceva. Dar să nu-l vânezi şi să-l împuşti cu sânge rece.

— Bine, i-am zis, îţi promit.

O strângeam în braţe când am simţit-o încordându-se deodată. M-am întors şi m-am uitat.

Barca lui Tim era la cel mult un kilometru distanţă de mal. Venea cu viteză.

II

Eram la Tim toţi trei: Davis, Tim şi cu mine, aşezaţi, cu câte un pahar plin de whisky în mână şi cu sticla la îndemână.

Davis abia intrase. Noaptea căzuse şi Tim şi cu mine abia sosisem de la Key West.

— N-am pierdut vremea, zise Davis zâmbindu-mi, dar, înainte să începem, aş vrea să ştiu ce face puştoaica?

— Face bine, i-am zis. I-au făcut o viaţă de iad în închisoarea aia, dar a trecut peste asta. Acum e bine.

Davis privi pe furiş spre Tim. Tim ridică din umeri.

— Ei, sigur, vroia să nu mă mai întorc aici, am continuat, frecându-mă pe bărbie. O să treacă şi peste asta.

— Mă rog, din moment ce se simte bine, e perfect, comentă Davis, pieptănându-se cu un aer nedumerit.

— Necazul cu tipul ăsta e că se bagă singur în tot felul de belele, remarcă Tim. Când Hetty a aflat că vine, mi-a făcut un scandal pe cinste...

— Gata, i-am tăiat-o eu brusc. Să trecem peste amănuntele intime. Ce e nou?

— O mulţime de lucruri, răspunse Davis, aprinzându-şi o ţigară. În primul rând Flaggerty e mort. Ce zici de asta? Unul dintre puşcăriaşi i-a crăpat capul cu securea.

— Unul mai puţin cu care să-mi bat capul, am zis.

— Da. Şi ascultă una bună. Killeano a preluat slujba lui Flaggerty. Nu vrea să dezvăluie presei nimic despre ce s-a întâmplat în închisoare. Cred că e prea aproape de alegeri ca să lase cetăţenii să afle asemenea veşti proaste.

— Ce s-a întâmplat cu Mitchell?

— A întins-o. L-am văzut înainte să plece şi mi-a povestit tot. Jos pălăria, frate. A fost o lovitură tare. Am scris despre asta, dar redactorul mi-a tăiat articolul, după ce l-a întrebat pe Killeano. Publicul nu trebuie să afle nimic despre asta.

— Şi Maxison?

— A reuşit să scape basma curată, dar abia-abia. Laura i-a confirmat declaraţia şi, după ce l-a întors pe toate părţile, Killeano l-a lăsat în pace. Acum s-a întors la lucru, dar trebuie să recunosc că arată de parcă a scăpat de la balamuc. Şi să-ţi mai spun ceva. A fost găsit Brodey.

— E mort? am întrebat posomorât.

— Da. L-au găsit la Dayden Beach. Cu Luger-ul tău alături. Ghici cine l-a omorât?

— Ştiu, am spus încleştând pumnii. Aşa că acum sunt căutat pentru trei crime?

— Sigur că eşti, zise Davis, cam uluit.

— Cu-atât mai rău, am spus, am luat o înghiţitură de whisky şi m-am uitat din nou la el. - Şi altceva?

— Cea mai interesantă veste, spuse el, cotrobăi în buzunar şi scoase o bancnotă de cinci dolari. Mi-o întinse: - Am luat asta de la cazino acu' vreo două nopţi.

Am întors bancnota pe toate părţile, m-am uitat la ea în lumină. Mi se părea în regulă.

— Şi ce?

— E falsă.

M-am zgâit iar la bancnotă. Tot mi se părea bună.

— Eşti sigur?

— Da. Am verificat-o la bancă. Au zis că tipii au făcut o treabă clasa-ntâi, dar că tot e falsă.

— Şi eu aş zice că e o treabă clasa-ntâi. Ai primit-o la cazino?

Încuviinţă.

— Împreună cu încă două de cinci pe care le-am câştigat. Celelalte erau bune. Asta e falsă.

— Mda, asta e ceva, am zis şi am băgat bancnota în buzunar.

— Hei, vreau una bună în schimb, se repezi Davis, alarmat. Şi pentru că tot suntem la importantul subiect al banilor, îmi datorezi şi o sută de dolari.

— Îţi datorez?

— Da. Ţi-am cheltuit banii. Ia ghici ce-am făcut? Am angajat un detectiv privat să scotocească după ceva chestii murdare despre prietenii tăi. Cum îţi place asta?

— Ai făcut asta? Isteaţă idee! A găsit ceva?

— Dac-a găsit? Drace! Davis îşi frecă mâinile, satisfăcut. - N-a fost o idee proastă. Una dintre chestiile pe care le-a aflat e că la bordelul care te interesează se consumă de cinci ori mai multă electricitate decât acum doi ani. Îţi spune ceva?

— Asta ar da de înţeles că e un echipament electric instalat acolo.

— Aşa am zis şi eu. Ar fi o ascunzătoare perfectă pentru o tiparniţă de bani falşi, nu?

— Bună, am zis. Şi altceva?

— Nu ne grăbi, spuse Davis, rânjind. Tipul nu se ocupă de asta decât de vreo două zile. A aflat ceva despre Gomez, dacă te interesează.

— Gomez? am zis încruntându-mă. Nu ştiu unde s-ar potrivi Gomez în schema asta.

— Bun, atunci să-l lăsăm deoparte pe Gomez.

— Da' ce-ai găsit despre Gomez?

— Gomez face trafic de persoane în Cuba.

Mi-am privit atent unghiile.

— Ia zi, l-am îndemnat.

— Asta e. Face treaba pe scară mare. Are trei bărci, o mulţime de tipi care lucrează pentru el, şi primeşte o mie de dolari de cap.

— Ce fel de oameni transportă?

— Revoluţionari. E trafic mare între ţărmul ăsta şi Cuba. Gomez face şi contrabandă de arme. Pe câte am auzit, iar o să fie zarvă în Cuba, nu peste multă vreme.

— Dacă Killeano pune mâna pe una din bărcile lui, n-o să-i placă deloc, am spus eu, gânditor.

— Nu prea-s şanse, zise Davis. Probabil că Gomez lucrează sub protecţia lui.

— Dar presupunând că pe Killeano îl apucă un acces de zel şi opreşte una din bărcile lui Gomez, ce credeţi c-ar face Gomez?

— Ştiu al dracului de bine ce-ar face. Ar încerca să-i vină de hac lui Killeano, zise Davis, privind cu îndoială la mine. Dar de ce să-l apuce zelul pe Killeano?

— Abia a devenit şeful poliţiei, şi alegerile se apropie. Ar fi o bună publicitate să pună brusc capăt traficului, mai ales dacă presa face caz de asta.

Chipul grăsan al lui Davis se strâmbă:

— Ce naiba îţi trece prin cap?

— Unde-şi ţine Gomez bărcile?

— De unde să ştiu? se miră Davis, întorcându-se şi uitându-se când la Tim, când la mine. Tipul ăsta, detectivul - îl cheamă Clairbold (nostim nume, nu?) - a dat accidental de chestia asta. Nu asta căuta. Cotrobăia prin apartamentul lui Loïs, încercând să găsească vreo scrisorică pe care să i-o fi scris Killeano lui Loïs. A fost ideea mea. Mă gândeam că am putea să-l punem la zid pe Killeano dacă am pune mâna pe ceva scrisorele picante şi le-am publica. Clairbold tocmai îşi băga nasul prin dormitorul lui Loïs, când Gomez şi încă un tip au intrat în camera de-alături. Clairbold s-a pitit după o draperie şi l-a auzit pe Gomez cum plănuia să ducă un grup de partizani în Cuba, în noaptea asta, şi să aducă un alt grup înapoi în noaptea următoare.

Am încuviinţat.

— Bună treabă. A găsit vreo scrisoare?

— Nu. A întins-o de îndată ce-a plecat Gomez. Nu i s-a părut sănătos să mai zăbovească pe-acolo.

— S-ar putea să iasă ceva, Jed, am zis. Merită să ne ocupăm de asta. Poţi să iei legătura cu detectivul?

— Da. Imediat, dacă vrei.

— Atunci fă-o. Zi-i să-i ia urma lui Gomez şi să se ţină scai de el oriunde s-ar duce. Vreau să aflu unde-şi ţine Gomez bărcile şi unde o să-i debarce pe cubanezii ăia la noapte. Spune-i să treacă pe-aici. O să-l aşteptăm.

Davis se duse să-i dea telefon detectivului.

Tim se uită îngrijorat la mine.

— Nu văd la ce te pot duce toate astea, spuse el.

Am dat nerăbdător din mână.

— Cred că am îmbătrânit şi m-am muiat, i-am zis. Ştii ce m-a făcut copila aia a mea să promit?

Tim făcu semn că nu.

— Că n-o să-l omor pe Killeano. Închipuieşte-ţi. Credea că o să mă duc direct la biroul lui şi o să-i umplu burta cu plumb. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva?

— Păi, şi nu asta vroiai să faci? rosti Tim, cu un rânjet şiret pe buze.

— Cam aşa, am mărturisit, încruntându-mă. Dar de unde să-mi treacă prin cap că o să ghicească?

— Şi-atunci, nu-i vii de hac lui Killeano? exclamă Tim, surprins. Atunci de ce te-ai mai întors?

— Am promis că nu-l omor, dar asta nu-nseamnă să nu-i vin de hac, am răspuns, posomorât. Numai că va trebui să lucrez altfel. O să ia mai mult timp, dar o să ajung la acelaşi rezultat. Trebuie să găsesc pe altcineva care să facă treaba asta în locul meu: în cazul de faţă, Gomez.

Davis se întoarse de la telefon.

— Clairbold zice că în clipa asta Gomez e la terenul de joc. E de părere că Gomez o să facă treaba cu Cuba după ce se încheie partida.

— OK, am zis.

— După ce-l vede pe Gomez că pleacă, detectivul o să vină aici, zise Davis. O să-ţi placă tipul. E bun.

Mi-am pus picioarele pe masă:

— Stai pe-aici, i-am zis. S-ar putea să avem ceva treabă în curând.

— Nu, nu, răspunse imediat Davis. Ştiu eu când ai de gând să faci o trăsnaie. Miros necazurile. Eu mă duc acasă.

Am râs.

— Cum vrei, i-am spus, dându-i o sută de dolari plus o bancnotă de cinci dolari. Într-o zi, două, o să ai un articol trăsnet pentru pagina întâi.

— Nu-mi spune, spuse Davis, prefăcându-se că se înfioară de groază. Lasă-mă să am o surpriză.

III

Clairbold era un tânăr blond, îmbrăcat într-un costum cafeniu închis şi cu o pălărie de paie de culoarea ciocolatei, cu panglică în dungi cafenii şi albastre. Intră în salon pe urmele lui Tim şi se uită la mine aşa cum se uită un gură-cască cu porniri morbide la un accident de circulaţie.

L-am examinat. Era foarte tânăr. Avea o faţă rotundă şi trandafirie, iar barba lui blondă era bărbierită de mântuială. Avea ochi curioşi şi un pic speriaţi. Dinţii, puţin în afară, îl făceau să semene cu un iepuraş blând. Nu arăta deloc a detectiv - ceea ce, de altfel, era un avantaj pentru el.

— Ia un scaun, i-am spus. Şi ceva de băut.

Se aşează pe scaun cu precauţie, de parcă ar fi fost o cursă pentru urşi. Apoi îşi scoase pălăria şi o puse pe genunchi. Părul îi era pieptănat ordonat, cu cărare la mijloc.

— Cum îţi place să lucrezi cu mine? l-am întrebat, împingând spre el sticla de whisky şi paharul.

— Îmi place foarte mult, domnule Cain, spuse el timid.

Făcu semn că nu, privind sticla.

— Nu, mulţumesc. Nu beau niciodată.

— Nu? Nu bei alcool?

— Nu când lucrez, răspunse el foarte serios. Alcoolul dăunează simţului de observaţie.

— E adevărat, l-am aprobat eu, dând grav din cap. De cât timp faci meseria asta?

— Adică de cât timp sunt detectiv particular? întrebă el, roşind. Păi nu de mult.

Se uită la mine; avea o expresie de cinste absolută:

— Ca să fiu sincer, domnule Cain, e primul meu caz mai important.

— Te descurci foarte bine, i-am zis. Nu te deranjează să lucrezi pentru mine?

Am zâmbit, ca să mai îndulcesc lovitura, şi am continuat:

— Sunt căutat pentru trei asasinate.

Se uită atent la pălăria de pe genunchi, o învârti în mâini, apoi o puse pe masă.

— Domnule Cain, părerea mea e că sunteţi acuzat pe nedrept de un individ fără scrupule.

Am clipit.

— Asta-i cu adevărat părerea ta? am zis, privind spre Tim, care rămăsese cu gura căscată.

— Sigur. Am studiat îndeaproape faptele. Vedeţi, trebuie să mă gândesc la reputaţia mea. N-aş vrea să lucrez pentru cineva învinuit de omor. Am căpătat convingerea că nu sunteţi vinovat de aceste crime.

— Păcat că nu sunt mai mulţi de părerea dumitale, i-am zis. Ei, vroiai să-mi spui ceva, nu?

— Da. V-am adus un raport amănunţit, spuse el, trăgând un teanc de hârtii din buzunar.

Le-am refuzat cu grăbire:

— Povesteşte-mi ce scrie în ele, îmi ajunge. Cititul nu e partea mea tare.

El îşi umflă pieptul şi, cu ochii aţintiţi pe peretele din spatele meu, începu să recite:

— În seara asta, la ora douăzeci şi unu treizeci, am primit de la domnul Davis instrucţiuni să-l urmăresc pe jucătorul de pelotă Juan Gomez, bănuit că transportă clandestin cetăţeni cubanezi între coasta aceasta şi Havana.

Mi-am trecut mâna prin păr, m-am uitat la Tim şi am dat din cap.

Clairbold continuă:

— Am ales un post de observaţie potrivit, de unde puteam să-l văd pe Gomez fără să mă vadă. În acel moment juca pelotă. La sfârşitul partidei, l-am aşteptat în maşina mea, la

ieşirea jucătorilor. Gomez a apărut în compania unei femei roşcate pe care am identificat-o ca fiind Loïs Spence. Au plecat într-un Cadillac.

Se opri şi se uită prin hârtii.

— Nu mă interesează numărul de înmatriculare, i-am zis, ghicind ce caută. - Unde s-au dus?

Puse raportul jos:

— Au luat-o pe drumul de coastă şi a fost foarte uşor să-i urmăresc. Era aglomeraţie, am lăsat două maşini între mine şi ei. La 5 kilometri de Dayden Beach, e un drum lateral care duce la mare. Au luat-o pe acest drum şi am considerat că nu e potrivit să mă iau după ei, pentru că aş fi fost trădat de lumina farurilor. Am lăsat maşina şi i-am urmărit pe jos. La capătul drumului am văzut că au parcat Cadillac-ul şi i-am văzut pe Gomez şi pe Miss Spence mergând pe jos pe plajă, în direcţia est. Nu aveam cum să mă ascund şi nu puteam să-i urmăresc fără să mă vadă. Din fericire, nu s-au dus departe şi i-am pândit, ascuns după Cadillac. Un vas din larg a început să le facă semne. Gomez a răspuns cu lanterna, şi ambarcaţia s-a apropiat. Era o ambarcaţie de 10 metri lungime, vopsită în verde închis, fără catarg. În acel moment am observat la faţa locului un ponton de beton, ascuns cu multă iscusinţă sub nisip, şi care se prelungea în mare, permiţând ambarcaţiunii să acosteze. Barca a fost legată, Gomez şi Miss Spence au urcat la bord. Clairbold se opri, înroşindu-se uşor. Primisem misiunea de a afla unde merge această barcă. Or, din locul unde eram, nu auzeam nimic. M-am hotărât să mă târăsc spre barcă, deşi riscam serios să fiu văzut. Totuşi am reuşit.

Mă uitam la el cu gura căscată, imaginându-mi cum se târa, într-o noapte cu lună plină, pe nisipul alb, ca să se apropie de o bandă de criminali care l-ar fi ucis fără nici un scrupul. Începuse să urce tare de tot în stima mea.

— Ţi-a trebuit ceva curaj să faci asta, i-am zis cu multă convingere.

Din roşu, se făcu vişiniu.

— O, nu ştiu, zise el, frecându-se pe obraz. Vedeţi, am fost şcolit foarte bine.

Ezită o clipă, apoi îmi explică, bâlbâindu-se uşor:

— Deşi Şcoala de detectivi din Ohio nu face decât cursuri prin corespondenţă, nu lasă nimic la voia întâmplării. Cursurile subliniază că arta de a te strecura peste tot neobservat este foarte folositoare în această meserie. M-am antrenat puţin în camera mea.

Tim se sufocă un moment, tuşi şi se uită în altă parte. M-am încruntat.

— Continuă, i-am zis.

— Am reuşit să ajung la ponton şi m-am ascuns în spatele lui, continuă Clairbold, ca şi cum ar fi citit lecţia la şcoala lui de detectivi. După un moment, Gomez şi Miss Spence au ieşit pe punte şi i-am auzit vorbind. El i-a spus că o să plece din Havana mâine seară la ora nouă, că o să-şi lase pasagerii la Pigeon Key, după care o să se întoarcă aici. Ea şi-a dat întâlnire cu el şi a coborât de pe barcă. A plecat cu Cadillac-ul. Imediat după aceea a sosit altă maşină din care au coborât patru bărbaţi, după toate aparenţele cubanezi, şi s-au urcat în barcă.

— Dar ce făceai în timpul ăsta? l-am întrebat, căscând ochii la el.

— Îmi săpasem o vizuină în nisip şi mă îngropasem în ea. Îmi pusesem pe cap un jurnal pe care-l aveam la mine, astfel încât puteam respira, vedea şi auzi. Am găsit ideea asta într-un capitol din cursul meu despre supravegherea suspecţilor pe terenuri nisipoase...

Rămase gânditor o clipă.

— E un curs foarte satisfăcător. Îl recomand cu căldură.

Am făcut o figură foarte serioasă:

— E clar că prevede toate împrejurările.

— Ambarcaţia a plecat de la ţărm în direcţia Havanei. I-am lăsat să se mai îndepărteze şi am venit aici să dau raportul, încheie el.

— Măi să fie! am comentat.

El înălţă capul:

— Îîî sper că sunteţi mulţumit de mine, domnule Cain, zise, cu multă nelinişte.

— Şi încă cum! i-am răspuns. Acu', uite ce e, tinere, ar trebui să fii foarte atent. Tipii ăştia sunt nişte bandiţi înrăiţi, şi îţi asumi prea multe riscuri. Ai făcut o treabă nemaipomenită, dar n-aş vrea să te pierd.

El zâmbi:

— O, ştiu să am singur grijă de mine, domnule Cain, mă asigură. Am învăţat să boxez şi trag bine.

M-am uitat la el şi m-am întrebat pe unde oare îşi lăsase muşchii. Probabil că-i uitase acasă. În orice caz, la el nu-i avea.

— Ai învăţat să boxezi şi să tragi tot prin corespondenţă? am întrebat, cu simpatie.

— Păi, da, răspunse el, îmbujorându-se. Încă n-am avut ocazia să-mi pun cunoştinţele în practică, dar teoria am înţeles-o perfect.

De data asta, nici n-am mai îndrăznit să mă uit la Tim. Am scos două sute de dolari din portofel şi i-am întins lui Clairbold.

— Astea sunt pentru că ai fost atât de isteţ, i-am zis. Dă-i înainte tot aşa şi o să mai vină cât de curând.

Îi sclipiră ochii şi înşfăcă bancnotele cât ai clipi.

— Mă bucur că sunteţi mulţumit de mine, domnule Cain. Înseamnă mult pentru mine.

Şovăi, apoi spuse brusc:

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, cred că aş putea face o investigaţie asupra acelui... îîî... acelei case rău famate. Desigur, nu-mi face nici o plăcere să mă duc într-un asemenea loc, dar asta face parte din munca mea, nu?

Şi se uită la mine cu speranţă şi seriozitate.

— Aşa este, am spus eu grav.

— Deci credeţi că aş putea face o investigaţie acolo?

— Cred că e o idee bună, am spus, dând din cap. Numai fii atent să nu te răpească vreo pipiţă.

Se înroşi iar:

— Femeile nu au putere asupra mea, spuse el serios. Am fost antrenat să rezist tentaţiei.

— A! Şi asta face parte din curs? am întrebat.

— O, sigur! Subiectul este tratat în amănunţime în capitolul „Sexul şi bărbatul auto-controlat”.

— I-auzi! am zis eu, cu un fluierat de uimire. Mi-ar plăcea să citesc şi eu asta. Mi-ar putea fi de folos.

El mă încredinţă că, la prima ocazie, o să-mi împrumute cu plăcere cursul şi, ridicându-se, se pregăti de plecare.

— O clipă, i-am zis, arătând cu degetul spre pălăria lui ciocolatie. N-aş vrea să te critic, dar crezi că e prudent să porţi o asemenea drăcovenie? Nu spun că e o pălărie rea. Aş spune chiar că e o reuşită, în genul ei, dar nu crezi că, în caz că urmăreşti pe cineva, e un pic cam vizibilă? Îţi sare în ochi de la un kilometru.

Începu să radieze de-a binelea de fericire.

— Asta e şi ideea, domnule Cain! zise. E un accesoriu special, care e furnizat odată cu cursul. De fapt, e o pălărie trucată.

Scoase de pe cap oroarea de culoarea ciocolatei, trase panglica de pe ea şi o întoarse ca pe-o şosetă. Îi întoarse şi panglica şi o puse la locul ei. Acum pălăria era bej, cu panglică în dungi roşii şi galbene.

— Deşteaptă chestie, nu? spuse. Vedeţi, îi nedumereşte pe cei urmăriţi. După părerea mea, numai pălăria asta şi face toţi banii pe care i-am plătit pe tot cursul. Şi mi-au trimis-o pe deasupra.

Şi, cu aceste vorbe, se retrase.

După ce plecă, Tim rosti:

— Poţi să-nnebuneşti!

Înhăţă sticla cu whisky, îşi turnă o porţie generoasă şi împinse sticla către mine.

— Ţine, o să te ajute să-ţi vii în fire.

Am dat deoparte sticla din faţa mea.

— Eu nu, am declarat. Trebuie să am grijă de capacitatea mea de observaţie.

IV

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Tim şi cu mine am plecat spre Miami, la vreo sută şi mai bine de kilometri distanţă de Paradise Palms. Eram în decapotabila Mercury a lui Tim, şi călătoria nu ne-a luat mai mult de o oră şi jumătate.

Am oprit la biroul Poliţiei Federale şi l-am lăsat pe Tim în maşină.

Agentul federal se numea Jack Hoskiss. Era un tip înalt, mătăhălos, cu o claie de păr negru-albăstriu, cu o faţă lătăreaţă şi cu ochi plini de umor. Se ridică de la birou şi-mi întinse mâna asudată.

N-am luat-o pe ocolite.

— Sunt Chester Cain, i-am zis.

Îmi spuse că m-a recunoscut, şi cu ce mă poate ajuta?

M-am holbat la el.

— Se pretinde că am ucis trei tipi. Nu simţiţi nevoia să luaţi măsuri?

El dădu din cap.

— Când poliţia din Paradise Palms o să ne ceară ajutorul, o să ne ocupăm de asta. Pentru moment, nu ne priveşte, zise el, oferindu-mi o ţigară.

— Meseria dumitale e să mă arestezi oricum, am rostit, uitându-mă pătrunzător la el.

— Nu-ţi complica existenţa, îmi replică, rânjind. Nu-i nevoie să mă înveţi meserie.

Privi pe geam, zâmbind pentru sine.

— Poate că ne interesează acelaşi lucru.

— Se pare că pe tipul acela, Killeano, nu-l iubeşte nimeni.

— Nu înţeleg cum de n-a făcut până acum nici o mişcare greşită, spuse Hoskiss. Îl supraveghem de luni de zile, dar

până acum a fost prea şmecher pentru noi. Mi-ar plăcea să găsesc ceva să-l agăţ.

— Şi mie, i-am zis, şi i-am pus pe birou bancnota de cinci dolari pe care mi-o dăduse Davis. Te-ar putea interesa.

Se uită la ea fără s-o atingă, apoi la mine. Ridică din sprâncene.

— Ce-i cu asta?

— Uită-te la ea. Nu muşcă.

O luă în mână, o examină. Apoi se aşeză brusc, trăgându-şi cu zgomot scaunul. Fără nici o îndoială, îl interesa.

— De unde ai asta? se răsti.

— Am găsit-o. E plin Paradise Palms de ele.

— Da, spus el, enervat.

Deschise un sertar, trase din el o cutie şi-mi arătă că e plină de bancnote. O compară cu ele pe cea pe care i-o dădusem, mârâi şi o puse în cutie, lângă celelalte.

— Sunt făcute bine, nu? bombăni el, nemulţumit. De luni de zile încercăm să punem mâna pe banda asta. Dar până acum n-am prins nici o urmă. N-ai idee de unde vine bancnota asta?

— Aş putea ghici.

Hoskiss aşteptă, dar eu n-am continuat.

— Unde? întrebă în cele din urmă, când se convinse că am nevoie de un îndemn suplimentar.

Am tras din ţigară şi am suflat fumul în jos, pe birou.

— Am să-ţi fac o propunere.

Un zâmbet subţire îi apăru pe buze.

— Mă gândeam eu. Zi.

I-am povestit totul, din ziua în care ajunsesem la Paradise Palms. Nu i-am spus despre Mitchell, şi nici unde e Miss Wonderly, dar în afară de asta nu i-am ascuns nimic.

Mă asculta, tolănit pe scaun, cu ochii duşi. Când am terminat, fluieră uşurel.

— De ce oare n-a venit la noi nătărăul ăla de Herrick? spuse el cu amărăciune. I-am fi dat toată protecţia de care avea nevoie şi l-am fi ajutat să facă curăţenie în oraş. Nu pot

să-i văd în ochi pe deştepţii ăştia care încearcă să ne ia piuitul aducându-ne cazurile gata rezolvate.

— El n-a venit la voi, dar eu am venit, i-am atras atenţia, cu blândeţe.

Se uită bine la mine.

— Bine, şi acum ce vrei?

— M-am săturat s-o tot încasez, i-am zis, scuturând scrumul ţigării pe jos. Am să întorc Paradise Palms cu fundu-n sus. Am arătat cu degetul spre el: De asta am venit.

Îşi ridică sprâncenele.

— Mai departe, spuse.

— Două lucruri, amândouă de competenţa Poliţiei Federale: complicitate la imigrare ilegală şi fabricare de bani falşi.

— Şi cum duc astea la Killeano?

— Asta-i treaba mea. Nu-ţi dau chiar tot pe mână, numai o parte, am zis zâmbind.

— Zi mai departe.

— În seara asta, o ambarcaţiune o să debarce un grup de cubanezi la Pigeon Key. O să plece din Havana la nouă seara. Vasul are zece metri lungime, e vopsit în verde închis, nu are catarg, un geam de la cabina pilotului e spart. Aş fi bucuros să vă ocupaţi de el.

— Eşti sigur?

— Sigur că sunt sigur. E o informaţie proaspătă.

— OK! O să mă ocup.

— Şi încă ceva. Aş vrea să se ştie că informaţia v-a dat-o Killeano. Davis o să se ocupe de publicitate. De acord?

— În ce scop? se încruntă el.

— E un element al combinaţiei. Dacă vă dau plocon tiparniţa de bani falşi şi băieţii care lucrează la ea, merită să jucaţi partida alături de mine, nu?

— S-ar prea putea, spuse el prudent. Pari a şti al dracului de multe lucruri despre treaba asta, Cain. Ce-ar fi să joci cu cărţile pe faţă? Şi să nu-ţi închipui că te poţi servi de biroul ăsta pentru interesele tale personale.

— Ei, acum vorbeşti ca un adevărat poliţai, i-am replicat. Uite ce e, eu îţi dau un vas plin de cubanezi indezirabili şi îţi indic de unde ies toţi banii ăştia falşi. Ar trebui să-mi fii mai recunoscător.

— Bine, OK, zise el râzând. Dar să nu începi vreo chestie pe care noi să nu o putem duce până la capăt.

— Fii pe pace, i-am zis. Vino joi noaptea la Paradise Palms. Ne întâlnim pe chei, ia numărul 46, la ora 11. Vino pregătit de încăierare. Dac-ai putea aranja să ai câţiva dintre băieţii voştri la îndemână, ar fi şi mai bine, dar să nu se arate până nu începe distracţia.

Se holbă la mine:

— Ce ai de gând? La adresa aia e un bordel. De ce să vin acolo?

I-am făcut cu ochiul.

— Tu nu te distrezi niciodată, frăţioare? l-am întrebat, îndreptându-mă spre uşă.

V

În dimineaţa următoare, la ora şase fix, Davis dădu buzna în camera în care dormeam. Am sărit din somn, am tras revolverul de sub pernă, am văzut cine e, am băgat revolverul la loc.

— Aşa pier unii în accidente, am croncănit răguşit, frecându-mă la ochi. - Cât e ceasul?

— Îmi place chestia asta, bodogăni Davis. Lucrez ca un sclav toată noaptea şi vin cât pot de repede aici să-ţi arăt cât sunt de grozav, iar tu îmi vorbeşti de accidente!

Am căscat, mi-am aprins o ţigară şi m-am aşezat pe marginea patului.

— Bine, bine! i-am zis. Dă-i drumul.

Mi-a întins ziarul *Morning Star.*

— Uite-aici. Fii atent, cerneala nu s-a uscat încă. Ce părere ai?

S-a aşezat pe pat, suflând din greu; ochii îi străluceau.

— Domnul ştie ce-o să-i facă Killeano redactorului-şef când o să vadă asta. Domnul ştie ce-o să-mi facă mie redactorul-şef dacă află vreodată că Killeano n-a spus o vorbuliţă din ce-am spus eu că a spus. Dar aşa ai vrut tu şi aşa am făcut.

— Frate dragă! Am zis, şi am citit titlurile de pe prima pagină:

PRIMARUL ORAŞULUI VEGHEAZĂ

ATACUL FULGERĂTOR AL NOULUI NOSTRU ŞEF AL POLIŢIEI ASUPRA RĂUFĂCĂTORILOR STRĂINI

O misterioasă ambarcaţie cu motor scufundată cu tunul

Noaptea trecută, târziu, Ed Killeano, primarul oraşului Paradise Palms, în noua sa calitate de şef al poliţiei, a dat o lovitură năprasnică imigraţiei ilegale a străinilor.

Acest binecunoscut scandal înflorea de prea multă vreme de-a lungul coastei frumosului nostru oraş. Noi, vorbind în numele cetăţenilor din Paradise Palms, suntem mândri de a fi primii care îl felicită pe noul şef al poliţiei pentru curajul şi rapiditatea cu care a acţionat pentru curmarea acestui trafic. Trebuie să reamintim că fostul şef al poliţiei nu a mişcat nici un deget pentru a îngrădi imigraţia ilegală, şi meritul lui Ed Killeano e cu atât mai mare cu cât a luat măsuri prompte, deşi a devenit şef al poliţiei numai de câteva ore.

Într-un interviu exclusiv acordat ziarului Morning Star, Killeano afirmă că e hotărât să facă o dată pentru totdeauna curăţenie în Paradise Palms. „Acum, când am luat în primire personal îndatoririle de şef al poliţiei, ne-a spus el, nu voi

avea nici o îngăduinţă faţă de răufăcătorii care se ascund în oraşul nostru. Îi voi stârpi fără cruţare. Îi avertizez. Fac apel la alegătorii mei pentru ca, menţinându-mă în acest post, să-mi dea posibilitatea să duc la bun sfârşit lucrarea pe care am început-o. Acesta este numai începutul”.

În urma primirii unor informaţii din surse secrete, noul şef al poliţiei a ordonat Gărzii de coastă să oprească o misterioasă ambarcaţie cu motor, care se găsea în larg, la Pigeon Key. A urmat o luptă disperată, ambarcaţia a fost scufundată şi în jur de doisprezece cubanezi şi-au pierdut viaţa.

Şi continua în acelaşi fel, cu fotografii ale bărcii, pe jumătate scufundate, ale lui Killeano şi ale oamenilor din Garda de coastă. Era o lucrătură fainã, şi i-am şi zis asta lui Davis.

— Aşteaptă până vede Killeano ziarul, îmi spuse el, scărpinându-se viguros în cap. - Când o să vadă cât e de implicat, o să aibă şocul vieţii.

— Aşa zic şi eu, i-am răspuns, sărind din pat. Şi nici n-are ce să zică. E o propagandă nemaipomenită pentru campania lui de alegeri. N-o să îndrăznească să spună că nu l-a trădat pe Gomez; n-o să-i poată spune asta nici măcar lui Gomez. Şi chiar dacă i-ar spune, Gomez nu l-ar crede.

Mi-am tras hainele.

— Unde te duci la ora asta imposibilă? se miră Davis. În viaţa mea n-am văzut un individ atât de energic. Eu dorm în picioare.

— Treci în pat atunci, l-am îndemnat. După o asemenea capodoperă de articol, nu ţi-aş refuza nimic. Eu am întâlnire cu Gomez.

— Da? spuse Davis, scoţându-şi pantofii. Şi unde crezi că o să-l găseşti la ora asta?

— La Loïs Spence, i-am răspuns, luând-o spre uşă. Dacă nu e acolo, măcar mă zgâiesc puţintel la damă. Mă interesează.

Îşi scoase haina şi se întinse pe pat.

— Şi pe mine mă interesează, oftă el. Dar nu când e Gomez pe acolo. Îmi îngheaţă ardoarea.

Am luat decapotabila Mercury a lui Tim şi am plecat spre Lexington Avenue. Echipa de noapte era la datorie. M-am dus la ghereta portarului.

— Ura, tataie, i-am zis bătrânului, cu un zâmbet. Îţi aduci aminte de mine?

Îşi aducea aminte perfect. Nimic nu-i mai bun decât niscaiva bancnote, dacă vrei să impresionezi pe cineva cu personalitatea ta.

— Da, domnule, răspunse el, luminându-se la faţă. Îmi aduc aminte foarte bine de dumneavoastră, domnule.

— Mă gândeam eu, i-am spus, uitându-mă în jur să mă asigur că nu ne vede careva.

Am scos o hârtie de cincizeci de dolari, am împăturit-o încetinel, dându-i suficient timp ca să o vadă bine, apoi am ascuns-o în mână.

Ochii îi ieşiră din cap.

— Gomez e cu Miss Spence? am zis eu, cu un ton nepăsător.

Încuviinţă din cap. Gestul lui nu era deloc nepăsător.

— Fac nani amândoi şi între ei nu sunt decât visele lor?

— Nu ştiu nimic de visele lor, domnule, spuse el, clătinând din cap. Şi nici nu cred că aş vrea să ştiu. Dar, în orice caz, sunt sus.

— Fain. Aş vrea să le fac o mică vizită. Aşa, ca să le fac o surpriză, am zis, uitându-mă fix la el. Nu cumva o fi pe-aici vreo cheie de la apartamentul lor?

Se încordă:

— N-aş putea face aşa ceva, domnule, rosti el şocat. Mi-aş pierde slujba.

Mi-am îndreptat privirea spre şirul de chei atârnate pe cârlige, în spatele lui.

— Mă întreb care din ele o fi, am zis. Aş plăti pentru informaţia asta cincizeci de dolari, cu condiţia să te duci să faci o mică plimbare după ce-mi spui.

El luptă o clipă cu sentimentele lui cele mai înalte, dar cei cincizeci de dolari le învinseră rapid. Se întoarse, luă una dintre chei din cârligul ei, o puse pe birou.

— Regret, domnule, dar mai mult nu pot să fac, zise. Trebuie să am grijă de slujba mea.

I-am strecurat cei cincizeci de dolari.

— OK, i-am spus. Dar interesul tău e să lucrezi cu mine. Dacă lucrurile continuă aşa, curând o să-ţi poţi cumpăra un bloc!

El înhăţă bancnota, îşi descheie nasturele de la gât şi ieşi din gheretă.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse. Trebuie să mă ocup de scrisorile venite azi.

Şi o întinse grăbit în hol, fără să se mai uite în urmă.

Cât ai clipi, am pus mâna pe cheie, m-am suit în lift şi am urcat la etajul patru.

În apartamentul 466 domneau liniştea şi întunericul. Mi-am scos revolverul şi l-am strâns bine în mână. Nu ţineam deloc ca Gomez să mă ia prin surprindere.

Am trecut prin camera de zi şi am intrat în dormitor.

Gomez şi Loïs Spence erau în pat. El dormea pe spate, ea pe-o parte. Nici unul nu sforăia. Nici unul nu arăta deosebit de atrăgător.

M-am aşezat pe marginea patului şi am tras-o pe Loïs de degetele de la picior. A mormăit prin somn, s-a întors, a făcut o mişcare cu braţul ei alb şi l-a lăsat să cadă drept peste nasul lui Gomez. El înjură, îi dădu braţul la o parte şi se ridică în capul oaselor. Mă văzu şi ochii îi căpătară fulgerător o privire trează. Nu făcu nici o mişcare. Revolverul meu arăta probabil destul de ameninţător, văzut din locul unde stătea Gomez.

— Ura, sportivule! i-am spus, zâmbindu-i. A fost bună baia?

El trase adânc aer în piept şi se lăsă pe pernă. Avea privirea feroce a tigrului închis în cuşcă, dar altminteri era surprinzător de calm.

— Într-o bună zi o s-o păţeşti, Cain, mârâi el, fără să-şi mişte buzele. Ce pofteşti?

— Nu poftesc nimic. Am trecut pe-aici pentru că eram curios să aflu cum ţi-a plăcut băiţa de noaptea trecută.

Se uită lung de mine.

— Nu mi-a plăcut, zise în cele din urmă.

— Aveam eu impresia că aşa trebuie să fie, am zis, rânjind. Te pomeneşti că devin clarvăzător. Ei, frate, ce ai de gând să faci cu chestia asta?

Fără să-mi iau ochii de la el, am scos ziarul *Morning Star* şi i l-am întins.

— Ia uită-te puţin aici. Ed al nostru şi-a făcut o publicitate grozavă pe socoteala ta, nu?

O singură privire asupra titlurilor îl făcu pe Gomez să se ridice şi să se rezeme într-un cot, ca să citească mai bine. Purta o pijama mov cu alb, care se potrivea ca dracu' cu pielea lui bronzată. Una peste alta, arăta nasol. Pariez că se şi simţea tot aşa.

Mişcarea lui bruscă o descoperi pe Loïs. Nu părea să aibă vreo haină pe ea. Trase de cearşaf bombănind şi se întoarse cu spatele.

Nevrând să piardă distracţia, am tras-o iar de degetele de la picior.

— Termină! se răsti ea furioasă, deschizând ochii.

Se uită trăsnită la mine, tresări şi se agăţă de Gomez. El o dădu la o parte şi continuă să citească ziarul.

— Ura, gagico! i-am zis, zâmbind. Vezi să nu ţi se topească crema de pe faţă! Eu şi cu Juan suntem în conferinţă.

Ea dădu să se ridice, îşi aminti că e un gentleman de faţă, se vârî din nou sub cearşaf.

— Ce dracu' se-ntâmplă? întrebă, cu o voce răguşită de furie şi de frică.

— Taci din gură! se răsti Gomez şi continuă să citească.

— Asta-i cavalerismul în secolul douăzeci, am spus eu cu tristeţe. Nu-i nimic. Calmează-te, frumoaso, şi aşteaptă până când marele om îşi termină de citit ziarul.

Loïs se culcă la loc, privindu-l pe Gomez cu ochii sclipitori de mânie. El termină articolul şi aruncă ziarul pe jos.

— Ticălosul! horcăi el, încleştând pumnii.

Apoi îşi aminti că sunt şi eu de faţă şi zbieră:

— Ce vrei?

— Nici eu nu mă împac prea bine cu Ed, am rostit. Mi-a trecut prin cap că poate că ai vrea să-i răspunzi în vreun fel.

El se zgâi o clipă la mine, apoi se lăsă pe spate.

— Adică ce să fac?

— Eşti nebun? întrebă furioasă Loïs. De ce-l laşi pe boul ăsta să stea aşa pe patul nostru? Trage-i una! Fă ceva!

Gomez, mârâind, îi trase o palmă şi se dădu jos din pat.

— Vino în camera cealaltă, ca să putem vorbi, îmi spuse. Femeile mă înnebunesc.

M-am uitat la telefonul de pe noptieră şi am clătinat din cap.

— Fetiţei ăsteia cu ochi albaştri i-ar putea veni vreo idee. Stăm aici, să vă am pe amândoi sub ochi.

Gomez smulse priza, luă telefonul şi se îndreptă spre hol.

— Vreau să vorbim, îmi zise. Ea vrea ceartă. Nu ajungem nicăieri dacă o lăsăm să asiste la discuţie.

— O să plăteşti pentru asta! se răţoi Loïs. Să nu-mi vorbeşti mie în felul acesta, gigolo nenorocit ce eşti!

El se îndreptă spre pat.

— Tacă-ţi gura! zbieră.

— Hai, vino! i-am spus, plictisit. Dacă vrei să stăm de vorbă, să stăm.

Se uită o clipă la ea, înfuriat, apoi veni spre uşă. Loïs tocmai începuse să încălzească atmosfera cu nişte înjurături bine alese, dar noi am închis uşa şi am lăsat-o să se răcorească de una singură.

Gomez se aşează într-un fotoliu din camera de zi. Îşi trecu mâna prin părul lung şi slinos şi mă privi aşa cum îşi priveşte un şarpe prânzul, după o lungă hibernare.

— Da' tu ce te bagi în treaba asta? mă întrebă.

— Killeano îţi vrea pielea, frate, i-am zis, aprinzându-mi o ţigară. Ştie că singura cale să fie reales e să le demonstreze alegătorilor că e în stare să-i pună la punct pe băieţii de genul tău. A fost un noroc pentru el că Flaggerty s-a curăţat. Aşa, poate să-şi arate muşchii. Te-a vândut. O să-i vândă şi pe ceilalţi băieţi deştepţi. Dar, dacă vrei, poţi să-l împiedici.

— Pot foarte bine să-l opresc, zise el, încleştându-şi pumnii. Şi n-am nevoie nici de ajutorul tău, nici de sfaturile tale.

— Sunteţi toţi o apă şi-un pământ, am zis eu, ridicând din umeri. Îţi închipui că o să te duci la Ed şi o să-i umpli burta cu gloanţe. Dar n-o să reuşeşti să te apropii de el. Ştie că o să-ncerci să-l cureţi şi o să-şi ia toate precauţiile. Pun pariu că n-o să-l vezi, nici măcar de departe, decât după alegeri. Şi atunci o să fie prea târziu.

Gomez îşi muşcă buza, încruntându-se.

— Păi, atunci ce propui?

— Poţi uşor să pui mâna pe Killeano: treci diseară pe la numărul 46, pe chei, între unsprezece şi jumătate şi douăsprezece, am zis. Poate nu ştiai că Ed se mai distrează la adresa asta. Are o cameră specială pentru el, la subsol, şi acoliţii lui merg împreună cu el. Presupun că asta nu te deranjează, nu?

El cugetă o clipă, apoi se ridică.

— Dacă asta e tot ce eşti în stare să-mi propui, poţi să te cari. Şi data viitoare când o să intri în apartamentul acesta fără să fii invitat, o să ieşi cu picioarele înainte.

— Aoleu, ce m-am speriat, am zis, apoi m-am dus la uşă, am deschis-o şi m-am oprit pe loc. Dacă-l găseşti pe Killeano în bordelul ăla, o să arate bine în ziare, nu? Jed Davis e gata să tipărească orice murdării îi aduci, cu condiţia să ai şi

dovezi. Nu-l văd pe Ed reales dacă, în dimineaţa alegerilor, apar prin ziare asemenea veşti, ce părere ai?

— Ieşi afară, zise el.

Am ieşit.

VI

La periferiile orăşelului Paradise Palms, câteva căsuţe prăpădite abia se zăreau prin beznă. Singura clădire mai acătării se înălţa ceva mai încolo.

Deasupra uşii cu arcadă, o firmă sclipea pe cerul întunecat al nopţii.

Numărul patruzeci şi şase.

Am parcat decapotabila Mercury pe un maidan din apropiere şi m-am apropiat de clădire cu prudenţă, strecurându-mă prin întuneric. Prin uşa deschisă străbătea muzica. Printre obloanele trase răzbăteau raze de lumină.

Un bărbat ieşi deodată din umbră şi veni spre mine. M-am oprit şi l-am aşteptat, cu mâna pe crosa revolverului. Era Hoskiss.

— Salut, poliţaiule, i-am zis. Ai văzut ziarul de dimineaţă?

— A, tu eşti, răspunse el, uitându-se atent la mine. Da, l-am văzut. Pariez că i-a dat de gândit lui Killeano.

— Şi eu pariez. Eşti gata de ceva distracţie?

— Sunt gata să intru, zise el, privind cu îndoială la clădire. Dar aş vrea să ştiu ce-ai pus la cale.

— O să ştii, i-am zis, dar nu mă grăbi. Câţi băieţi ai adus?

— Şase. E destul?

— Sper. Zi-le să stea deoparte. S-ar putea să nu fie nevoie de ei, dar dacă o să fie, atunci o să aibă ceva treabă. Şi, în timp ce aşteaptă, pot face ceva folositor. Vreau să taie telefonul. Crezi că pot face asta?

— Cred că da, spuse el. De ce?

— Dacă începe scandalul, nu vreau să cheme poliţia. O să avem destul de lucru şi fără să ne vină pe cap o bandă de poliţişti corupţi.

— Sper că ştii ce faci, spuse Hoskiss.

Părea îngrijorat.

— După felul în care i-am lucrat pe cubanezii ăia, mă gândeam că ai putea avea puţină încredere în mine, am zis.

— Ai fi bun de vânzător, zise Hoskiss, resemnat. Bine, mă duc să le spun.

L-am aşteptat. După puţin timp, se întoarse.

— Le-am spus să taie telefonul, mă informă. Intrăm?

— Intrăm, i-am spus. Ai revolver?

— Da, îmi răspunse. Sper că tu ai permis.

Am râs, m-am îndreptat spre uşa deschisă şi am intrat.

Înăuntru, barul şi ringul de dans erau scăldate într-o lumină discretă. O orchestră de patru instrumentişti cânta într-un colţ: un pianist cu părul creţ, un violonist negricios, un saxofonist blond şi, la baterie, un negru. În spatele barului stătea în picioare un cubanez.

Câteva perechi dansau. Bărbaţii erau genul care frecventează asemenea stabilimente; femeile nu aveau pe ele decât lenjerie: sutiene, chiloţi de mătase, ciorapi de mătase şi papuci cu tocuri înalte. Unele dintre ele erau foarte frumuşele.

Aerul era sufocant, fierbinte şi umed în acelaşi timp, un amestec de mirosuri de transpiraţie, de parfum ieftin şi de gin. Din tavan atârnau serpentine de hârtie colorată, ca nişte licheni.

Am întins pălăriile unui valet chinez şi ne-am oprit pe loc, ca să ne orientăm.

M-am uitat la ceas: era unsprezece şi zece.

— Poţi să te distrezi timp de douăzeci de minute, i-am spus lui Hoskiss. La unsprezece şi jumătate trecem la treabă.

— Ia uită-te la pipiţele astea, zise Hoskiss, căscând gura la dame. Când te gândeşti că pentru poliţia de moravuri astea

sunt obiectul muncii! Ştii ce, mi-ar plăcea şi mie aşa o muncă!

Se uită la o blondă înaltă, în lenjerie neagră, care se rezema de bar cu un aer plictisit.

— În douăzeci de minute n-am timp să fac nici o prostioară. Hai să ne luăm ceva de băut.

— Asta-i nenorocirea, când aduci un refulat ca tine într-un asemenea loc, am zis eu, râzând. Sare drept în borcanul cu dulceaţă.

— Eu nu sunt *blasé*[1], replică el, ducându-se la bar.

Blonda se uita cum ne apropiam. Gura ei mare, vopsită, ne zâmbea. Avea dinţi frumoşi, dar când am ajuns lângă ea, am văzut că are bube pe spate.

— Ura, bombonel, îi spuse ea lui Hoskiss.

— Ura, dulceţico, răspunse el, rezemându-se de bar. Ce ai zice să ne clătim amigdalele împreună?

Îmi făcu cu ochiul.

— Am mare succes la blonde. Din cauză că am o personalitate puternică.

— Fereşte-te de tipul ăsta, am sfătuit-o pe fată. Mănâncă zilnic nuci la micul dejun. Nici nu-ţi închipui ce efect au.

Blonda era cam uimită. Probabil credea că suntem beţi.

Cubanezul şterse tejgheaua barului şi ne întrebă cu ce să ne servească.

— Să-ncepem să secăm whisky-ul, zise Hoskiss. Trei whisky triplu şi să nu-ţi bagi degetul în paharul meu.

Fata se uita în continuare la noi. Nu reuşea să se hotărască pe care din noi să se concentreze.

— Păpuşică de zahăr, zise Hoskiss, eşti aşa de miştocuţă că n-aş vrea să trebuiască să te împart cu altcineva. N-ai cumva vreo prietenă care să se ocupe de prietenul meu, ca să putem şi noi sta singuri?

— Nu e destul de mare ca să se descurce singur? miorlăi ea. Crâşma e îndesată cu fete.

---

[1] Blazat - în limba franceză în original

— Ai auzit? mă întrebă Hoskiss. Nu mai da târcoale fetelor pe care le descopăr eu. Uită-te în jur. Floricica asta de cireş pretinde că fetele din crâşmă sunt îndesate.

M-am zgâit la el. Era clar că se distrează.

Cubanezul ne aduse paharele de whisky şi ne ceru de trei ori preţul.

— E rândul tău, declară Hoskiss, şi-i făcu semn cubanezului spre mine. Prietenul meu plăteşte. Asta-i singurul motiv pentru care am venit cu el.

I-am dat cubanezului cinci dolari. Fata se lipi de mine, zâmbind. Cei cinci dolari o lămuriseră cu cine trebuie să fie drăguţă.

Hoskiss o privi cu tristeţe.

— Te rezemi de cine nu trebuie, ştii asta?

— Du-te şi te culcă, răspunse ea.

El se arătă ofensat.

— Şi eu, care credeam că mă iubeşti dezinteresat, spuse el, clătinând mâhnit din cap.

Ea privi spre mine.

— Spune-i să se ducă să se culce, îmi zise ea. Nu vrem să ne plictisească, nu-i aşa?

— Doamna vrea să te duci să te culci, i-am zis lui Hoskiss. Ai putea să-i faci plăcerea asta?

— Nu imediat, răspunse el, dar nu vă stricaţi cheful pe chestia asta. Dumneaei nu e singura blondă care şi-a turnat peroxid în cap. Văd că o roşcată a luat-o în direcţia mea.

Roşcata menţionată se apropie. Era cam dolofană şi măscuită zdravăn pe faţă cu pudră şi cu ruj.

— Ai nevoie de ajutor? o întrebă pe blondă.

— Ia-l pe tâmpitul ăsta de pe mine, zise blonda, arătând cu un gest languros spre Hoskiss. Înfulecă nuci şi n-are un chior.

Roşcata smiorcăi.

— Chiar n-ai nici un chior, iubiţel? îl întrebă pe Hoskiss.

— Aiurea! răspunse el. Dar nu-i cheltuiesc decât cu roşcate. Ai sosit în momentul crucial. Bei un păhărel?

Blonda mă întrebă:

— Vrei să dansezi?

— Du-te şi dansează, mă îndemnă Hoskiss. Eu o am pe noua mea prietenă să-mi ţină de cald.

Am dat whisky-ul peste cap şi am plecat cu blonda pe ringul de dans. Mâna mea dreaptă se odihnea pe colacul de carne caldă din jurul şoldurilor ei. Când i-a intrat în cap că nu vreau s-o pipăi, ci să dansez, s-a dovedit a fi o bună dansatoare. După ce-am făcut câteva tururi, am întrebat-o:

— Cine e şef peste prăvălia asta?

Sub platoşa grea de rimei negru-albăstrui, ochii ei clipiră a surprindere:

— Ţie ce-ţi pasă?

— Ascultă, fetiţo, i-am explicat cu răbdare, lasă întrebările. Te-am întrebat cine e şef peste prăvălia asta. Trebuie neapărat să faci un mister din asta?

— Cred că nu, zise ea.

Ochii ei deveniră sticloşi şi goi. Mi-am dat seama că nu prea o mai interesez.

— Madam e şefă aici. Asta vroiai să ştii?

— Madam şi mai cum?

— Durelli, oftă ea. Eşti mulţumit?

— Nu sunt obligat să-ţi suport acreala, i-am spus cu blândeţe. Dacă nu poţi să te arăţi puţintel mai entuziasmată, te las baltă.

Ochii îi aruncară fulgere, dar reuşi să se stăpânească.

— Nu te supăra, iubitule, îmi zise. Vreau să petreci o seară plăcută.

— Şi eu tot aşa, am răspuns, conducându-i paşii în aşa fel încât să trecem pe lângă Hoskiss.

El ne patină cu privirea şi-i spuse cu o voce tare roşcatei:

— Extraordinar ce tipi vin aici! Tipul ăsta, de pildă, ar arăta mai la locul lui într-o cuşcă.

Părea că se distrează de minune; roşcata la fel.

— Hai să mergem sus, îmi spuse deodată blonda, nerăbdătoare. E prea cald ca să dansăm.

— Sigur, i-am zis, şi ne-am îndreptat dansând spre uşă.

Am prins privirea lui Hoskiss. Era plină de reproş.

I-am făcut cu ochiul şi am ieşit din încăpere, ţinându-mă după blondă. Ea urcă o scară destul de abruptă şi o luă pe un coridor de la etajul întâi.

Am intrat după ea într-o cămăruţă mobilată cu un divan, o comodă şi un covor. Ea se opri lângă divan, privindu-mă ca şi cum ar fi aşteptat ceva.

— N-o să fii zgârcit, nu, iubitule? zise.

Am căutat prin buzunar, am scos trei bancnote de cinci dolari şi i le-am fluturat în faţă. Ochii i-au lucit. A început să zâmbească. Expresia plictisită, resemnată, dispăruse.

— Dă fuga şi spune-i lui Madam Durelli că vreau s-o văd, i-am spus.

Ea căscă ochii.

— De ce? întrebă ea, cu vocea dintr-o dată aspră. Nu-ţi plac sau ce?

— Nu poţi să câştigi un bănişor fără să te pui pe trăncănit? Nu-ţi cer nimic greu. Ia banii şi adu-o pe Madama. Hai, fugi.

Ea luă banii şi-i vârî în sutien. Se duse spre uşă.

— Am ştiut eu că eşti un tip ciudat, chiar de când te-am văzut. Stai aici. O aduc.

M-am aşezat pe marginea divanului, am aprins o ţigară şi am aşteptat. Au trecut câteva minute, apoi am auzit paşi. Uşa se deschise şi o femeie voinică, între două vârste, apăru. Figura ei slăbănoagă era dură; avea ochii ca nişte pietricele negre, iar părul ei blond, buclat, scânteia de tare ce fusese decolorat. Închise uşa şi mă fixă cu ochii ei străpungători, rezemându-se de panoul uşii.

— Ce vrei? întrebă cu voce uscată şi aspră.

Am aruncat o privire la ceas: era unsprezece şi douăzeci şi cinci.

— Aseară, i-am zis, noul şef al poliţiei a scufundat o barcă a lui Juan Gomez. Probabil c-ai citit în *Morning Star*?

O lucire bănuitoare îi apăru în ochi.

— Cine eşti?

— N-are importanţă. Îţi dau o informaţie. Asta dovedeşte că-ţi sunt prieten. Îţi place să-ţi fiu prieten?

— Zi mai departe, spuse ea, privindu-mă în continuare.

— Pari isteaţă, i-am zis, scuturând cenuşa ţigării pe covorul uzat. Nu-i nevoie să-ţi spun mai mult. Gomez e furios pe Killeano fiindcă i-a scufundat barca. Vine-ncoace să facă scandal.

Ea se încordă.

— De unde ştii?

— Am o ceată de pitici care mă informează despre chestiile astea, am zis.

— Cred că o să aduc pe cineva să vorbească cu tine, zise ea, cu o voce severă şi se întoarse spre uşă.

Am apucat-o de mâini şi am învârtit-o pe călcâie. I-am simţit carnea moale, pufoasă. Nu era plăcută la atingere.

— N-o să aduci pe nimeni, i-am zis. Cu tine vorbesc. Dacă nu te interesează o informaţie de la un prieten, ducă-se la dracu'. Nu ai mult timp. Gomez o să sosească din clipă-n clipă. Mai bine ai face ceva să scapi de clienţi şi de fete. Gomez vine cu o bandă-ntreagă.

Mă studie un moment.

— Aşteaptă, îmi spuse şi ieşi.

Am ieşit din cameră în urma ei, exact la timp ca s-o văd intrând pe o uşă din fundul coridorului. M-am luat după ea. Am intrat într-un birou confortabil. Femeia încerca să dea telefon. A înţeles imediat că telefonul nu merge. Figura o trădă: era înspăimântată.

— Pregăteşte-te, i-am spus din uşă - şi repede.

Ea îmi dădu un brânci şi ieşi în fugă din încăpere.

Am auzit-o coborând pe scară şi m-am dus după ea. Eram cu trei trepte în spatele ei când a ajuns la parter, la o uşă din dreapta scării.

S-a întors.

— Cară-te de-aici, zbieră la mine, respirând din greu. Du-te sus, distrează-te, pleacă dacă vrei, dar nu te mai ţine după mine.

Am încuviinţat.

— Din moment ce ştii ce ai de făcut, e în regulă, am zis eu şi m-am înapoiat în sala mare.

Când am ajuns în faţa uşii de intrare, m-am oprit. Printre cocioabele de alături veneau două automobile mari. Opriră, şi din ele ţâşniră câţiva bărbaţi.

Mi-am zis că ar fi cazul să anunţ începerea balului.

Mi-am scos revolverul şi am tras trei focuri pe deasupra capetelor noilor veniţi. Am trântit uşa, am tras zăvoarele, am vârât revolverul la loc în toc şi m-am dus în sala de dans.

VII

Hoskiss şi cu mine stăteam pe jos, sub bar. Roşcovana era cu noi, dar pe cubanez îl dădusem afară, considerând că nu ne face plăcere compania lui.

Hoskiss îi povestea roşcatei aventurile lui din armată. Aventurile păreau a fi palpitante şi eroice. Dar fata nu asculta. Stătea ghemuită, cu genunchii la gură, cu chipul schimonosit de frică.

Gloanţele şuierau prin aer; focurile de armă răpăiau.

— Asta-mi aduce aminte de momentul în care am fost despărţit de oamenii mei, după trecerea Rinului, zise Hoskiss, pornit pe panta amintirilor. Eram înghesuit într-un adăpost individual şi nemţii au început să tragă în noi cu mortierele. N-aveam pic de whisky să-mi dea niţel curaj şi o băgasem pe mânecă.

— Ei, hai! am protestat eu. Aşa un tip tare ca tine!

El duse sticla cu whisky la gură şi trase o duşcă bună.

— N-ai de ce te hlizi, îmi zise. Sunt sigur că şi pe tine te mai apucă frica.

I-am smuls sticla şi am tras şi eu o duşcă.

Pe undeva, foarte aproape de noi, începu să tragă un automat. Era un zgomot asurzitor. Roşcovana scoase un ţipăt şi se agăţă de gâtul lui Hoskiss.

— Mă bucur că m-ai invitat la petrecerea asta, îmi spuse el. Ia te uită, fetiţa asta şi-a învins complexele. Acum e aproape femeie!

O strânse pe roşcovană la piept, făcându-mi cu ochiul peste capul ei.

— Sper că barul ăsta rezistă la gloanţe, am spus eu, pipăind lemnul barului, care părea destul de solid.

— Atâta vreme cât nu mă văd, mă simt în siguranţă, declară Hoskiss. Nu-mi ruina moralul.

— Vreau acasă, gemu roşcata.

Era prima oară când vorbea, de când începuseră împuşcăturile.

— În locul tău, aş mai aştepta puţin, drăguţo, îi spuse amabil Hoskiss. E un aer nesănătos pe-afară. Aş fi foarte mâhnit să văd găuri în chiloţeii tăi drăgălaşi. Şi, în afară de asta, ce m-aş face eu fără tine?

M-am târât la capătul barului şi m-am uitat cu prudenţă în sală. Pista de dans era goală. I-am zărit pe cei patru muzicanţi pitiţi sub pian. Faţa negrului era cenuşie; ţinea ochii închişi; în mâna dreaptă strângea beţişoarele cu care bătea în tobe. Era cel mai expus dintre ei şi încerca fără istov să se vâre mai adânc sub pian, dar ceilalţi îl împingeau mereu în afară.

Două dintre fete răsturnaseră o masă şi se ascunseseră după tăblia ei. Le vedeam doar picioarele în ciorapi de mătase. De cealaltă parte a încăperii, un bărbat şi o fată stăteau lipiţi de perete. Fata părea îngrozită. Bărbatul fuma. Figura lui roşie, plină de vinişoare, era calmă. Tot spunea cu voce tare:

— Aoleu, fire-ar a dracului!

În afară de ei, toţi ceilalţi dispăruseră. Probabil că se ascunseseră în camerele din spate.

Împuşcături răzleţe înviorau noaptea. În afară de puşca automată, nu se simţea vreo rezistenţă organizată a asediaţilor.

— Flăcăii ăştia nu se prea grăbesc, i-am zis lui Hoskiss.

— Păi, avem tot timpul, îmi răspunse, oferindu-şi singur o nouă porţie de whisky. Ce, te aştepţi să mă bag şi eu, sau ce?

— Încă nu, i-am spus. Dar las-o mai moale cu Scotch-ul. Când o să intri-n acţiune, o să ai nevoie de calm şi de curaj.

— Întotdeauna sunt calm, îmi replică, rânjind, şi tocmai fac provizii de curaj.

Vroiam să localizez puşca automată. Trăgea de pe undeva pe-aproape, dar nu-l vedeam pe trăgător. M-am târât pe burtă mai în faţă, până când capul şi umerii mei au ieşit din raza de protecţie a barului.

— Aşa capătă băieţii *Purple Heart,* îi spuse Hoskiss roşcatei. E şi calea cea mai sigură spre slujba de înmormântare.

M-am uitat în toate părţile şi în cele din urmă l-am dibuit pe tipul cu automatul. Stătea în genunchi în faţa barului şi din când în când trăgea câte o rafală în obloanele închise. Era de vârstă mijlocie şi cam chel. Ochelarii groşi îi stăteau strâmb pe nas.

— Care-i treaba, amice? l-am întrebat. Crezi că aşa poţi să-l atingi pe careva?

Tresări şi sughiţă de spaimă şi întoarse arma către mine. Fără să mai cer restul, m-am tras înapoi sub bar, aşa de repede, că roşcata schelălăi de groază.

— Ţi-a făcut cineva „Bau!”? întrebă Hoskiss, râzând.

M-am aşezat în fund, m-am şters pe faţă şi am clătinat din cap.

— E un tip sportiv de vârstă mijlocie care se distrează singur, i-am explicat. Trage fără să ochească. Poate c-ar fi mai bine să mă duc să organizez apărarea. Nu aşa se face războiul.

— Nu mai fi aşa de însetat de sânge, se încruntă Hoskiss. Mie şi prietenei mele ni se pare plăcut, nu-i aşa, păpuşico?

Roşcata ne mărturisi că i se pare chiar prea plăcut. Limbajul în care îşi exprimă această părere ne ului.

— Nu-mi pot imagina de unde scoateţi voi, fetele, asemenea cuvinte, spuse Hoskiss, îndurerat. Când eram eu de vârsta voastră...

Roşcata îi spuse să se ducă să se plimbe şi mai adăugă vreo două, trei sugestii, pentru cazul în care prima nu i s-ar fi părut atrăgătoare.

A fost nostim să-l văd pe un tip dur ca Hoskiss că se înroşeşte până peste urechi.

Fără avertisment, o mitralieră începu să tragă. Gloanţele făcură praf obloanele de lemn. Un şir de sticle de pe raftul de deasupra noastră se făcură ţăndări. Băuturile se scurseră pe noi. Roşcata era scăldată în gin. Partea de jos a pantalonilor lui Hoskiss era leoarcă de whisky. Un ciob care zburase în aer mă tăiase pe obraz, dar în rest am rămas uscat.

— Acum o să aibă un gust interesant dacă o pupi, i-am spus lui Hoskiss.

— Nu pot să sufăr ginul, îmi răspunse el, uitându-se urât la roşcată. De ce n-a putut să stea sub un whisky?

— Mă rog, atunci n-ai decât să-ţi mesteci pantalonii. Poate o să creezi o modă nouă.

Fata căzuse în braţele lui Hoskiss, văicărindu-se.

— Nu te mai iubesc, zise el, împingând-o. Puţi ca dracu'.

Sportivul cu automatul începu să tragă din nou. M-am uitat prudent de după bar. Negrul îşi rostogoli ochii spre mine. Cele două perechi de picioare în ciorapi de mătase care ieşeau din spatele mesei erau nemişcate ca moartea.

Tipul cu mutra roşie se uita furios la obloanele spulberate. Brusc, se ridică în picioare şi traversă încăperea, clătinându-se. Era beat mort. Când ajunse la fereastră, mitraliera începu să tragă din nou. Rafala îl aruncă în spate. Toată lumea din încăpere auzi plesnetul gloanţelor care-i intrau în corp. Ateriză pe spate, şi sângele îi ţâşni pe parchetul lustruit al pistei de dans.

— Gloanţe adevărate, am constatat, şi m-am adăpostit repede după bar. Tocmai l-au omorât pe beţivan.

— E trist că s-a risipit atâta băutură bună, comentă Hoskiss, fără să se arate câtuşi de puţin mişcat.

Veni lângă mine în capătul barului, se uită la mort, clătină din cap.

— Parc-aş scoate şi eu pistolul acum. Ar fi o copilărie, nu-i aşa?

Uşa sălii de dans se deschise deodată şi trei oameni intrară târâş. Toţi aveau puşti automate şi păreau puşi pe treabă.

— Trupele de şoc, spuse Hoskiss, radiind de fericire. Acu' trebuie să se întâmple ceva.

M-am dat înapoi zărindu-l pe Don Speratza apărând la uşă. Nu intră în sală, ci le ordonă oamenilor lui să ia poziţie lângă ferestre. Avea mare grijă să nu se expună mai mult decât era necesar. Am fost bucuros să-l văd.

Indivizii se târâră pe podea, se postară la ferestre şi începură să tragă rafale în noapte. Un urlet se auzi de-afară: tipii îşi ştiau meseria.

— Poate c-am putea face cât de curând o plimbăricâ, am zis. Am obosit să stau pe loc.

— Gata oricând, spuse Hoskiss, scoţând din buzunar un pistol Mauser. Îi trase piedica.

Roşcata chiţăi şi se agăţă de el.

— Nu mă lăsa!

El îi dădu plictisit braţele la o parte.

— Şezi acolo jos, îi spuse cu asprime. Acum am treabă, păpuşico.

Speratza dispăruse. Din spatele clădirii se auzeau împuşcături. Se auzeau şi urlete. Se părea că va urma asaltul.

— Crezi că băieţii tăi o să intre-n acţiune? am şoptit.

— Chiar acum îşi fac treaba, zise Hoskiss, ciulind urechea. Recunosc sunetul unui Mauser oriunde-aş fi. Ia ascultă!

Pe-afară se-auzeau sumedenie de împuşcături.

— Asta-i fain, am spus. În calitatea ta oficială, presupun că ai trage fără şovăire dacă cineva s-ar dovedi periculos?

— Poţi să pui pariu c-aş trage.

— În cazul ăsta, frate, mai bine treci tu primul. Eu te acopăr din spate.

— Dacă vrei să treci înainte, pofteşte, zise el cu grăbire. Îmi asum responsabilitatea pentru orice deces o să cauzezi.

Dacă-mi prezenta aşa lucrurile, nu aveam inima să refuz. M-am dus la uşă şi am trecut în holul de la intrare.

O siluetă vag conturată, de lângă uşa de intrare, se întoarse fulgerător şi trase. Am simţit cum îmi trece glonţul pe lângă obraz. I-am tras un glonţ drept în cap.

— Vezi cum se-ntâmplă, i-am spus cu ton de scuză lui Hoskiss. Toţi trag în mine.

— Nu lăsa gândul ăsta să te demoralizeze, zise Hoskiss, uitându-se în jurul holului. Treci înainte. Eşti mai rapid la pistol ca mine. Vreau să scap cu viaţă din chestia asta.

În hol nu mai părea să existe vreo opoziţie. M-am repezit spre uşa de lângă scară.

— Pe-aici, amice, am strigat. Fii gata de acţiune!

Am deschis uşa şi m-am uitat la treptele care coborau în subsolul slab luminat. Am coborât pe scară, fără să fac nici un zgomot. Hoskiss se ţinea după mine.

Am ajuns în josul scărilor şi am înaintat pe un coridor. Am arătat spre un cablu gros de electricitate care se întindea pe perete, aproape de tavan. Hoskiss dădu din cap şi rânji.

La capătul coridorului am dat de o uşă. M-am oprit în faţa ei şi am ascultat. Nu se auzea nimic.

— Intrăm? i-am şoptit lui Hoskiss la ureche.

— Aşa presupun. Poliţaii intră peste tot.

Am apăsat clanţa.

Încăperea era mare; era plină de maşini de tipărit de mare precizie. Lămpile cu abajururi verzi luminau teancuri de bancnote îngrămădite pe mese.

Un mort zăcea pe jos, lângă maşinile de tipărit. Fusese împuşcat. O găurică roşie-albăstrie se căsca exact în mijlocul frunţii.

Ed Killeano stătea în genunchi, lângă peretele din fund. Faţa lui grăsulie era galbenă de frică. Mâinile umflate şi le ţinea ridicate la înălţimea umerilor, iar ochii îi ieşeau din cap mai abitir ca nişte ciuperci. Clairbold, curajosul detectiv particular, complet din cap până-n picioare, inclusiv pălăria trucată de culoarea ciocolatei, stătea în picioare în faţa lui, cu un Colt 45 în mâna lui subţirică.

— Ia-l de-aici! zbieră Killeano la noi, când am intrat pe uşă. Luaţi-i pistolul ăla din mână!

M-am apropiat, urmat de Hoskiss.

— Ura, Grăsunelule! am zis. Nu-ţi place tânărul nostru prieten? L-am atins pe Clairbold pe umăr: Ce faci aici, ochi strălucitori?

Clairbold lăsă pistolul în jos şi tuşi uşor, cu un aer încurcat:

— Sunt încântat că aţi venit, domnule Cain! Tocmai mă întrebam ce să fac cu... ă-ă-ă... omul acesta.

Hoskiss îşi trecu degetele prin păr.

— Cine-i băiatul ăsta? întrebă el, fără intonaţie.

— Cel mai mare detectiv particular de la Philo Vance încoace, i-am răspuns.

Killeano făcu un salt subit spre un birou pe care era o foaie de hârtie. Hoskiss îl trase înapoi.

— Ia-o uşor! îl sfătui. Ţine-ţi fundul pe loc până când îţi zic eu să-l mişti.

Killeano mârâi la el, frângându-şi mâinile.

Clairbold luă foaia de hârtie, se îmbujoră şi începu să tropăie uşor pe loc.

— Am aici o declaraţie, zise el, întinzându-mi hârtia. Vă disculpă complet, domnule Cain. Omul acesta recunoaşte că Bat Thompson i-a omorât pe Herrick, Giles şi Brodey, acţionând la ordinul lui. Aflaseră de fabrica de bani falşi. Killeano recunoaşte şi că el e responsabil de tipărirea banilor falşi. Cred că totul e în ordine.

Uluit, am citit declaraţia. Era o mărturisire perfect întocmită. Fără o vorbă, i-am întins-o lui Hoskiss, care a citit-o şi a spus:

— Sfinte Dumnezeule!

— Neg conţinutul acestei declaraţii până la ultimul cuvinţel, spuse Killeano bâlbâindu-se. A vrut să mă împuşte!

Îşi pipăia nervos cravata.

— Cum l-ai convins să scrie asta? l-am întrebat pe Clairbold.

— Nici eu nu înţeleg, domnule Cain, îmi spuse el uimit. Cred că din cauză că se temea că pistolul meu nu e sigur. Dădu din cap. S-ar putea să aibă dreptate, pentru că s-a descărcat pe neaşteptate când omul ăsta a dat buzna aici. Arătă cu mâna spre cadavrul de lângă maşina de tipărit. Killeano s-a temut că s-ar putea să-l împuşc accidental. Se înşela, desigur, dar când i-am sugerat că ar putea să scrie o declaraţie, a părut foarte dornic s-o facă.

M-am uitat la Hoskiss, care a izbucnit în râs.

— Ascultă, i-am spus lui Clairbold, nu mai glumi cu mine. Nu eşti nici pe departe atât de nătărău pe cât vrei să dai impresia. Fiule, o să ajungi departe.

El se îmbujoră.

— Păi, domnule Cain, sunteţi foarte amabil că-mi spuneţi asta. Şcoala de Detectivi din Ohio m-a învăţat că răufăcătorii subestimează oamenii care se prefac a fi nătărăi.

I-am tras un cot lui Hoskiss.

— Ai ajunge şi tu mai acătării dacă ai urma cursurile şcolii ăsteia, i-am zis. Uite ce-a făcut din flăcăul ăsta.

Apoi am făcut semn cu capul spre Killeano.

— E prizonierul tău, frăţioare, e treaba ta să-l scoţi de-aici.

— Las-o baltă, scrâşni Speratza, apărând în uşă. Sus mâinile sau vă prăjesc pe toţi trei.

Ne-am întors.

Din uşă, Speratza ne ţinea în bătaia puştii lui Thompson. Era alb la faţă; ochii îi erau plini de ură.

Lăsasem pistolul meu 38 pe birou, când citisem declaraţia lui Killeano. Am calculat distanţa şi am hotărât că e prea departe. Killeano se năpusti din nou, încercă să înşface declaraţia, dar Hoskiss îl împinse.

O bubuitură răsună lângă mine. Speratza scăpă automatul Thompson şi se clătină. O găurică roşie-albăstrie îi apăru în mijlocul frunţii. Se prăbuşi pe podea.

— Nu cred că pistolul acesta *este* sigur, bombăni Clairbold, holbându-se la Coltul lui care fumega, dar luminiţa de satisfacţie din ochii lui m-a lămurit că glumeşte.

Am căzut în braţele lui Hoskiss.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am horcăit, râzând isteric, a învăţat să tragă aşa urmând cursuri prin corespondenţă!

VIII

La prima vedere, s-ar fi zis că spectacolul s-a terminat. L-am lăsat pe Hoskiss să definitiveze amănuntele. Mai bine m-aş fi ocupat personal, pentru că ei l-au lăsat pe Bat Thompson să le scape printre degete. Au întins o plasă în jurul orăşelului Paradise Palms şi, când au strâns-o, au prins în ea pe toţi cei care trebuiau prinşi, în afară de Bat Thompson.

Mai întâi m-am îngrijorat; apoi, gândindu-mă bine, am hotărât că Bat, de unul singur, nu constituie un pericol. Nu avea destulă minte ca să ne facă necazuri. Dar aş fi preferat să-l ştiu în spatele gratiilor. Agenţii federali erau aproape siguri că a fugit, întrucât el îl omorâse pe Herrick, Giles şi Brodey, fuga lui le-a cam stricat procesul.

Killeano s-a ales cu douăzeci şi cinci de ani de puşcărie. Speratza şi Flaggerty erau morţi. Juan Gomez fusese ucis de unul dintre agenţii federali, în bătălia care avusese loc în faţa bordelului de la numărul 46.

Când m-am convins că Bat nu e în oraş, l-am rugat pe Tim s-o aducă pe Miss Wonderly de la Key West.

Acum stăteam la Palm Beach Hotel şi încercam să hotărâm ce-o să facem de-acum încolo.

Şedeam pe balcon şi mă uitam la oceanul verde-albăstrui. Numai că de data asta nu mai aveam presentimentul că ne-aşteaptă necazuri. Ea se aşezase pe balustradă.

— Foarte bine, i-am spus, după ce i-am ascultat argumentele. O să-mi găsesc o slujbă. O să devin un om respectabil, dacă asta e dorinţa ta.

Ochii ei erau plini de întrebări.

— Dar vreau şi să fii fericit, îmi spuse ea. Dacă ai impresia că nu poţi să-ţi schimbi viaţa...

— Pot să-ncerc, nu? am zis. Ce trebuie să facem e să ne căsătorim. Atunci o să trebuiască să-mi schimb viaţa.

Şi aşa am stabilit să facem.

Patru zile mai târziu, eram căsătoriţi. Hetty, Tim, Jed Davis, Clairbold băiatul-minune şi Hoskiss au petrecut la nuntă. A fost foarte reuşit.

Am hotărât să ne petrecem luna de miere la Paradise Palms, pentru că ceilalţi n-au vrut să ne lase să plecăm. Erau foarte drăguţi cu noi, dar, după o săptămână, m-am gândit că, dacă tot vreau să-mi iau o slujbă, ar fi bine să încep s-o caut. Ne-am făcut bagajele şi ne-am luat bilete de avion pentru New York.

În ultima noastră noapte la Paradise Palms, am dat o petrecere despre care personalul hotelului mai povesteşte şi astăzi. Hoskiss a venit împreună cu şase poliţai de-ai lui, mari băutori. A anunţat, chiar la începutul cinei, că micul Clairbold a intrat în Poliţia Federală. La sfârşitul petrecerii, Clairbold a ajuns sub masă. Presupun că de-acum se ridica mult deasupra cursurilor Şcolii de Detectivi din Ohio.

După ce au plecat musafirii, ne-am retras în dormitor. Era ora două dimineaţa. Tocmai ne dezbrăcăm, când a sunat telefonul.

I-am spus lui Clair - acum n-o mai chema Miss Wonderly - că răspund eu. M-am dus în camera de zi şi am ridicat receptorul. Am auzit nişte pârâituri, un bâzâit, apoi o voce de femeie a spus:

— Chester Cain?

Am zis că da, întrebându-mă unde mai auzisem vocea asta.

— Aici e Loïs Spence, mi-a spus femeia.

— Bună, i-am zis, întrebându-mă ce-o fi vrând. Uitasem de tot de ea.

— Ascultă-mă, nemernicule, a rostit ea, cu o voce greu de desluşit, îndepărtată. L-ai înşelat pe Juan şi din cauza ta a fost ucis. Să nu crezi că o să scapi fără să plăteşti. Eu îmi plătesc datoriile, şi Bat tot aşa. Îţi aduci aminte de el? E chiar acum lângă mine. Venim după tine, Cain. O să te găsim, oriunde te-ai duce. O să-ţi facem felul, şi ţie şi pipiţei tale.

Apoi închise telefonul. Am pus receptorul jos, încruntându-mă. M-a trecut un fior.

— Cine era? m-a întrebat Clair.

— Era greşeală, am răspuns şi m-am întors în dormitor.

Capitolul VI

PLATA

I

Un automobil Packard se opri în faţa uneia dintre pompele cu aer comprimat pentru umflat cauciucurile. Am aruncat o privire prin geamul biroului ca să mă asigur că ajutorul meu, negrul Bones, e la post. Acolo şi era. M-am uitat la el cum se învârtea plin de entuziasm în jurul maşinii şi m-am întors la treburile mele. Încă mă mai străbătea un val de mulţumire de fiecare dată când vedeam că vine un client, deşi aveam staţia de benzină deja de trei luni. Făcusem o afacere bună şi, după ce băgasem ceva bani în ea, aveam acum o cifră de afaceri dublă faţă de fostul ei proprietar.

Clair rămăsese uimită când îi spusesem că vreau să cumpăr un service auto cu benzinărie. Credea că o să-mi caut o slujbă la vreo companie importantă din New York. Aşa şi vroiam, dar, după ce primisem telefonul lui Loïs Spence, îmi schimbasem intenţiile.

M-am gândit că Loïs a aflat că am luat bilete de avion pentru New York şi o să se ducă după mine acolo. M-am hotărât să dispar. Dacă aş fi fost singur, i-aş fi aşteptat, dar Clair complica lucrurile. Nu puteam să stau lângă ea clipă de clipă şi, dacă ar fi pus mâna pe ea, nu le-ar fi fost greu s-o facă praf.

Aşa că am renunţat la biletele de avion, i-am zis lui Clair că vreau să intru în afaceri cu maşini şi am plecat din Paradise Palms cu Buick-ul, într-o lungă călătorie spre California.

Am găsit ce căutam pe autostrada Carmel-San Simeon, la mică distanţă de San Francisco şi de Los Angeles. Era o

benzinărie mică şi foarte bine întreţinută, pe care proprietarul o vindea fiindcă avea necazuri cu sănătatea.

Avea patru pompe, două rezervoare de cincizeci de mii de litri, două rezervoare de ulei, două pompe de aer şi de apă şi o suprafaţă întinsă de teren, pe care se mai putea construi. Ceea ce ne hotărâse era casa, care se vindea odată cu service-ul auto. Era la doar câţiva metri depărtare de benzinărie şi avea o grădiniţă frumoasă. Casa era frumuşică, şi lui Clair i-a plăcut chiar din momentul în care a văzut-o. Şi mie mi-a plăcut, pentru că, în felul acesta, eram pe lângă Clair tot timpul, şi aşa şi vroiam, până când aveam să fiu sigur că Loïs şi Bat ne-au pierdut din vedere.

De îndată ce ne-am mutat, am început să aduc îmbunătăţiri staţiei de benzină. Am vopsit-o în roşu şi alb. Chiar şi pietrele din pavajul aleilor erau aranjate ca nişte pătrate albe şi roşii. Pe acoperiş am pus o firmă mare, pe care scria: STAŢIE SERVICE LA PĂTRAT.

Clair aproape să moară de râs când văzuse firma, dar eu ştiam că asta va atrage fraierii.

Am mai instalat două pompe de aer şi de apă. Mecanicii au montat un nou model de cric hidraulic şi o instalaţie completă de gresaj, cu presiune.

Lângă clădirea unde era amenajat un salon pentru relaxarea turiştilor, sclipitor sub vopseaua lui nouă şi plin de accesorii luxoase, pusesem să se construiască o cabană de tablă, în care se păstrau materialele şi uneltele de întreţinere şi spălat.

Îl angajasem pe Bones şi încă doi băieţi; afacerile mergeau din plin.

Bradley, unul dintre lucrătorii mei, era mecanic bun, şi mă pricepeam şi eu destul de bine la motoare. Nu făceam reparaţii complicate, dar puteam remedia micile necazuri curente. Odată am reparat trei maşini implicate într-un accident. Maşinile opreau la pompă toată ziua şi nu aveam timp liber între şase dimineaţa şi şapte seara. Pusesem la punct şi un serviciu de noapte, atunci când observasem că

pierd clienţi dacă închid la ora şapte. Angajasem un tinerel şi un tip mai bătrâior să se ocupe de clienţi noaptea; nu veneau mulţi, dar tot erau trei, patru pe oră.

Tocmai îmi încheiasem socotelile: după trei luni de muncă, aveam nouă sute de dolari câştig. Am dat fuga să-i spun lui Clair că încă nu dădusem faliment.

Am găsit-o în bucătărie, cu o carte de bucate în mână; avea o privire nedumerită.

Meseria de casnică îi dăduse mai multe bătăi de cap decât îmi dăduse mie noua meserie. Rămăsese uimită constatând cât de puţin ştia despre cum se conduce o casă, cum se găteşte, dar nu vroia să-şi angajeze ajutoare. A spus că vrea să înveţe cum să fie de folos şi că, de altfel, era cazul să înveţe şi ea să gătească ceva. N-o contrazisesem, gândind că o să se sature repede şi o să se lase păgubaşă.

Dar m-am înşelat. În primele două, trei săptămâni, am mâncat ca vai de noi. Am stomac bun şi nu m-am plâns. Încetul cu încetul, mâncarea a devenit mai acceptabilă; acum e chiar bună şi se îmbunătăţeşte pe zi ce trece.

Ţine casa curată pahar şi am reuşit cu greu s-o conving să-l lase pe unul dintre tineri să facă treburile mai grele, dar restul îl face singură.

— Bună, iubito, i-am zis, intrând în bucătărie. Tocmai am verificat socotelile. Avem 900 de dolari câştig şi nici un cent datorie.

Ea se întoarse, puse jos cartea de bucate şi râse.

— Cred că îţi place la nebunie staţia ta de benzină, îmi spuse. După ce m-ai ameninţat de-atâtea ori că n-o să te aşezi la casa ta!

Am luat-o în braţe.

— Am avut prea multe de făcut şi n-am prea înţeles ce înseamnă să te aşezi la casa ta. N-am muncit niciodată atât de greu. Eu mă gândeam că, atunci când un tip se aşază la casa lui, îşi aşază fundul la răcoare şi aşteaptă să prindă muşchi. M-am înşelat.

— Nu mai spune „fund”, mă certă ea. E vulgar.

I-am zâmbit larg.

— Ce-ar fi să mergem la San Francisco în seara asta şi să ne facem de cap? E timpul să ne mai şi distrăm puţin. De trei luni muncim fără răgaz. Ce zici?

Ochii îi străluciră.

— Da, să mergem, zise ea, aruncându-se de gâtul meu. Poţi să-ţi termini treaba mai devreme?

— Dacă plecăm pe la şapte, o să avem timp destul. Te faci frumoasă?

— Sigur că da, şi tu la fel. Am început să mă satur să te tot văd în salopetă.

Soneria benzinăriei sună. Asta însemna că Bones nu se descurcă de unul singur.

— O mică problemă, am spus, sărutând-o pe Clair. Vezi ce om important sunt? Cum mă întorc cu spatele...

Ea mă îmbrânci afară din bucătărie.

— Şterge-o, îmi zise, sau n-o să ai ce mânca la prânz.

M-am grăbit spre benzinărie.

Într-adevăr, era o problemă. Un Cadillac mare lovise zidul de beton care mărginea aleea. Avea aripa şifonată şi bara îndoită. Era o maşină frumoasă şi mi-a părut rău s-o văd lovită.

Bones stătea lângă maşină. Faţa lui de obicei zâmbitoare era acum amărâtă şi lucea de sudoare, îşi îndreptă ochii spre mine.

— Nu e vina mea, şefule, îmi spuse el repede. Doamna a încurcat vitezele.

— Nu mai spune minciuni, negru împuţit! izbucni o voce aspră şi ascuţită, din maşină. Mi-ai făcut semn să trec. Am crezut că am loc.

I-am făcut semn lui Bones să o întindă, m-am apropiat de maşină şi m-am uitat înăuntru.

Un produs tipic al tinerimii frumoase din Hollywood stătea la volan.

Era o brunetă, îmbrăcată în haine scumpe, frumoasă - potrivit standardelor îndrăzneţe ale industriei

cinematografice. Mai era şi foarte furioasă, iar pe sub fard faţa îi era albă ca marmura de mânie.

— Uite ce i-a făcut împuţitul tău de negru maşinii mele, zbieră ea când mă văzu. Du-te să-l aduci pe director. O să-i zic eu câteva!

— Dă-i drumul, i-am spus, liniştit. Eu sunt proprietarul, directorul şi băiatul de la birou, toate-odată. Îmi pare rău să văd o maşină atât de frumoasă şifonată în felul acesta.

Ea mă examină de sus până jos.

— Îţi pare rău? Şi eu ce trebuie să fac în cazul ăsta? Să zâmbesc şi să plec? Îţi garantez că n-o să treacă mult timp şi o să-ţi pară şi mai rău.

I-aş fi tras cu mare plăcere o palmă, dar mi-am adus aminte că întotdeauna clientul are dreptate, aşa că i-am zis numai că o să-i repar aripa imediat.

— Ce? se răsti ea. Nici nu mă gândesc să te las s-o atingi. Degetele ei băteau toba pe volan. Am fost o proastă că m-am oprit în magherniţa asta! Asta o să mă înveţe minte! Altădată o să mă duc numai la benzinării civilizate!

Am cam simţit că-mi sare muştarul. M-am dus în faţa maşinii, ca să văd mai bine pagubele. Era şifonată rău, probabil că lovise zidul cu viteză.

— Aşa, pentru informarea mea, aş vrea să ştiu cum s-a întâmplat, i-am spus femeii.

— Păi, dădeam înapoi... adică mergeam înainte şi...

— Vreţi să spuneţi că dădeaţi înapoi. În poziţia în care vă aflaţi, nu aţi fi avut cum să mergeţi înainte. Dar aţi vârât greşit în viteză şi maşina a făcut un salt înainte.

M-am uitat în interiorul maşinii:

— Uitaţi-vă, maneta e şi acum în viteza întâi!

Ea deschise portiera. Ochii îi aruncau fulgere.

— Vrei să insinuezi că nu ştiu să conduc? zise ea, coborând şi înfigându-se în faţa mea.

— Păi, cam aşa se pare, i-am răspuns, agasat.

Strânse din buze şi încercă să-mi tragă o palmă.

I-am prins mâna din zbor şi i-am râs în nas. Eram foarte aproape de ea şi am simţit că trăsneşte a gin. M-am uitat mai bine la ea. Era beată. Trebuia să-mi dau seama de la început.

— Ce se-ntâmplă? întrebă o voce foarte liniştită.

M-am întors şi am văzut un agent al poliţiei rutiere, care ne privea încruntându-se. Am dat drumul mâinii femeii.

— Arestaţi-l pe omul ăsta! urlă ea. Încerca să mă agreseze!

— Asta nu-i bine pentru afaceri, îmi spuse poliţistul, uitându-se atent la mine.

— Aşa e, i-am răspuns.

Clair apăru deodată. I-am făcut cu ochiul.

— Doamna asta mă acuză că am încercat s-o agresez, i-am zis râzând.

Clair mă luă de braţ, fără să spună nimic. Ne uitam la poliţist. Avea un aer nehotărât.

— De ce aţi încercat să-l loviţi? o întrebă el pe femeie. V-am văzut.

— Uitaţi ce-a făcut din maşina mea, urlă ea. Şi mai zice că asta-i o staţie service! Doamne! Am să-l dau în judecată! Am să-l ruinez pe nenorocitul ăsta!

Poliţistul o privi dezaprobator, apoi se duse şi se uită la Cadillac.

— Ţţţ, ţţţ, făcut el. Se uită în maşină, văzu în ce poziţie e maneta de viteze şi mă privi cu o expresie plină de înţeles.

— Ei, ce ai de zis despre asta, amice? mă întrebă.

— Angajatul meu a văzut ce s-a întâmplat, eu încercam numai să împac lucrurile.

I-am făcut semn lui Bones.

— Spune-i domnului agent ce s-a întâmplat.

— Dacă îndrăzneşti să-l crezi pe împuţitul ăsta de negru şi nu pe mine, o să am grijă să fii dat afară! zbieră fata.

— Aşa? întrebă poliţistul, ridicând din sprâncene. Mătăluţă şi mai cine? Hai, îi spuse el lui Bones, ia zi!

Bones povesti cum intrase Cadillac-ul pe alee cu toată viteza şi cum se oprise brusc, mai-mai să lovească pompa de aer. O rugase pe fată să dea înapoi spre pompa de benzină, fiindcă vroia benzină. Atunci ea intrase drept în parapet.

— Da, aşa trebuie să se fi întâmplat, zise poliţistul, uitându-se la tânără. Cum te cheamă, fetiţo?

Mi-am zis că dama o să explodeze pe loc.

— Omule, spuse ea, după o mică tăcere ameninţătoare, mă cheamă Lydia Hamilton. Sunt starul companiei de filme Goldfield.

Nu auzisem niciodată de ea, dar nici nu mă duc prea des la cinema. Probabil că Bones auzise, pentru că înghiţi în sec şi căscă ochii mari.

— Poţi să fii şi bunica lui George Washington sau mătuşa lui Abraham Lincoln, eşti arestată! zise poliţistul. Dacă te interesează, eşti acuzată de conducerea maşinii în stare de ebrietate. Hai, o să facem o plimbare până la secţie.

O clipă, am crezut că fata o să-l lovească; şi el avu impresia asta, pentru că făcu repede un pas înapoi. Dar ea se stăpâni şi spuse, îndreptându-se spre Cadillac:

— O să-ţi pară rău.

— Hei, nu poţi conduce în starea asta, zise poliţistul.

Se uită la mine:

— Adu maşina la postul de poliţie, amice. Oricum trebuie să vii ca martor. Adu-l şi pe negru.

N-aveam nici un chef de asta, dar n-aveam ce face. I-am spus lui Clair că mă întorc repede, l-am rugat pe Bradley să aibă grijă de benzinărie şi m-am îndreptat spre Cadillac.

— Nu vreau să-mi conducă nesimţitul ăsta maşina, zise fata.

— Ascultă, fetiţo, zise poliţistul cu o voce plictisită, dacă preferi, pot să chem duba poliţiei. Eşti arestată. Vii la secţie cum vrei, dar vii.

Ea şovăi, şi în cele din urmă se urcă în maşină, îmi aruncă cheia în cap. Am luat-o de pe jos, m-am urcat lângă beţivă,

am adus maneta în punctul mort şi am pornit. De îndată ce am intrat pe şosea, a început să mă înjure. Nu i-a tăcut gura vreo doi kilometri, până când m-am săturat şi i-am spus să tacă.

— N-o să tac deloc, maimuţoi slinos ce eşti, mi-a răspuns ea. O să te duc la faliment pentru asta. Pe tine şi pe fandosita aia a ta. Când o să termin cu tine, o să-ţi pară rău că te-ai născut.

— Ar trebui să-ţi dea careva o bătăiţă bună, dar cred că nu i-ar plăcea nimănui să te atingă, i-am spus.

Ea scoase un schelălăit de furie, se repezi la mine şi trase de volan spre dreapta. Maşina, care mergea cu optzeci de kilometri la oră, ajunse de-a curmezişul drumului. Am călcat frâna cât am putut şi am tras frâna de mână. Maşina opri brusc; fata, proiectată în faţă, se lovi cu capul de tabloul de bord şi leşină. Scrâşnind din frâne, poliţistul îşi opri motocicleta lângă noi. Se dădu jos şi veni la maşină.

— Sfinte Doamne! spuse el enervat. Nici tu nu ştii să conduci?

I-am povestit ce s-a întâmplat. El se uită la femeia leşinată.

— Nebună de legat, comentă. Am auzit o groază de poveşti despre ea. Starurile stea de cinema mă plictisesc de moarte. Dama asta intră mereu la apă, dar plăteşte şi scapă. Trăsnaia asta o s-o coste ceva. Bun, să-i dăm drumul, că n-am timp de pierdut.

Ne-am continuat drumul spre secţie.

II

Era prima oară când veneam la San Francisco, şi nici unul dintre noi nu ştiam unde să găsim un local bun. Ne-am oprit lângă un agent de circulaţie şi i-am spus că am vrea să mâncăm bine şi să ne distrăm puţin. Ne putea sugera ceva? Ea îşi puse piciorul pe pragul maşinii, îşi împinse şapca spre

ceafă şi ne privi prietenos. Sau cel puţin o privi pe Clair prietenos. Pe mine nu cred că m-a observat.

— Păi, Miss, dacă vreţi o petrecere frumoasă, cel mai bun loc e la *Joe's*. E cel mai frumos local din oraş, şi asta spune multe.

— Ascultă, amice, i-am spus, aplecându-mă prin faţa lui Clair, în aşa fel încât să-mi vadă smochingul, în noaptea asta vrem o distracţie de clasă înaltă. Nimic nu-i prea bun pentru noi. Ard de nerăbdare să cheltuiesc ceva parale, şi nu mă interesează crâşmele ieftine.

El îmi aruncă o privire complice.

— Atunci duceţi-vă la *Joe's*, zise. Are clasă înaltă cât încape, şi o să vă şi distraţi bine. Dacă nu vreţi la *Joe's*, n-aveţi decât să vă duceţi în port. De ce să-mi bat eu capul?

— Bine, o să mergem la *Joe's*.

I-am mulţumit şi l-am întrebat cum ajungem.

Ne-a zis. Ne-a spus drumul de-a fir a păr, mai avea puţin şi ne desena şi o hartă.

— Ziceţi-i lui Joe că eu v-am trimis, ne recomandă el, făcând cu ochiul. Agentul O'Brien. Ziceţi-i asta şi o să aibă grijă de voi.

După ce am mai mers puţin, am zis:

— Să mai întrebăm şi pe altcineva. Pun pariu că poliţistul acela ia comision de la Joe.

Clair îmi răspunse că ar vrea să meargă la *Joe's*.

— Dacă nu ne place, putem să ne ducem în altă parte, argumentă ea.

Joe's se afla pe o străduţă lăturalnică. De afară, nu arăta prea luxos. Nici valeţi care să te ajute să te dai jos din maşină, nici personal care să te îndrume unde să parchezi, nici intrare fastuoasă, nici covor roşu. Numai o uşă cu o firmă deasupra: JOE'S.

— Ei, am ajuns, iubito, i-am zis lui Clair. Oare să las maşina aici sau s-o iau înăuntru?

— Bate la uşă şi întreabă, spuse sever Clair. După felul în care te porţi, parcă n-ai fi fost niciodată la un bar de noapte.

— Nu, în smoching n-am fost, i-am zis, dându-mă jos din maşină. Smochingul ăsta mă face timid.

Am bătut în uşă şi am aşteptat. Ne-a deschis un individ mărunţel, cu o ureche zdrobită şi cu nasul rupt. Era împopoţonat cu o cămaşă scrobită, în care părea că se simte ca într-o cămaşă cu ţepi.

— Bună seara, am spus. Am venit să mâncăm ceva. Agentul O'Brien ne-a recomandat locul acesta. E în regulă?

— Dobitocul ăla ne recomandă tot timpul, zise mărunţelul, trimiţând un scuipat pe lângă mine, în stradă. De parcă am avea nevoie de nenorocitele lui de recomandări. Mă rog, dacă tot sunteţi aici, aţi face mai bine să intraţi.

— Cu maşina ce fac? am întrebat, cam uimit.

Se holbă la Buick şi ridică din umeri.

— De unde să ştiu eu? N-aveţi decât s-o schimbaţi pe-o haină de blană, dacă vreţi o haină de blană.

L-am ciocănit în piept.

— Ascultă, nepreţuit prieten, am avut de-a face cu tipi mai voinici decât tine şi i-am făcut piftie.

Păru surprins şi interesat.

— Cu cine, de exemplu?

Clair veni lângă noi.

— Cum merge? mă întrebă.

— Perfect, i-am zis. Tocmai vroiam să-l urechesc pe nătărăul ăsta. Parc-a fost crescut la grădina zoologică.

Mărunţelul se uita la Clair cu ochii scoşi din cap. Îi zâmbi, cu o mutră nătângă.

— Vă rog, ne lăsaţi înăuntru? îi spuse ea, zâmbindu-i. Am auzit atâtea despre *Joe's*!

— Sigur, răspunse el, dându-se deoparte, poftiţi.

Se uită la mine şi spuse:

— Trageţi maşina în alee, în spate. Dacă vă găseşte poliţia în faţă, vă amendează.

— Aşteaptă-mă, i-am zis lui Clair.

Am dus Buick-ul pe alee şi am venit înapoi.

Am urcat împreună treptele. Mărunţelul se holba după noi. Clair îmi şopti la ureche că tipul se uită la picioarele ei. Nu-i aşa că-i drăguţ ca un mieluşel? I-am răspuns că dacă se mai uită mult după ea, am să-l transform în friptură de miel.

Fata de la garderobă, îmbrăcată într-o pijama chinezească de mătase în culoarea florii de piersic, veni să-mi ia pălăria. Mi-a aruncat o ocheadă când Clair se uita în altă parte, şi i-am răspuns şi eu cu o mică ocheadă.

Sala semăna cu un music-hall luxos. Toate sclipeau şi străluceau. Până şi oglinzile de pe pereţi aveau o nuanţă roz, care te făcea să te simţi bine când te uitai în ele.

În dreapta holului era intrarea în restaurant. Şeful de sală stătea în prag, cu meniul în mână, ca un zeu grec bine hrănit care oficiază un ritual.

De partea cealaltă a holului se afla barul, o bogăţie de sticle strălucind sub lumina indirectă. Din shaker-ul pe care-l agita barmanul, cuburile de gheaţă răsunau ca o muzică dulce.

— Nu-i rău deloc, am comentat, vorbind din colţul gurii. Dacă ne petrecem seara aici, nu cred c-o să rămână mare lucru din profitul nostru de nouă sute de dolari.

— N-ai decât să comanzi un pahar cu lapte şi să pretinzi că faci parte dintr-o sectă religioasă mai puţin cunoscută, murmură Clair şi se îndreptă spre toaleta doamnelor.

Am aşteptat-o, prefăcându-mă că mă simt ca peştele-n apă în atmosfera asta, ceea ce n-am prea reuşit.

O fată - care am presupus că vine de la cabaret - traversă holul. În afară de o sforicică şi de două castronaşe aurii distribuite în locurile unde se simţea cel mai mult nevoia, era goală puşcă. Când m-am holbat la ea, făcu o mutră dispreţuitoare.

— Ai grijă să nu te aşezi pe un scaun de nuiele, i-am spus cu voce liniştită, când a trecut pe lângă mine.

Mersul ei legănat se întrerupse o clipă, dar fata se stăpâni şi trecu mai departe. Am încercat să nu întorc privirea după

fundul ei gol, dar tot am întors-o. Am hotărât că localul acesta îmi place.

Clair ieşi din toaleta doamnelor. Rochia ei parcă era apă de mare stropită cu pulbere de aur.

— Bună! îmi spuse.

— Bună! am spus, mâncând-o din ochi. Nevastă-mea m-a părăsit. Nu vrei să mergem să ne distrăm împreună?

— N-o să se supere? întrebă Clair, cu un aer grav.

— Ca o fiară, i-am răspuns, dar sunt înnebunit de rochia ta. Hai să flirtăm puţin în maşina mea.

— Vrei să zici acum - chiar în minutul acesta?

— De ce nu? am spus.

Mă apucă de braţ.

— Ia nu te mai preface că nu sunt nevasta ta, murmură ea. Îmi place să fiu nevasta ta.

— Sunt bucuros şi mândru de asta, doamnă Cain, am spus eu, şi asta şi gândeam. Să vorbim cu domnul acela impozant cu meniurile şi să vedem ce ne sfătuieşte să mâncăm.

Ea încuviinţă. Ne-am prezentat şefului de sală. El îi făcu o plecăciune lui Clair şi îmi făcu una şi mie.

— Venim pentru prima dată aici, i-am explicat. Vrem să petrecem o seară plăcută. Vă puteţi ocupa de asta?

— Desigur, domnule, îmi răspunse, cu o voce aspră ca şmirghelul. Poate binevoiţi întâi să vă hotărâţi ce vreţi să mâncaţi, iar apoi poate v-ar plăcea să treceţi pe la bar, să luaţi un cocktail? Programul de cabaret începe la unsprezece. O să aranjez pentru dumneavoastră o masă lângă ringul de dans.

Ne trata regeşte - dar, de fapt, nu pe mine. O trata regeşte pe Clair.

După ce ne-am sfătuit între noi, am comandat aperitiv, friptură la grătar, cartofi cu smântână, salată asortată şi o sticlă de Liebfraumilch.

Şeful de sală notă comanda într-un carneţel cu coperte aurii, ne făcu o plecăciune şi ne informă că totul va fi gata în

jumătate de oră. Ne-a condus personal la barul de cocteiluri, ne-a prezentat barmanului şi ne-a lăsat.

— E grozav, i-am zis lui Clair. Cred că s-au îndrăgostit de tine.

Ea clătină din cap.

— Nu, s-au îndrăgostit de bărbia ta hotărâtă şi de ochii tăi albaştri.

Dar ştiam că nu e aşa.

Barmanul aştepta, admirând-o pe faţă pe Clair. S-a uitat la mine, cu o expresie de invidie şi respect.

Am comandat două martini mari.

Ne-am aşezat pe o sofa şi ne-am aprins câte o ţigară. Clienţii trăgeau cu ochiul la noi, dar nouă nu ne păsa. Eram fericiţi unul cu celălalt. Barmanul ne-a adus băuturile. Le-am plătit, adăugând un bacşiş, şi el plecă în linişte, ca şi cum ar fi alunecat pe roţi.

Am băut. Cocteilurile erau foarte bune.

Femeile din bar aveau toate genul acela de frumuseţe îndrăzneaţă care-mi amintea de Lydia Hamilton. I-am spus lui Clair.

— Nici nu-mi aduce aminte de ea, a spus Clair. S-a purtat oribil. Mi-a părut rău pentru Bones. L-a supărat cumplit.

— Nici pe jumătate cât o s-o supere pe ea judecătorul, am spus, zâmbind răutăcios. Bones e băiat bun. O să-i măresc leafa. Nu crezi c-ar fi o idee bună să-i facem şi o uniformă? O salopetă în pătrăţele albe şi roşii sau cam aşa ceva. Cred c-ar trebui să le facem uniformă la toţi angajaţii: ar arăta foarte şic.

Ea râse.

— Dragule, sunt aşa de bucuroasă că-ţi place staţia de benzină! Când te gândeşti că altădată...

— Nu spune nimic, am rostit, luând-o de mână. Mă distrez, dar fără tine n-ar fi distractiv.

— Sincer?

— Dacă n-ai fi fost tu, aş fi umblat şi-acum de colo-colo, fără rost.

— Am o idee, zise ea, privindu-mă cu colţul ochiului. Nu spune nu până nu-ţi explic. Ce-ar fi să deschidem un restaurant? Am putea folosi terenul de lângă casă. N-am avea nevoie de o clădire prea complicată. Am servi afară. Mai ales grătar: pui, fripturi, cotlete, aşa cum le facem şi pentru noi; şi salată şi altele. Mi-ar plăcea să organizez totul, dacă mă laşi.

M-am holbat la ea.

— E o idee grozavă, am exclamat. Cum de ţi-a venit?

Ea se lumină la faţă.

— Vreau să fiu de ajutor. Ştiu cum să duc o gospodărie, dar mi-ar plăcea să câştig şi eu ceva bani. Vrei să facem asta?

— Chiar mâine dimineaţă o să mă interesez cât ar costa să ridicăm o clădire potrivită pentru asta, am spus.

Şi am început să discutăm, uitând de cei din jur.

După un timp, am observat că nu mai e atentă. Am privit-o, am văzut că se înroşise şi am întrebat:

— Ce-ai păţit, scumpo? Te încearcă vreo gripă?

Nu a zâmbit, doar a dat din cap şi şi-a ferit privirea.

— Îmi promiţi că n-o să faci o scenă? şopti.

— Niciodată nu fac scene. Ce s-a întâmplat?

— E un tip acolo care nu şi-a luat ochii de la mine de când am intrat, spuse ea. Mă face să mă simt prost. Dar, te rog...

M-am uitat prin încăpere şi l-am localizat pe individ: era singur, îmbrăcat într-un smoching alb. Avea părul cărunt. Chipul lui, cu trăsături frumoase, dar cam greoaie, nu avea nimic remarcabil, în afară de o mică cicatrice pe obrazul stâng, care semăna cu o gropiţă. I-am aruncat o ocheadă chiorâşă şi şi-a întors imediat privirea.

— Ei, oricum e timpul să mergem să mâncăm, i-am spus lui Clair, punând jos paharul. Dacă te deranjează rău, mă duc să-i spun vreo două vorbe.

— Nu, nu trebuie, mi-a spus ea, ieşind din bar împreună cu mine.

Barmanul ne salută, iar Clair îi surâse. Eram foarte mândru de ea.

Şeful de sală ne conduse la masa noastră, pusă la marginea pistei de dans. Am observat că mulţi clienţi se uitau lung la Clair. E drept că şi merita.

Ne-am aşezat. Aperitivele erau bune: anşoa sărate puse pe felii de roşii, ardei graşi, roşii cu oţet alb, cârnăciori subţiri de Bologna, creveţi mari albi, felii transparente de şuncă şi ţelină umplută cu brânză albă. Am luat dry martini, care mergea cu toate astea.

Când eram pe la mijlocul cinei, a intrat în restaurant individul în smoching alb. Probabil că era foarte cunoscut; oamenii îl salutau în timp ce se strecura printre mese. A trecut pe lângă noi şi a privit-o pătrunzător pe Clair. Ea şi-a ferit privirea. M-am încruntat, dar tipul nici n-a observat. S-a instalat la două mese distanţă de noi şi a comandat un whisky fără apă. Şi-a aprins o ţigară şi s-a aşezat în aşa fel încât să se poată uita direct la Clair.

— Cred că o să mă duc să-i spun vreo două nătărăului ăstuia, am zis, înfuriindu-mă deodată.

Clair mă apucă de braţ:

— Nu, iubitule, lasă-l. Ne-ar strica seara şi îmi place aşa de mult aici! Hai să nu ne mai gândim la el. Nu-mi pasă.

Aduse din nou în discuţie ideea cu restaurantul, dar niciunul dintre noi nu mai avea chef de vorbă. Ea era îngrijorată şi eu mă enervam din ce în ce mai tare.

Deodată am văzut-o pe Clair că încremeneşte. M-am uitat şi am văzut că în restaurant intrase Lydia Hamilton. Nu-l aşteptă pe şeful de sală, ci o luă pe aleea dintre mese, se opri la masa tipului în smoching alb şi se aşeză în faţa lui. El o privi plictisit şi-i făcu semn chelnerului.

— Acum poate o să ne lase-n pace, am zis. Îmi pare rău că a venit aici tipa asta, dar n-o să-mi pierd pofta de mâncare dintr-atât.

Chelnerul ne aduse fripturile. Arătau grozav. Am mâncat în linişte câteva minute. Apoi am ridicat brusc privirea din

farfurie. Papiţoiul continua circul. Se uita la Clair cu ochii pe jumătate închişi, cu o privire ca razele X.

M-am uitat la Lydia Hamilton. Observase ce face comeseanul ei. Avea o expresie de furie nebună.

— O să iasă rău, i-am zis lui Clair, încet. Femeia asta e sărită, cine ştie ce-o să facă.

Mai bine să ştie la ce se poate aştepta.

De-abia terminasem de vorbit, când Lydia sări în sus şi-l plesni cu sete peste faţă pe individul în smoching alb. Tipul nu se aştepta; mai să cadă de pe scaun. Plesnetul palmei răsună în toată încăperea. Se făcu brusc tăcere, şi vocea stridentă a Lydiei urlă:

— Ia nu te mai holba la curva aia!

Am sărit în picioare. Clair se agăţă de mâneca mea.

Individul cu păr cărunt începu s-o înjure pe Lydia cu voce tare şi clară, folosind nişte cuvinte pe care nu le prea rostesc bărbaţii eleganţi, îmbrăcaţi în smoching alb. Apoi ridică mâna şi-i dădu un pumn drept în faţă.

Lydia căzu de pe scaun; din nas îi ţâşni sângele şi i se scurse pe bărbie. Lumea de la mese se ridica, se uita curios. O femeie ţipă. Şeful de sală se apropie încet, prudent, de scena de luptă.

Tipul în smoching alb era în picioare lângă Lydia. Continua s-o înjure. Apoi ridică piciorul, cu gând s-o lovească. Mi-am smuls mâneca din mâna lui Clair şi m-am repezit spre ei.

Se auzi un foc de pistol. Un jet de flacără ţâşni dinspre mâna Lydiei. Tipul în smoching alb tuşi o dată, de două ori, căzu în genunchi. Apoi se prăbuşi pe podea. I-am smuls Lydiei din mână pistolul mititel ca o jucărie. M-a zgâriat pe faţă cu mâna cealaltă. Am împins-o. Se holbă la mine; încet, nebunia din ochii ei dispăru.

— Tu erai, prăpăditule! exclamă ea. Trebuia să-ţi ţii piţipoanca acasă!

I-am întors spatele şi m-am uitat la cadavrul care zăcea pe jos. De data asta, indiferent câţi bani ar fi dat, Lydia tot nu avea cum să iasă din beleaua în care se vârâse.

III

Vă rog să mă credeţi, când o stea de la Hollywood se-apucă să-şi împuşte iubitul într-un bar de noapte, se dezlănţuie iadul pe pământ!

Când au înţeles că tipul căzut pe jos e mort de-a binelea, cei de la mese au dat buzna spre uşă. Şeful de sală îşi luase însă precauţiile. Uşa era închisă şi individul îndesat de la intrare o ţinea bine, rezemat cu spatele de ea. Rânji cu răutate spre clienţi şi-şi încordă muşchii, invitându-i pe doritori să încerce să treacă de el. Clienţii se lăsară păgubaşi.

— Vă rog să vă aşezaţi pe locurile dumneavoastră, le spuse amabil şeful de sală. Poliţia e pe drum şi nu poate ieşi nimeni fără permisiunea ei.

Se duseră toţi înapoi la mese, lăsând-o pe Lydia lângă mortul ei. Ea stătea în picioare şi ţinea la nas un şervet, cu care-şi ştergea sângele. Era prea beată ca să înţeleagă că tipul e mort. Îl tot împingea cu piciorul şi-i spunea:

— Scoală-te, porcule! Nu-mi e frică de tine!

Începu totuşi să înţeleagă în ce belea intrase, şi vocea i se ascuţi treptat.

Poliţia avu nevoie de exact şase minute ca să ajungă la faţa locului. Trei inspectori în civil, patru poliţişti în uniformă, doctorul legist, fotograful şi reprezentantul procuraturii intrară buluc în încăpere. S-au pus pe treabă cu obişnuita eficienţă a poliţiei. Lydia înţelese pe deplin ce se-ntâmplă abia atunci când medicul le făcu semn poliţiştilor să acopere cadavrul. În clipa aceea scoase un strigăt ascuţit, care-i făcu pe toţi cei din jur să scrâşnească din dinţi.

— OK, drăguţo, spuse inspectorul, punându-i mâna pe braţ. Ia-o încet. Aşa n-ajungi nicăieri.

Ea se uită disperată în jur. Mă văzu.

— Din vina ta se-ntâmplă asta, urlă ea. Tu mi-ai stricat maşina mea frumoasă.

Clienţii se ridicau de pe scaune ca să vadă mai bine. Inspectorul se uită urât la mine. Am rămas aşezat, fără să-mi pierd cumpătul. N-aveam ce face.

Lydia se repezi deodată spre mine, dar poliţiştii o opriră.

— Luaţi-o, spuse inspectorul.

Ea începu să înjure atât de murdar, că până şi poliţiştii strâmbară din nas.

După ce au luat-o, lucrurile s-au mai liniştit. Inspectorul veni la mine şi mă întrebă care-i rolul meu în toată treaba asta.

— E beată moartă, i-am spus. Eu n-am nici un rol. I-am luat revolverul din mână, asta-i tot.

— Şi ce e chestia aia cu maşina ei?

— A avut un mic accident azi dimineaţă. Nimic important.

El îşi scoase carnetul de notiţe, mă întrebă cum mă cheamă. I-am zis că mă cheamă Jack Cain. De altfel, al doilea prenume al meu chiar este James. I-am dat adresa mea şi câteva amănunte despre incidentul cu Cadillac-ul, dar nu i-am spus că tipul în smoching alb stătuse tot timpul cu ochii pe Clair. Probabil că la proces o să se afle, dar n-avea nici un rost să vorbesc acum despre asta.

— Ai vreo idee de ce l-a împuşcat pe tip? mă întrebă inspectorul.

— Nu mă uitam la ei, am minţit. Deodată, i-a dat un pumn şi a început s-o lovească cu piciorul. I-am sărit în ajutor, dar ea a tras înainte să ajung lângă ei.

— OK, a zis inspectorul, uitându-se atent la mine.

Mi-am dat seama că nu era pe deplin mulţumit de răspunsul meu, dar avea alte griji pentru moment.

— O să trebuiască să vii să mai dai o declaraţie.

Am spus că da, şi am întrebat dacă putem pleca.

El trimise un poliţist afară, să ia numărul de înmatriculare al Buick-ului meu. Poliţistul se întoarse şi-i făcu semn că l-a luat.

— OK, puteţi pleca, a zis inspectorul. O să vă mai căutăm.

Am ieşit din restaurant, urmăriţi de privirile curioase ale clienţilor. Am răsuflat uşuraţi când am ajuns în hol. Şeful de sală ne aştepta cu capa lui Clair. Ne-a spus că e dezolat că ni s-a stricat seara - şi părea sincer.

Clair era tăcută şi foarte palidă. Aşteptă ca fata de la vestiar să-mi găsească pălăria. Pijamaua de mătase de culoarea florii de piersică în care era îmbrăcată fata părea vulgară şi deplasată în atmosfera grea. Am blestemat clipa când îmi plecasem urechea la recomandarea poliţistului O'Brien. Trebuie să fi fost nebun să-i dau crezare unui poliţai.

— O secundă, iubito, i-am spus lui Clair.

I-am luat eşarfa de mătase şi i-am pus-o pe cap, în aşa fel încât să-i ascundă faţa.

M-a privit înspăimântată.

— Dar nu...

— Ba da, i-am zis. Ziariştii aşteaptă afară.

Am luat-o de braţ şi am coborât pe scări. Abia după câteva zile mi-am amintit că uitasem să plătesc. Şi şeful de sală uitase - sau poate considerase că nu e cazul să plătesc pentru o seară atât de neplăcută.

Când am ieşit în stradă, patru indivizi s-au îndreptat în grabă spre noi. Am luat-o pe Clair de mână şi am pornit repede pe alee. Cei patru s-au oprit, şovăind, şi s-au uitat lung după noi.

— Urcă-te, i-am spus lui Clair, deschizându-i portiera.

Lumina unui flash ne explodă în faţă. Am împins-o pe Clair în maşină şi m-am întors. Un tip mărunţel, cu un aparat de fotografiat, era lângă mine.

— Dumneata eşti persoana care i-a luat revolverul? întrebă el. Jack Cain, nu?

— Nu sunt eu, i-am zis, dându-mă aproape de el. Cain e înăuntru.

Înainte să-şi dea seama ce vreau să fac, i-am smuls aparatul, am scos placa din el, am trântit-o pe jos şi am călcat-o în picioare.

I-am întins aparatul.

— Nemernicule! a exclamat el. Aşa ceva nu se poate!

Şi încercă să-mi tragă un pumn. L-am împins. A făcut un pas înapoi, clătinându-se. Eu am intrat în maşină. Am pornit în viteză pe alee.

Clair m-a întrebat de ce am spus că mă cheamă Jack Cain; de ce i-am spart fotografului placa. Părea foarte speriată. Nu mai aveam cum s-o ţin departe de necazurile mele. I-am povestit cum mi-a telefonat Loïs Spence în noaptea în care plecasem din Paradise Palms. I-am spus şi cum m-a ameninţat.

— Nu-mi fac nici o iluzie, i-am spus. Ăştia doi sunt periculoşi şi vor să ne ucidă. De asta m-am ascuns aici. Poate că am făcut o prostie. Trebuia să te pun la adăpost undeva şi să mă duc după ei. Acum am încurcat-o. Povestea asta o să aibă o publicitate îndrăcită. O să apărem în ziare. Când o să afle Loïs unde suntem, ea şi Bat o să pornească la atac, sunt sigur. De asta am dat alt nume şi am distrus fotografia. Asta o să ne lase un răgaz ca să hotărâm ce e de făcut.

— Eu ştiu ce-o să fac, a zis Clair cu voce calmă. Nu vreau să renunţ la fericirea noastră, din cauza lor. Atâta vreme cât eşti lângă mine, nu mi-e frică.

Aşa şi sperasem că o să-mi răspundă, dar aveam neplăcuta senzaţie că zilele noastre liniştite se sfârşiseră.

IV

În ziarul de a doua zi am citit că Clem Kuntz, cel mai bun avocat de pe coasta Pacificului, se însărcinase cu apărarea Lydiei Hamilton. M-am gândit că o să ne caute. Aşa a şi făcut.

A sosit tocmai când îmi terminam treaba. Am crezut că e un client, când am văzut automobilul Lincoln intrând pe alee, dar mi-am dat seama imediat că m-am înşelat.

— Vreau să stăm de vorbă, mi-a spus, coborând din maşină. Mă numesc Kuntz. Poate că ai auzit de mine.

Auzisem de el, chiar înainte de a afla că se ocupă de asasinatul lui Gray Howard - aşa cum numeau ziarele întâmplarea. Gray Howard era numele tipului în smoching alb. Un grangur din industria cinematografului.

M-am uitat cu atenţie la Kuntz. Era mic şi îndesat, roşu la faţă. Avea cei mai pătrunzători ochi pe care-i văzusem vreodată, şi m-a străpuns cu privirea ca nimeni altul. M-am zgâit şi eu la el şi i-am spus:

— Dă-i drumul. Am vreo două minute disponibile, dar după aceea vreau să mă duc la masă.

A dat din cap.

— Două minute nu mi-ajung. Hai să ne aşezăm undeva să stăm de vorbă. Ar fi mai bine dacă ai face ce-ţi cer, Cain. Aş putea să-ţi fac multe necazuri, dacă aş vrea.

Am ezitat, apoi m-am gândit că într-adevăr mi-ar putea face necazuri şi am arătat către casă.

— Atunci mai bine să intrăm.

Am intrat şi ne-am dus în camera de zi. S-a uitat în jur, a mormăit şi s-a aşezat lângă fereastră. M-am aşezat într-un fotoliu, am căscat, am tras aer pe nas şi am zis:

— Dă-i drumul.

— Eşti însurat? a întrebat brusc.

Am dat din cap.

— Şi ce-i cu asta?

— Aş vrea s-o cunosc pe soţia dumitale.

Am făcut semn că nu.

— Nu înainte de a-mi spune ce ai de gând. N-o las să facă cunoştinţă cu oricine.

Ochii îi aruncară fulgere.

— Ţi-e frică să mă laşi s-o văd?

Am râs.

— Îţi pierzi vremea, i-am spus. Nu te mai zbârli la mine degeaba.

Uşa se deschise şi Clair intră în încăpere. Purta un şorţ drăgălaş cu volane peste rochia bleu, foarte simplă. Arăta ca o fetiţă - o fetiţă tare frumoasă.

— O, scuzaţi, zise ea, făcând un pas înapoi.

— Intră, i-am zis. Ti-l prezint pe domnul Clem Kuntz. Celebrul domn Kuntz.

M-am uitat la mutra roşie a avocatului.

— Ţi-o prezint pe nevastă-mea, i-am spus. Mulţumit?

El se uita cu atenţie la Clair. Avea o expresie uimită. Am înţeles deodată ce nădăjduise şi am izbucnit în râs.

— Nu te aşteptai la asta, nu? i-am spus. Clienta dumitale ţi-a descris-o probabil ca pe o individă vulgară, care provoacă bărbaţii. Nu-i aşa?

Oftând din greu, el îi făcu o mică plecăciune lui Clair.

— Vroiam numai să aflu dacă aţi vorbit cu Gray Howard în seara în care a murit, spuse el, încercând să mai recupereze ceva din demnitatea ciobită.

Ea se uită la mine, apoi îi făcu semn că nu.

— Uite, domnule Kuntz, înţeleg ce sperai să dovedeşti. Fără îndoială că i-ar fi de mare folos clientei dumitale dacă ai putea să stabileşti că nevastă-mea încerca să i-l sufle pe Howard. Numai că nu e adevărat; nu aş crede că ai putea să convingi juriul de asta, chiar dacă ţi-ai da toată osteneala. Howard încerca s-o agaţe. Am vrut să-l trimit acolo unde îi era locul, dar Clair m-a rugat să nu fac o scenă. Am muncit din greu timp de trei luni şi era prima oară când ieşeam şi noi în oraş. Am avut mare ghinion că am dat peste Howard. Clair nu l-a încurajat. Clienta dumitale s-a enervat pentru că Howard se tot uita la ea. Dar nu de asta l-a omorât. Poate că ăsta a fost pretextul. Dar nu se cuvine ca un bărbat să dea cu pumnul într-o femeie, chiar dacă s-a săturat de ea. Pumnul acela a fost motivul morţii lui Howard, nu Clair.

Kuntz tuşi uşurel.

— Mă întreb dacă arătaţi tot timpul în felul acesta, i se adresă el lui Clair.

— În orice caz, aşa o să arate în ziua procesului, dacă o chemi martoră, i-am spus. Nu încerca să o zugrăveşti ca pe o vampă, fiindcă n-o să-i faci nici un bine clientei dumitale.

El îşi trecu mâna durdulie peste fruntea înălţată de chelie şi se încruntă. Dar ştia să se poarte atunci când pierdea.

— Nu cred că o s-o citez, răspunse el. În regulă, Cain, mi-am pierdut vremea degeaba. Nu-mi închipuiam că nevasta dumitale e aşa.

O privi gânditor pe Clair şi ieşi, clătinând din cap. Am respirat uşuraţi. Poate că, până la urmă, o să meargă. Poate nu va pomeni nimeni de noi.

După asta, am avut parte de vizita tipului de la procuratură. Îi căzuse în mână raportul agentului de la poliţia rutieră, care-i întocmise proces-verbal Lydiei pentru conducere sub influenţa băuturilor alcoolice. De îndată ce aflase că Lydia a încercat să provoace un accident în timp ce-i conduceam maşina, a dat fuga să mă vadă. Mi-a zis că e exact genul de depoziţie de care are nevoie. Asta ar dovedi că Lydia e o alcoolică periculoasă şi ar cântări greu în opinia juriului. Am încercat în van să-l conving să mă lase în pace, dar ideea îi plăcea prea mult.

A doua zi, toată presa era la curent.

Jurnaliştii au început să apară chiar înainte să ne luăm micul dejun. Izvorau din toate părţile, ca gândacii. Mititelul care încercase să ne fotografieze în noaptea aceea era în fruntea lor. S-a strâmbat la mine şi n-am avut cum să ripostez.

Când, în cele din urmă, am scăpat de ei, m-am dus în camera mea şi am scos din ascunzătoare revolverul lui Bat. M-am aşezat pe pat, l-am curăţat cu grijă, l-am gresat şi l-am încărcat. Mi se părea foarte ciudat să am din nou un revolver în buzunar. Acum nici măcar nu-mi făcea plăcere. Pe deasupra, m-am îngrijorat constatând că trag mai puţin repede decât altădată. Nu mă atinsesem de revolver de

patru luni şi ştiam că va trebui să mă antrenez serios ca să-l înfrunt pe Bat.

Clair mă descoperi în timp ce mă antrenam.

Am tras-o lângă mine pe pat.

— Cred că o să te trimit undeva departe, i-am zis. Dacă Bat o să încerce ceva, o să mă lovească lovindu-te pe tine. Trebuie să găsim un loc unde să fii la adăpost.

Ea refuză:

— N-ar fi de nici un folos să fug, dragule, îmi spuse. Poate că nici n-o să încerce nimic, şi am putea sta despărţiţi fără rost timp de luni de zile. De altfel, o să fiu citată la proces şi dacă e scris să se întâmple vreo nenorocire, s-ar putea întâmpla atunci. Să rămânem împreună. Fără tine n-aş fi liniştită nici o clipă. Poţi să spui ce vrei, dar eu nu plec de lângă tine, zise ea, aruncându-se de gâtul meu.

După ce am cugetat un moment, am recunoscut că are dreptate.

— Atunci să aşteptăm aici, i-am spus.

Eram foarte neliniştit gândindu-mă la articolele care vor apărea în ziare, dar prima pagină din *Clarion,* jurnalul la care lucra prietenul nostru, micul fotograf, mi-a depăşit toate aşteptările. Descoperiseră toată tărăşenia din Paradise Palms şi o întinseseră pe toată pagina, cu fotografiile mele, ale lui Clair, ale staţiei de benzină, ale lui Killeano şi chiar şi ale lui Clairbold, băiatul-minune.

Am aruncat o privire şi i-am blestemat de mama focului.

V

Dar, cum săptămânile treceau şi nu se întâmpla nimic, am început să ne relaxăm. Eram în continuare prudenţi. Eu purtam tot timpul revolverul, mă antrenam zilnic şi mi-am recăpătat îndemânarea. Am cumpărat şi doi câini fioroşi poliţişti, să-i avem pe lângă casă, dar nimeni nu poate sta în

priză chiar tot timpul, aşteptând nişte necazuri care nu se arată.

La început, eram amândoi foarte nervoşi: ciuleam urechea la orice zgomot suspect, ne opream din vorbă când auzeam paşi apropiindu-se şi ne priveam cu grijă de fiecare dată când suna telefonul. Dar o asemenea tensiune nu putea dura. După o lună, aproape că ne reluasem existenţa normală, deşi eram foarte atent şi nu mă apropiam de nici o maşină care venea la benzinărie decât după ce mă uitam bine la cei dinăuntrul ei. Când nu vedeam bine cine e, îl trimiteam pe Bones în locul meu. Şi nici nu mai lucram în schimbul de noapte.

Procesul Lydiei Hamilton a făcut senzaţie numai vreo trei zile. Kuntz ştia foarte bine că nu are nici o şansă să fie achitată. A recunoscut vina clientei lui, dar a invocat drept circumstanţă atenuantă boala ei mintală. Procurorul general a cerut condamnarea ei la moarte. De aceea nici nu m-a citat ca martor, pentru că depoziţia mea ar fi arătat că e iresponsabilă.

După o luptă înverşunată, Kuntz a obţinut verdictul dorit de el. Jurnalele au făcut scandalul obişnuit în jurul procesului, dar după încheierea lui nimeni n-a mai vorbit de asta.

La o săptămână după proces şi cinci săptămâni după ce jurnalele vorbiseră despre mine, am primit un semn de la Loïs Spence.

Tocmai terminasem lucrul şi îi dădeam instrucţiuni lui Ben, bătrânul care făcea serviciul de noapte, când telefonul de pe biroul meu începu să sune. Cum la pompă sosise o maşină, i-am spus lui Ben că răspund eu. Am intrat în birou şi am răspuns.

— Cain? întrebă o voce de femeie.

Am recunoscut-o imediat. Am zâmbit trist. De ce ţi-e frică, de asta nu scapi.

— Alo, Loïs! i-am răspuns. Aşteptam telefonul tău.

— Aşteptai cu plăcere? întrebă ea, în bătaie de joc.

— Aşa şi-aşa. Am avut timp să mă pregătesc. Vii să mă vezi?

— Şi încă cum! Dar sper să-ţi fac o surpriză. Nu-ţi face griji, n-am pretenţia să te pui la patru ace.

Am râs, dar fără chef.

— Ce mai face Bat? m-am interesat.

— Foarte bine. Degeaba râzi, Cain. Când o să venim peste tine, n-o să ţi se mai pară nostim.

— Când o să te deştepţi şi tu puţin? am întrebat. Asta eşti şi ai fost întotdeauna: o roşcovană nătângă. Crezi că-mi pasă ce faci? Pot să vă vin de hac, şi ţie şi lui Bat. Spune-i şi lui. Şi nu uita, Loïs, dacă dai greş, te aşteaptă ani lungi de puşcărie. Bat e acuzat de asasinat şi tu vei fi urmărită în calitate de complice. La asta te-ai gândit?

— Ascultă, ticălosule, mârâi ea schimbând tonul, de multă vreme aştept să reglez conturile cu tine. M-a distrat să te las să fierbi puţin, dar m-am cam săturat să aştept.

— Fii atentă să nu plesneşti, drăguţo. N-ai de ce să te enervezi aşa. Mai bine zi-mi ce ai de gând, dacă nu cumva e secret.

— Păi ce crezi c-o să facem? O să punem mâna pe gagica ta şi o să te poftim să vii s-o vezi. Bat tot mai vrea să vadă care din voi trage mai bine.

— Cu un pistol fără gloanţe, desigur!

— De data asta nu, replică Loïs. S-a pregătit. Acum nu-l mai păcăleşti cu şmecheria cu tocul pistolului. La revedere, Cain. O să venim curând. Profită de timpul care ţi-a mai rămas.

Şi închise telefonul.

Am rămas gânditor. Am ieşit din birou şi m-am urcat în Buick.

— Spune-i doamnei Cain că am treabă douăzeci de minute, i-am zis lui Ben, luând-o spre şosea.

M-am oprit la postul de poliţie şi am cerut să-l văd pe locotenentul Mallory. Îl cunoşteam bine: trecea tot timpul

prin faţa benzinăriei şi ştia că, dacă are chef, găseşte la noi un pahar de bere rece şi un zâmbet de bun venit de la Clair.

— Ce te supără, Cain? întrebă el, întinzându-mi o ţigară.

Am luat-o. El mi-a aprins-o.

— Aş vrea să capăt protecţia poliţiei, am zis.

Cască ochii mari şi izbucni în râs.

— Asta-i bună! exclamă el. *Tu* ai nevoie de protecţie? Nu-mi vine să cred! Tocmai tu, regele băieţilor duri?

— Ştiu, i-am spus, dar de data asta e altceva. Acum nu mai trag în nimeni. Ascultă, locotenente, vreau să-ţi povestesc ceva.

Şi i-am spus toată istoria, i-am spus că Bat ne caută şi că Loïs tocmai îmi dăduse telefon.

— Doar nu te sperii tu de un golan de teapa lui Thompson, nu? mă întrebă el, fără ocolişuri.

— N-am zis că mă sperii de cineva, i-am răspuns cu răbdare. Acum sunt un om respectabil. Am terminat cu nebuniile. Nu vreau să risc să intru la puşcărie sau să ajung pe scaunul electric pentru că poliţia nu-şi face treaba cum se cuvine.

Se uită gânditor la mine.

— Bine, putem să stăm cu ochii pe casa ta, îmi spuse. Îţi convine aşa?

— De convenit îmi convine. Dar dacă Bat vine când voi sunteţi cu ochii în altă parte? Eu ce fac?

— Faci ce trebuie. Ai tot dreptul.

Am clătinat din cap.

— Am omorât până acum şase oameni şi de fiecare dată am invocat legitima apărare. Am folosit cam mult motivul ăsta. Un avocat iscusit ar putea întoarce juriul împotriva mea şi m-aş trezi pe scaunul electric. Nu vreau să risc. Ai putea să mă numeşti *deputy sheriff* [1]. Nici măcar nu am autorizaţie de port-armă, i-am spus arătându-i revolverul.

[1] În S.U.A., *deputy sheriff* este un cetăţean care primeşte pe timp limitat atribuţiile şi drepturile unui poliţist, atunci când poliţia are nevoie de personal suplimentar.

— Bagă ăla la loc, nu vreau să ştiu de el, spuse el repede, închizând ochii. N-am dreptul să te numesc *deputy sheriff.* Asta ar putea eventual s-o facă procurorul general.

Brusc îmi veni o idee.

— Ia zi, ştii că pe Bat îl caută Poliţia Federală. Ce-ar fi să...

— Încearcă, îmi spuse Mallory. Până una-alta, o să pun un agent să-ţi supravegheze casa.

I-am mulţumit şi m-am dus la biroul Poliţiei Federale. Am cerut să vorbesc cu şeful.

Am pierdut o oră acolo, dar am ieşit având în buzunar un permis de portarmă şi o hârtie care atesta că sunt angajat temporar la biroul Poliţiei Federale, ca anchetator special. O convorbire interurbană cu Hoskiss înfăptuise minunea asta.

Întârziasem la masă şi Clair era îngrijorată, dar, când mi-a văzut ochii strălucind de bucurie, s-a luminat la faţă.

— Unde-ai fost? mă întrebă ea, pornind spre sufragerie, unde ne aştepta cina.

I-am povestit despre telefonul de la Loïs şi i-am arătat permisul de portarmă şi ordinul de misiune.

— Poftim, acum sunt agent federal, i-am zis. Ce părere ai?

Părea un pic speriată, dar încerca să nu arate asta.

— Îmi place foarte mult, îmi spuse. În bucătărie e un poliţist, i-am dat nişte plăcintă cu mere. Mi-a spus că a fost trimis să supravegheze casa şi să mă păzească până când te-ntorci.

— Bună idee, am spus râzând. Acum suntem pregătiţi pentru venirea lui Bat. Nu cred că o să încerce să pună mâna pe tine, iubito. Dacă ar fi vrut, Loïs nu mi-ar fi spus.

Au trecut trei zile şi nu s-a întâmplat nimic. Din trei în trei ore, un poliţist băga capul pe uşă, îi făcea cu ochiul lui Clair, întreba: „Toate bune?”, ridica din umeri şi pleca.

Dar nu m-am culcat pe urechea cealaltă. Eram sigur că în curând se va întâmpla ceva şi că, dacă n-o să fiu atent, o să mă ia prin surprindere.

S-a întâmplat în noaptea următoare.

Ne-am dus la culcare pe la unsprezece. Am încuiat uşa dormitorului şi am tras zăvorul. La fereastra deschisă montasem un grilaj de fier. Nu putea nimeni să intre în cameră fără să ne trezească.

Era o noapte cu lună plină, foarte caldă. Ben fusese destul de ocupat până pe la zece şi jumătate, dar acum clienţii se răriseră.

Clair şi cu mine eram întinşi pe pat. Aproape adormisem, când am auzit venind o maşină. Nu i-am dat importanţă şi am aţipit iar. Brusc, m-am trezit şi am ciulit urechea. Clair se scula şi ea.

— Ce e? şopti. Ai auzit ceva?

— Aşa mi s-a părut. Dar nu sunt sigur.

Am ascultat. Linişte.

— O maşină a venit acum câteva minute, i-am şoptit. Şi n-a plecat.

M-am dat jos din pat.

— Nici pe Ben nu-l aud.

M-am dus la fereastră. O maşină mare, Plymouth, era oprită pe alee. Nici urmă de Ben sau de şofer.

Am aşteptat, încruntându-mă.

Pe ciment răsunară paşi, târşâit de picioare; se opriră o clipă, apoi se auziră din nou. Am zărit umbra unei femei. N-aş fi putut s-o văd bine decât dacă aş fi dat la o parte grilajul şi m-aş fi aplecat pe fereastră. Dar nu-mi trecea prin gând aşa ceva. M-am uitat mai atent la umbră. Deodată, am simţit că mă trece un fior. Mi s-a părut că recunosc silueta.

M-am întors brusc, mi-am tras pantalonii şi şosetele, mi-am pus pantofii şi mi-am luat revolverul.

— Ei sunt? suflă Clair.

— Aşa cred, am răspuns scurt. Afară e o femeie şi cred că e Loïs. Stai aici. Mă duc să arunc o privire.

Ea sări din pat şi se agăţă de mine.

— Nu te duce! Te rog, iubitule! Să chemăm poliţia. Vor să te atragă afară. Te pândesc.

Am mângâiat-o pe braţ.

— O.K. Să chemăm poliţia. Ar trebui să te îmbraci.

M-am furişat fără zgomot afară din cameră şi am coborât scara spre parter pe vârful picioarelor. Mi-am adus aminte deodată ce mi-a spus Clairbold despre arta de a te furişa fără să fii văzut. Mi-am zis că ar fi trebuit să mă antrenez şi eu în cameră. La urma urmei, nu era o idee rea.

Am ajuns în hol şi am trecut în camera de zi, unde era telefonul. Trăsesem draperiile înainte de a ne culca, dar nu mi-am permis riscul de a aprinde lumina. Speram să creadă că nu i-am auzit. Pe pipăite, am ajuns la telefon şi am ridicat receptorul. Nu avea ton. Am bătut în furcă o dată, de două ori, apoi am pus telefonul jos, cu un zâmbet amar. Tăiaseră firele.

M-am dus la fereastră, am ferit foarte puţin draperia şi m-am uitat afară. Plymouth-ul îl vedeam: era gol. Nu mai vedeam femeia, dar, în cele din urmă, am zărit o siluetă întunecată, întinsă pe jos, lângă birou. Fie Ben, fie unul dintre câini.

M-am întors în hol şi am tras cu urechea.

Clair apăru în susul scărilor. Ţinea în mână o lanternă aprinsă.

— Vezi să nu cadă lumina pe draperii, i-am şoptit.

— Vine poliţia? întrebă ea.

— Firele sunt tăiate, i-am răspuns. Aşteaptă-mă, mă duc să mă uit prin spatele casei.

— Nu ieşi, gâfâi ea. Sunt sigură că te aşteaptă. Cu siguranţă că supraveghează ieşirile.

Mi-am zis că probabil are dreptate.

— Bine, i-am spus, şi am luat-o spre coridorul spre bucătărie. Acolo, obloanele nu erau închise. Am traversat bucătăria târâş şi m-am uitat pe fereastră.

Loïs Spence era acolo. O distingeam foarte bine. Era îmbrăcată în pantaloni şi cu o haină de culoare închisă. Se uita la fereastra de la etajul unu. Aş fi putut s-o împuşc fără nici o greutate, dar mi-era silă să trag într-o femeie.

Clair veni lângă mine. Ghemuiţi unul lângă altul, o pândeam pe Loïs care se uita ţintă la fereastra de la etaj. Noaptea era atât de luminoasă, încât puteam să văd până şi cum e fardată: întrebuinţa tot fardul *Fruit Défendu.* Şi avea tot aerul ei rece şi dispreţuitor.

— Tare mi-ar plăcea să-i vâr puţin spaima-n oase, am zis, dar câtă vreme nu-l vedem şi pe Bat, mai bine ne ţinem ascunşi.

— Unde-o fi? murmură ea, punându-mi mâna pe braţ.

Am constatat cu uimire că nu tremura.

— Încă nu l-am văzut, am spus. Dar, de cum îl văd, îi şi găuresc pielea. Cu Bat trebuie să fii prudent.

Un zgomot metalic răsună stins prin fereastra închisă.

— Ce e oare? întrebă Clair, încordându-se.

Am ciulit urechea. Un obiect de metal căzu pe ciment, în afara câmpului vederii noastre. Zgomotul venea dinspre pompele de benzină.

— Nu ştiu, am răspuns, destul de neliniştit. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu Ben. Asta nu e problema lui. Dacă i-au făcut ceva...

Clair mă strânse tare de braţ.

— Te rog să nu faci vreo nebunie.

— Nu, nu, dar m-am cam săturat să-i las să se plimbe aşa peste tot, ca la ei acasă. Mă duc în camera de zi. Poate de-acolo văd ceva.

Ea veni după mine. În clipa când am ajuns în hol, un urlet răsună afară, în faţa casei.

M-am repezit, dar Clair mă apucă de mânecă.

— E o capcană, zise ea. Stai... ascultă.

M-am oprit.

Un motor tuşi, am auzit zgomot de demaror. Cauciucurile scrâşniră pe cimentul aleii.

Am dat fuga în camera de zi, am dat la o parte draperia, m-am uitat afară.

Plymouth-ul pleca în viteză. Luă curba spre şosea şi dispăru.

Loïs Spence zăcea pe jos, lângă pompa de aer.

Am alergat spre uşă.

— Aşteaptă-mă, i-am spus lui Clair.

Am deschis uşa.

— Nu, strigă ea. Nu te duce!

M-am strecurat afară, i-am făcut semn să rămână în casă şi am ajuns lângă Loïs în clipa în care încerca să se ridice de jos. Frica îi schimonosea faţa. O vânătaie pe obraz indica locul în care fusese lovită.

— A pus o bombă incendiară la rezervorul de benzină, urlă ea. Scoate-mă de-aici! Doamne, o să sărim în aer! Şobolanul ăla împuţit m-a înşelat! Scoate-mă de-aici!

Se agăţa de bluza mea de pijama. M-am smuls, lăsând în mâna ei o bucată de mânecă.

— Clair! am zbierat cu disperare. Repede! Vino-ncoa'! Clair!

Am fugit către casă, am văzut-o în pragul uşii, am strigat-o iar.

Deodată, parcă întreg cerul crăpă în două. O limbă portocalie de foc se ridică în noapte. Un bubuit înspăimântător îmi umplu urechile.

Am văzut-o pe Clair ducându-şi mâinile spre obraji, cu ochii căscaţi de groază. Eram incapabil să mai fug. M-am chircit, cu mâinile la urechi, când un suflu sufocant mă aruncă pe jos.

Am încercat să mă ridic în genunchi. Casa se legăna din ce în ce mai tare. Am căscat gura să strig. Apoi solul se cutremură şi o altă explozie înfiorătoare sfâşie cerul nopţii. Am fost aruncat cât colo, în timp ce casa se dărâma ca un pachet de cărţi de joc.

VI

Infirmiera îmi făcu semn. M-am ridicat, mi-am făcut curaj şi am traversat coridorul.

— Puteţi intra, îmi spuse ea. Să n-o obosiţi, da? Încă mai suferă de pe urma şocului.

Am încercat să spun ceva, dar cuvintele mi s-au oprit în gât. Am încuviinţat, am trecut pe lângă ea şi am intrat. Clair zăcea în faţa mea, într-un pătuţ. Capul îi era înfăşurat cu bandaje albe; şi mâna dreaptă îi era pansată. Ne-am uitat unul la altul. Ochii ei zâmbeau. M-am dus lângă ea.

— Hello, îmi spuse ea. Am făcut-o, dragule.

— Sigur, am făcut-o, am spus eu, trăgându-mi un scaun. Dar am trecut pe lângă moarte. Prea aproape. Am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

M-am aşezat şi i-am luat mâna în mâna mea.

— Sunt rezistentă, mi-a spus ea. Ţi-au spus cumva dacă... eu...

— O să te faci bine, am asigurat-o. Ai avut mai mult zgârieturi decât arsuri. Când o să te vindeci, o să fii tot atât de frumoasă ca înainte.

— Nu pentru mine eram îngrijorată, zise ea. Nu vroiam să ai o nevastă urâtă.

— Cine-a zis că am nevastă drăguţă? i-am zis, sărutându-i mâna. Te-a păcălit cineva.

Ea îmi mângâie mâna.

— N-a mai rămas mare lucru din casa noastră, nu-i aşa? întrebă cu o voce mititică.

Am dat din cap.

— S-a dus tot. Mi-am trecut degetele prin păr şi i-am zâmbit. A fost un foc pe cinste.

Se întunecă.

— Ce-o să te faci, dragule? N-o să te superi din cale-afară, nu?

Am bătut-o pe mână.

— Nu. O să reconstruiesc totul. O să vorbim despre asta de îndată ce-o să te faci bine: am o mulţime de proiecte. Putem să construim restaurantul acela al tău. Clădirile erau asigurate. N-o să avem probleme cu banii. O să dureze ceva, dar poate că o să se dovedească a fi un lucru bun, cu

vremea. Niciodată nu mi-a plăcut poziţia în care era aşezată benzinăria. O s-o reconstruiesc ca să fie cu faţa spre şosea.

— Cu ei ce s-a întâmplat? mă întrebă ea, apucându-mă de mână.

Ştiam că-şi punea întrebarea asta chiar din prima clipă după ce se trezise din leşin.

— Loïs e aici, i-am spus. Are arsuri foarte grave. Doctorii cred că n-o să supravieţuiască.

Ea se înfioră.

— Adică o să moară?

Am încuviinţat.

— Şi Bat?

— Ei... Bat. Pe Bat l-au prins. A intrat cu maşina într-o maşină de poliţie. Nu-ţi mai face griji, iubito, am scăpat de el.

M-am aplecat şi m-am prefăcut că-mi leg şiretul. Ştiam că, dacă se mai uită la mine, o să-mi plec privirea, iar ea ar fi ghicit că mint. Loïs era într-adevăr la spital, dar Bat era în libertate. Nu vroiam să-i spun asta.

— Atunci, necazurile noastre s-au sfârşit? întrebă ea.

— Absolut, am zis eu, îndreptându-mă de spate. De îndată ce o să te faci bine şi o să ieşi din spital, o s-o luăm de la capăt. O să-ţi facă plăcere, nu? Tu o să-ţi ai restaurantul şi o să câştigăm o groază de bani.

Ea închise ochii. Încordarea îi dispăru.

— Speram atât de mult să aud asta de la tine, dragule.

Infirmiera intră şi-mi făcu un semn.

— Bun, uite că a venit şi tiranul nostru, am spus, ridicându-mă. Mă întorc mâine. Ia-o-ncet. Avem o mulţime de lucruri plăcute în faţa noastră.

Am sărutat-o uşor, i-am atins mâna şi am plecat.

O altă soră medicală mă aştepta pe coridor.

— Domnişoara Spence doreşte să vă vadă, mi-a spus.

— Bine.

M-am întors şi am privit-o.

— Cum se simte?

Infirmiera clătină din cap.

— Are arsuri înspăimântătoare, îmi răspunse. Nu cred c-o mai duce mult.

Am urmat-o pe coridor până la camera lui Loïs. Un poliţist se plimba prin faţa uşii. Îmi făcu un semn şi mă lăsă să intru. Loïs zăcea pe pat. Nu era arsă pe faţă. Aflasem că uleiul în flăcări îi arsese aproape tot corpul. Arăta mai mult moartă decât vie. M-am aşezat lângă ea şi am aşteptat.

— Hei, jucătorule, îmi spuse ea, deschizând ochii întunecaţi de durere. Tot timpul ai noroc.

N-am răspuns nimic.

Ea îşi muşcă buzele, se încruntă.

— Am ceva de vorbit cu tine.

Mi-am tras un scaun şi m-am aşezat.

— Ar trebui să te odihneşti, i-am zis. Ai nevoie de toate forţele tale. Eşti bolnavă rău, Loïs.

— Ştiu, spuse ea şi se strâmbă. M-am dus pe copcă. Dar vroiam să te văd înainte să...

— Bine, dă-i drumul, am zis eu şi am aşteptat.

— N-am avut niciodată noroc la bărbaţi, spuse ea, holbându-se la tavan. Toţi m-au lăsat, în afară de Juan. Îl iubeam pe Juan, Cain. Am simţit că înnebunesc când l-am pierdut. Dar trebuia să te las în pace. E clar că răzbunarea nu-mi reuşeşte. Cel puţin răzbunarea împotriva ta. Eşti prea norocos, Cain.

— Te-ai descurcat destul de bine, i-am zis. Mi-ai făcut praf şi casa şi afacerea. Ce vroiai mai mult?

Ea se strâmbă.

— Da, dar tu ai scăpat, şi nevastă-ta la fel. Juan n-a scăpat, iar eu sunt pe ducă.

— Hai să lăsăm discuţia asta, i-am spus. Nu duce la nimic bun.

— Bat m-a tras pe sfoară, zise ea, furioasă.

— De ce te miri? Porcul ăla ar înşela-o şi pe maică-sa.

— Tot din vina mea, spuse ea. Eu vroiam să mă folosesc de el ca să mă răzbun pe tine, iar el şi-a pus în cap că sunt

îndrăgostită de el. Ar fi trebuit să mai joc puţin teatru până când se termina toată treaba, dar l-am dat la dracu'. Cum aş fi putut să mă îndrăgostesc de o brută tâmpită ca el? I-am spus asta, şi el mi-a plătit-o. Oamenii ăştia pretind că m-au umflat de morfină, dar mă doare peste tot, mă doare al dracului, se plânse ea, mişcând nervos din picioare.

N-am răspuns nimic.

— L-am învăţat pe Bat cum să dea foc la rezervor, am repetat chestia asta cu el săptămâni întregi. Doamne, ce nătărău! N-ar fi reuşit să facă nimic fără mine. Vroia să te omoare cu revolverul, dar eu a trebuit să fac pe deşteapta. Şi nu mi-a mers. Vroiam să te văd pe tine şi pe dama ta arzând în flăcări, împreună cu căsuţa aia a voastră.

Mi-am ferit privirea.

N-avea rost s-o urăsc. Era pe moarte şi plătise pentru ceea ce făcuse.

— N-o să-l laşi pe Bat să scape, nu? mă întrebă ea deodată.

Am clătinat din cap.

— Unde e?

— Ce-o să-i faci?

— Îl împuşc sau îl arestez. Una din două.

Ea se strâmbă de durere. Transpiraţia îi şiroia pe obraji.

— Aş vrea să sufere aşa cum sufăr eu, spuse.

— Unde e?

— Probabil că, la ora asta, a plecat din apartamentul meu, zise ea. Probabil că s-a dus la Micul Louis. Cred că o să-l găseşti acolo. Nu ştie unde să se ascundă. L-ai fi prins demult dacă n-aş fi fost eu. N-are nici un pic de creier.

— Unde e Micul Louis? am întrebat, cu nerăbdare.

Îmi dădu o adresă din San Francisco, din centru.

— Cine-i ăsta?

— Ei, un băiat acolo, spuse ea cu indiferenţă. Unul la care te poţi ascunde când ai nevoie. Fii atent ce faci, Cain. Vreau neapărat să-l prinzi pe Bat.

— O să-l prind, i-am spus, ridicându-mă.

Ea închise ochii.

— Mă rog, măcar nu arăt ca dracu', zise. Asta tot e ceva. Nu mi-ar fi plăcut să mor urâtă.

Nu mai suportam atmosfera asta.

— La revedere, i-am spus.

— Omoară-l, Cain, de dragul meu, rosti ea.

Am plecat.

Pe coridor mă aştepta Tim Duval. Nu mi-am crezut ochilor.

— Dar ce credeai? îmi spuse el, strângându-mi mâna. Când am citit în ziare ce s-a întâmplat, am venit cu primul avion. Toţi băieţii au pus mână de la mână să plătească biletul. Ar fi venit şi ei, dar au prea multe de făcut.

— Ce bucuros sunt să te văd! i-am zis, dându-i o scatoalcă pe spinare.

— Aşa şi trebuie, rânji el. Vine şi Hetty în curând. Ea a luat trenul. Cum se simte puştoaica?

— Nu prea rău. O să fie pe picioare cam într-o lună. Era s-o păţim rău de tot, Tim. Am o treabă pentru tine, am adăugat, strâmbându-mă.

El clătină din cap.

— Ştiam eu. De asta am şi venit. De Bat e vorba, nu?

— Sigur, iar tu trebuie să te instalezi la uşa lui Clair. Dacă ştiu că e în siguranţă, pot să-mi fac liniştit treburile. Nu, nu te certa cu mine, i-am spus, văzând că deschide gura să protesteze. Bat e periculos. Ar putea veni aici să termine ce-a început. Ai grijă, Tim. Ştiu că Clair o să fie în siguranţă dacă eşti tu aici. Eu am nişte treburi de făcut.

— Bine, fire-aş al dracului, spuse el. Şi eu, care credeam că o să facem o mică vânătoare de oameni!

I-am dat un brânci uşurel în piept.

— Păzeşte-o pe Clair, am spus. Vânătoarea o să fie între mine şi Bat.

L-am dus la uşa lui Clair.

— Să nu-i sufli o vorbă despre Bat. I-am zis că e în puşcărie. Du-te s-o vezi un minut, pe urmă ia un scaun şi aşază-te la uşa ei. Sper că n-o să lipsesc mult.

L-am lăsat, fără să-i dau timp să protesteze.

VII

Şoferul taxiului încetini, apoi opri.

— Numai până aici pot să te duc, frate, îmi zise el. Adresa pe care o cauţi e pe aleea asta, dacă asta cauţi.

Am ieşit din taxi, m-am uitat la aleea îngustă, blocată de doi stâlpişori de fontă.

— Cred că aici e, i-am zis şoferului şi i-am plătit.

— Vrei să te-aştept? mă întrebă el. Nu prea pari să te simţi ca acasă.

— Nu mă simt, dar nu mă aştepta, i-am răspuns şi am luat-o spre alee.

Era întuneric. Ceaţa venită dinspre mare îndulcea liniile lipsite de frumuseţe ale caselor. Un bec singuratic arunca o pată galbenă de lumină pe caldarâmul slinos. Undeva, aproape, răsună sirena unui vapor. Se auzea bine plescăitul valurilor care se izbeau de digul portului.

Am aprins o ţigară şi m-am apropiat. Micul Louis îşi alesese un cartier foarte pustiu. Clădirile pe lângă care treceam erau în cea mai mare parte depozite. Şoferul de taxi îmi spusese că nu mai erau folosite şi că vor fi demolate în curând. Ar fi trebuit să fi fost demolate demult.

O pisică neagră, slabă moartă, ieşi din umbră şi veni să-şi frece spinarea de piciorul meu. M-am aplecat, am mângâiat-o pe cap şi am pornit mai departe. Pisica se luă după mine.

Casa Micului Louis era la capătul unui şir de cabane dărăpănate de lemn. Am aruncat ţigara într-o băltoacă şi, dând un pas înapoi, m-am uitat în sus la casă. Pisica se apropie delicat de băltoacă, amuşină ţigara şi scoase un mieunat trist.

— Ce coşmelie, nu-i aşa, pisoiule? i-am spus.

Clădirea avea trei etaje. Nu se vedea lumină nicăieri. Majoritatea geamurilor erau astupate cu scânduri

putregăite. Era ca o casă dintr-acelea leproase, după care se înnebunesc scenografii care vor să creeze o atmosferă de groază.

Am încercat să dau ocol clădirii, dar am constatat că, imediat în spatele ei, se întindea apa unui bazin. Suprafaţa ei nemişcată şi neagră dădea o impresie înşelătoare de teren solid.

M-am întors în faţa casei şi am încercat uşa. Era încuiată. Tot umblând pe-acolo, am descoperit o fereastră la parter. Am încercat s-o ridic. N-a mişcat. M-am dus la altă fereastră şi am tras de ea cât am putut. Fereastra trosni. Am tras o înjurătură, am scos revolverul şi, folosindu-mă de ţeava lui ca de o pârghie, am reuşit să desprind o scândură din cuiele ruginite. Făcuse mai puţin zgomot decât mă temusem. Speram ca nimeni să nu fi auzit primul trosnet, care fusese straşnic.

Am mai tras de o scândură până am scos-o şi m-am pregătit să mă strecor înăuntru.

Nu se vedea nimic. Nu se auzea nimic.

Am scos lanterna din buzunar şi am plimbat lumina ei prin încăperea goală şi murdară. Un şobolan fugi cât îl ţineau picioarele, speriat de lumină.

Cu revolverul în mână, mi-am trecut un picior peste pervaz şi mi-am dat drumul în încăpere.

Pisica sări pe fereastră şi mă urmări din ochi. Am încercat s-o alung. Părea că n-are nici un chef să mă părăsească, dar în cele din urmă a făcut un salt şi a dispărut în beznă.

Timp de vreun minut, am ciulit urechea, dar n-am auzit nimic. Fără să las revolverul, am început să cercetez încăperea. Pe duşumeaua plină de praf se vedeau urme de paşi. Lângă uşă era o urmă de mână. Mirosea a muced şi a canal.

Am ajuns la uşă şi am apăsat clanţa. Uşa se deschise uşor, spre mine. Am zărit un coridor murdar, luminat de un bec fără abajur. Am ascultat din nou. Nici un zgomot. Am pus lanterna în buzunar şi am pornit pe coridor.

În faţă aveam o uşă. În dreapta era uşa de intrare. Pe stânga era o scară cu trepte şubrede, care abia se ţineau. Halal ascunzătoare!

Am traversat coridorul fără zgomot şi mi-am lipit urechea de cea de-a doua uşă. După câteva clipe, am auzit zgomot de paşi pe duşumea. Mă întrebam dacă dincolo de uşă era Bat. Inima îmi bătea regulat. Eram foarte calm. Venisem să-l omor pe Bat şi asta aveam să fac.

Mâna mea se aşează pe butonul de alamă al uşii. L-am strâns şi l-am întors încetişor. Se învârti fără nici un zgomot. Când am simţit că l-am învârtit complet, am împins uşa.

Am văzut o încăpere îngustă şi slab luminată, plină de lăzi îngrămădite pe lângă pereţi. În mijloc era o masă, iar lângă ea un scaun. Lângă o sobiţă de tablă ruginită era un pat, cu o pătură murdară pe el.

Micul Louis era aşezat la masă. Ţinea în mână nişte cărţi de joc slinoase şi era adâncit într-o pasienţă complicată. Când am intrat, a ridicat capul.

Micul Louis era cocoşat. Faţa ca pergamentul îi era aspră, parcă împroşcată cu nisip. Doi ochişori răutăcioşi străluceau sub sprâncenele negre şi stufoase. Îşi ţinea întredeschisă gura pocită, care te ducea cu gândul la un cârnat rozaliu.

Când m-a văzut, mâna lui jegoasă şi păroasă s-a îndreptat spre buzunar.

— Nu mişca, i-am spus, arătându-i revolverul.

Strânse din buze, mormăi, dar puse mâna la loc pe masă. Am intrat de-a binelea în încăpere, am închis uşa cu piciorul şi m-am îndreptat spre el.

— Ce vrei? m-a întrebat cu o voce ascuţită de femeie.

— Depărtează-te de masă, i-am spus când am ajuns la câţiva paşi de el.

A şovăit, dar s-a ridicat în cele din urmă, împingând lada pe care era aşezat. Ceva căzu jos. M-am uitat ce e: un cuţit mare căzuse la picioarele lui. Arăta ascuţit şi primejdios.

— Aşează-te la zid, i-am zis, păşind spre el.

Se dădu înapoi, cu mâinile ridicate. Nu părea deloc înfricoşat. Am ridicat cuţitul şi l-am băgat în buzunar.

— Unde e Bat Thompson? am întrebat.

Ochii i se îngustară.

— Cine întreabă? întrebă el.

— Mai bine ai răspunde, l-am sfătuit. Mă grăbesc.

Rânji răutăcios.

— Faci o greşeală, spuse. Nu cunosc nici un Bat Thompson.

Am mai făcut un pas spre el.

— Mai bine mi-ai răspunde, am zis.

— Întâi de toate, cine eşti? Eşti nou în meserie, nu-i aşa? Pe mine nu mă ameninţă nimeni. Eu sunt prieten cu toată lumea.

— Cu mine nu, i-am zis, trăsnindu-l cu revolverul în cap.

Capul i se bălăngăni sub lovitură. O urmă roşiatică apăru pe pielea lui aspră. În ochi îi scânteia ura.

— Unde e Bat? am repetat.

Cum stătea şi mormăia, i-am mai altoit una.

— Putem continua aşa toată noaptea dacă vrei, i-am propus, foarte amabil. Unde e Bat?

Îmi arătă cu degetul spre plafon.

— Etajul trei, uşa din faţa scării.

Şi început să mă înjure cu voce scăzută. Din gură îi izvora un val de porcării.

— E singur? am întrebat, ridicând ameninţător mâna.

— Da.

M-am uitat atent la el. Era prea periculos ca să-mi permit să-l las singur. M-am hotărât să-l provoc, ca să-mi dea ocazia să-l las lat. S-a dovedit a nu fi o idee bună.

Am clătinat din cap şi mi-am vârât revolverul în centură.

— Nu puteai să-mi spui de la început? am întrebat. Ai fi evitat o groază de necazuri.

Două braţe de o lungime înspăimântătoare se întinseră spre mine, nişte braţe ca de elastic. Credeam că n-are cum să ajungă până la mine şi mă aşteptam să sară pe mine, dar

braţele lui m-au luat pe nepregătite. Două mâini mă apucară de încheieturi. Parcă se lipiseră de braţele mele. M-a tras spre el, smulgându-mă din loc.

Era de două ori mai puternic decât mine şi smucitura aproape că mi-a rupt gâtul. M-am lovit de el; am simţit că mă apucă de gât. Am lăsat bărbia în jos şi m-a apucat de bărbie. Înainte să reuşească să-mi înfigă labele lui murdare în gât, i-am dat cu toată forţa un pumn în burtă. Se îndoi, mormăind de durere. În clipa când am sărit pe el, mi-a ars un pumn în tâmplă. Parcă m-a lovit cu un ciocan. M-am trezit pe jos, cu urechile vuind. M-am întors şi, ca printr-o ceaţă roşie, am zărit două picioare strâmbe care se grăbeau spre uşă. Le-am apucat fulgerător şi l-am trântit jos pe cocoşat. Căzu lângă mine, se răsuci, şi-mi mai trânti un pumn care ar fi omorât şi un bou. M-am ferit şi am auzit pumnul vâjâindu-mi pe la urechi. Cu mâna dreaptă, am tras revolverul. L-am strâns bine şi l-am lovit pe cocoşat drept între ochi.

Schelălăi de durere şi se apropie de mine. Îmi băgă capul lui jegos sub bărbie. Îmi sfâşia coastele cu ghearele lui ca de oţel. Am continuat să-l trăsnesc în cap şi între ochi cu mânerul revolverului. Din păcate, nu-l puteam lovi cu destulă forţă, pentru că eram dedesubtul lui. În orice caz, i-am făcut mutra terci.

A renunţat primul, s-a degajat şi a deschis gura să strige. I-am înfipt ţeava revolverului în gură.

— Scoate un sunet şi-ţi zbor creierii, i-am zis.

S-a speriat simţind ţeava revolverului în gură. Se zbătu să scape, dar i-am vârât ţeava şi mai adânc, până-n gât. M-a apucat de mâini şi m-a împins. Ţeava îi ieşi din gură, dar cătarea i se agăţă de dinţii din faţă, care se rupseră. Cu un horcăit, mă împinse şi se ridică, înnebunit de durere şi de furie. Trase doi pumni care m-ar fi făcut afiş dacă m-ar fi atins, dar eu m-am strâns lângă el şi i-am înfipt ţeava revolverului în burtă, cu toată puterea.

Cu un urlet răguşit, căzu jos, ţinându-se de burtă. Printre degete îi curgea sânge.

Respirând greu, m-am ridicat în genunchi lângă el şi i-am tras o lovitură straşnică între ochi. A căzut leşinat.

M-am sculat în picioare, încercând să-mi recapăt suflarea. Mi se tăiaseră picioarele şi inima îmi bătea nebuneşte. Nu ne luptasem mai mult de două minute, dar ne bătusem ca smintiţii. Era puternic ca o gorilă.

L-am lăsat zăcând pe jos şi m-am dus spre scară. Pipăind cu mâna peretele, am înaintat cu prudenţă. Treptele erau şubrede şi se lăsau sub greutatea mea. Am ajuns la primul etaj şi am stat să ascult.

Dintr-o cameră se auzeau voci. O femeie înjura, cu o voce ascuţită şi aspră. Un bărbat zbieră la ea să-şi ţină botul. Am pornit pe coridor şi am luat-o în sus pe scară. În spatele meu, o uşă s-a deschis brusc. Am întors capul: o femeie, slăbănoagă şi mizerabilă, ţâşni pe coridor, gata să cadă. Purta un kimono murdar şi era despletită.

— Ajutor, domnule, urlă ea, sprijinindu-se de perete.

Un grăsan roşu la faţă, în cămaşă, ieşi pe coridor, o luă pe femeie de păr şi o târî în cameră. Uşa se trânti. Femeia începu să urle.

Fără să-i dau atenţie, am urcat un etaj. Mă simţeam prost, transpiram. Ce cocioabă drăcească, m-am gândit.

Pe palier era aprins un bec cu gaz. Nu avea sticlă şi flacăra tremura şi şuiera. M-am întors. Nici o mişcare, nimeni.

Dacă Micul Louis spusese adevărul, eram în faţa camerei lui Bat. Am traversat coridorul şi am pus urechea la uşă.

— Doamne, ce m-am săturat de toate! spunea o voce de femeie. Cred că sunt nebună că m-am încurcat cu un ticălos nebun ca tine!

M-am încruntat, am tras piedica revolverului şi am pus mâna pe mânerul uşii.

Bat răspunse:

— Aoleu, ia mai du-te la dracu'! Şi eu m-am săturat de tine!

Vocea lui cu accent aspru din Brooklin era imposibil de confundat.

Am deschis uşa şi am intrat.

VIII

O femeie în combinezon negru de dantelă stătea cu spatele spre mine. Era în picioarele goale şi avea părul blond prins neglijent în vârful capului cu un pieptene de imitaţie de bagă. Stătea în picioare lângă o masă pe care zăceau nişte resturi de mâncare şi vreo câteva sticle goale de whisky.

Când auzi că se deschide uşa, se întoarse iute şi mă examină din ochi. Din Bat nu vedeam decât un picior, restul îmi era ascuns de corpul femeii. Ea avea trăsături aspre şi se holba la mine cu nişte ochi morocănoşi. Un ochi îi era vânăt şi umflat, celălalt avea şi el urme de lovitură, vechi de câteva zile. Avea vânătăi şi în jurul gâtului. Ţinea în mână un pahar plin cu whisky.

— Cară-te, îmi spuse ea. Ai greşit camera.

— Vreau să vorbesc cu Bat, am zis eu, strângând din dinţi. Mişcă-te de-aici.

Îmi văzu revolverul, trase un ţipăt şi scăpă paharul din mână. Bat îmi recunoscu vocea, o apucă pe femeie de mijloc şi o strânse lângă el. Îmi rânji peste umărul ei.

— Salut, nătăfleaţă, îmi zise.

Mutra lui bestială avea culoarea grăsimii de oaie.

— Dă-i drumul muierii, i-am spus. Ce-ai păţit, Bat? Ţi-e frică?

Femeia se zbătea cu disperare, dar Bat o ţinea bine. Îi vedeam degetele groase înfipte în carnea ei moale de deasupra şoldurilor.

— Tacă-ţi botul, urlă el, sau îţi rup dracului spinarea!

Ea încetă să se mai zbată şi mă privi înspăimântată. Se uita la revolver cum se uită un copil arierat la o umbră mişcătoare. Mă întrebam de ce nu scoate Bat revolverul. Am

zărit o sclipire în ochii lui de porc şi i-am urmărit privirea: un pistol Luger era pus pe sobă, unde nu avea cum să-l ajungă. Am izbucnit în râs:

— Pentru Dumnezeu, ce neglijent ai devenit, Bat! Am făcut un salt de-a curmezişul camerei şi am luat pistolul. Era chiar Luger-ul meu.

Bat se întoarse pe loc, ţinând-o în continuare pe femeie în faţa lui. Înjura murdar, cu voce scăzută. Se dădu înapoi.

Mişcarea pe care o făcusem spre pistol lăsase uşa nepăzită. Bat o deschise şi ieşi pe coridor, târând-o pe femeie după el. Ea ţipa. Uşa se trânti.

Am înhăţat Luger-ul, am băgat celălalt revolver în buzunar şi am dat fuga la uşă. În coridor era întuneric. La capătul lui se deschise o uşă şi apăru un cap. Am tras în el. Capul dispăru şi uşa se închise. Se auzeau voci de la etajul de jos. Un bărbat răgea întrebând ce se-ntâmplă. Din capul scărilor, blonda zbiera, cerând ajutor. Ţipătul se întrerupse brusc, sugrumat. Dacă Bat ar fi fost singur, l-aş fi curăţat fără ezitare, dar nu-l vedeam bine şi nu ţineam să omor femeia. Am înjurat şi am ieşit în coridor.

Bat urlă deodată:

— Dă-mi un pistol, Mike! Repede!

M-am repezit în direcţia din care venea vocea, îl vedeam nedesluşit, rezemat de perete în capătul scărilor; o ţinea în continuare pe femeie în faţa lui.

— Ieşi afară, şobolan fricos, i-am zis şi am apucat-o de mână pe femeie.

Ea îmi trase un picior, urlând ca o sirenă. Bat se făcuse mititel în spatele ei; mă înjura şi se ţinea bine de ea.

— Dă-i drumul, am gâfâit, ferindu-mă de loviturile ei.

Unul dintre ei reuşi să mă lovească în burtă, făcându-mă să-mi pierd răsuflarea.

Am auzit paşi pe scară şi m-am întors.

Individul roşu la faţă de la etajul de jos dădea buzna pe scări, cu un pistol în mână. Trase asupra mea. Glonţul se înfipse în perete, deasupra capului meu. L-am împuşcat

drept între ochi. Se prăbuşi pe scară ca un bou înjunghiat. Bat trase un răget. M-am întors rapid. Imposibil să mă feresc. Apucase femeia, o ridicase deasupra capului şi o aruncă în mine în momentul în care încercam să mă feresc. Cu un zbieret oribil, ea zbură prin aer ca o ghiulea şi mă lovi în piept. Am căzut şi am auzit-o cum geme trecând prin balustrada putregăită şi buşind pe palierul de dedesubt.

Bat se repezi pe scară, călcă greşit, sări şi aterizâ greoi, chiar în clipa când trăgeam în el.

Am stat pe loc, ascultând.

Un horcăit înfiorător venea de la femeia care se zdrobise căzând la etajul de jos. M-am aplecat peste balustrada şubredă, încercând să străpung întunericul cu privirea.

O limbă de foc lumină etajul de jos. Glonţul îmi sfâşie mâneca, zgâriindu-mi braţul. Pentru cineva care trăgea orbeşte, Bat se descurca destul de bine. Am tras şi eu, aruncându-mă pe burtă în clipa când Bat începu să tragă din nou. Trase de trei ori şi se opri.

M-am târât spre scară şi am început să cobor pe burtă.

— Acolo eşti, nătăfleaţă? întrebă Bat. De data asta nu mai scapi.

Femeia începu să ţipe din nou.

— Spinarea mea! urla. Bat! Ajută-mă! Mi-am rupt spinarea. Ajută-mă, Bat!

Bat o înjură. M-am târât în continuare pe scări; ţipetele de durere ale femeii îmi dădeau fiori reci.

— Tacă-ţi botul! se răsti Bat la ea. N-aud nimic de urletele tale! Tacă-ţi botul!

— Spatele meu! suspină ea şi ţipă din nou.

La jumătatea scării, am dat de cadavrul tipului pe care-l împuşcasem. M-am oprit şi l-am pipăit, ca să mă asigur că e mort. N-a făcut nici o mişcare când l-am atins prin întuneric. M-am hotărât să mă târăsc pe deasupra lui.

— Dacă nu termini, te termin eu, răcni Bat către femeie.

Ajunsesem foarte aproape de el. Ţipetele femeii îl împiedicau să mă audă. El înjură murdar. Femeia tăcu brusc.

— Ce faci? gemu ea. Nu, Bat! Te rog, nu!

Vocea i se ascuţi de spaimă.

Foarte aproape de mine bubui un pistol. Femeia nu se mai auzea.

L-am zărit pe Bat care se mişca. Am tras în el. Probabil că mă văzuse şi el, pentru că a tras în acelaşi timp. Glonţul îmi brăzdă obrazul. El se ridică şi se poticni. Scăpă revolverul din mână. Am tras din nou. Glonţul îl nimeri în piept şi îl aruncă pe spate. Căzu jos cât era de lung.

Mi-am scos lanterna. Razele ei luminară o privelişte de coşmar. Femeia zăcea pe-o parte, încovoiată. Capul îi era pe jumătate făcut terci de glonţul lui Bat. Bat era întins lângă ea. Ţinea mâna pe piciorul gol al femeii. Sângele ţâşnea din el ca dintr-un bou. L-am împins cu piciorul. Se mişcă puţin, întredeschise ochi şi gemu.

— Adio, Bat, i-am spus, înfigându-i ţeava revolverului în ureche.

Dar, înainte să apuc să trag, dădu ochii peste cap. Murise.

M-am ridicat în picioare. Mă durea braţul. Mă dureau coastele. Nu-mi păsa de nimic. Se terminase. Acum mă puteam întoarce la Clair. Puteam s-o luăm de la capăt.

Încă mai ţineam Luger-ul în mână. M-am uitat la el, întrebându-mă dacă n-ar trebui să scap de el. Poate că n-o să mai am nevoie de pistol niciodată. Poate. Era greu de crezut că o să mă aşez definitiv la casa mea. Încercasem timp de vreo câteva luni şi nu prea reuşisem. Eram hotărât să încerc din nou, dar mai bine să fiu pregătit pentru orice eventualitate. Cine ştie ce deştept putea să încerce iarăşi să mă calce pe bombeuri şi trebuia să fiu pregătit să-i răspund. Nu ştiu. Nici nu-mi pasă. Singurul lucru pe care-l vreau pentru moment e să mă întorc la Clair. Am ieşit în bezna nopţii, gândindu-mă că am tot timpul să văd ce-o să-mi aducă viitorul.

CUPRINS

Capitolul I....4
CAPCANE....4
I....4
II....8
III....13
IV....18
V....23
VI....26
VII....30
VIII....38
Capitolul II....44
URMĂRIREA....44
I....44
II....50
III....55
IV....61
V....64
VI....69
Capitolul III....78
FOCURI DE ARMĂ....78
I....78
II....85
III....92
IV....96
V....102
VI....106
VII....112
VIII....115

Capitolul IV....120
URAGAN DE ÎMPUŞCĂTURI....120
I....120
II....124
III....133
IV....141
V....149
VI....154
VII....161
Capitolul V....167
CONTRAPUNCT....167
I....167
II....172
III....177
IV....183
V....186
VI....194
VII....201
VIII....209
Capitolul VI....212
PLATA....212
I....212
II....219
III....228
IV....232
V....236
VI....244
VII....249
VIII....255